

आपल्या सभ्य पित्याचे कार्य

देवाचे चरित्र - या विषयावर एक नवीन प्रकाश

जय ए. शुलबर्ग

आपल्या सभ्य पित्याचे कार्य

देवाचे चरित्र - या विषयावर एक नवीन प्रकाश

जय ए. शुलबर्ग

आपल्या सभ्य पित्याचे कार्य

देवाचे चरित्र - या विषयावर एक नवीन प्रकाश

अहिंसक देवासाठी प्रकरण:

हा अभ्यास देव बदल गैरसमज दूर करण्यासाठी आहे. हा अभ्यास आम्हाला परमेश्वरकडे पाहण्याचा वैकल्पिक दृष्टीकोन देखील देईल.

जय ए. शुलबर्ग

कॉपीराइट © 2017 जय ए. शुलबर्ग

सर्व हक्क राखीव. या पुस्तकाचा कोणताही भाग लेखकाची परवानगी असल्या शिवाय वापरला जाऊ शकत नाही किंवा कोणत्याही प्रकारे पुनरुत्पादित, ग्राफिक, इलेक्ट्रॉनिक किंवा यांत्रिक, छायाचित्रण, रेकॉर्डिंग, टेपिंग किंवा कोणत्याही संग्रहित माहिती पुनर्प्राप्ती प्रणाली संक्षिप्त अवतरण वगळता गंभीर लेख आणि पुनरावलोकनात मूर्त स्वरूप आहे.

शास्त्रवचनांचे अवतरण किंग जमेस वेर्सिओन ऑफ बायबल मधून घेतलेले आहेत

हे पुस्तक छापले आहे फादरफ्लोव्ह.इन.फॉ
ऑडिओबुक डाउनलोड करा

जून 2019

प्रिय वाचक,

या पुस्तकाचे मराठी भाषांतर प्रिय ख्रिस्तवासी विश्वास शंकर मोहिते याला समर्पित केले आहे. विश्वासच्या आई वडिलांना लग्नानंतर काही वर्षे बाळ होत नव्हते. आरोग्याच्या काही समस्यांमुळे त्यांना गर्भधारणा होणे अवघड आहे असे डॉक्टर म्हणाले. तरीही, त्यांनी आणि सर्व नातेवाईकांनी देवाकडे त्यांच्यासाठी प्रार्थना चालूच ठेवल्या. प्रभूने त्यांची प्रार्थना ऐकली, भाऊ शंकर आणि आमचे सुनीता ताई यांना ७ डिसेंबर २०११ रोजी, पुणे महाराष्ट्र येथे त्यांना विश्वास झाला. त्यांच्या कुटुंबामध्ये सर्वजण त्याला चमत्काराचे बाळ असे बोलत. त्याच्या जन्मानंतर त्याच्या वडिलांना नोकरीच्या ठिकाणी पदोन्नती आणि बढती मिळून एक पुढारी पद मिळाले.

म्हणून, विश्वास त्यांच्यासाठी भाग्यवान आहे असा त्यांना विश्वास होता. काही वर्षांनी त्यांना आणखीन एक मुलगा झाला त्याचे नाव त्यांनी स्तवन असे ठेवले. विश्वास एका संयुक्त कुटुंबामध्ये जिथे त्याचे आई वडील, आज्जी, भावंडं, काका, काकू आणि त्यांची मुले एकत्र राहत होते. त्यांच्या घरातील सर्व लहान लेकरांमध्ये विश्वास खूप निराळा होता. खूप लहान वयामध्ये, त्याला देवावरचा विश्वास आणि देवाचे प्रेम समजले होते. चर्चला नियमित जाणे, प्रार्थना सभेला हजर राहणे आणि चर्चच्या सर्व कार्यक्रमात सहभागी राहणे हा त्याच्या जीवनाचा नित्यक्रम होता. देवाने या बाळाला संगीत आणि बोलण्याचे कौशल्य दिले होते. देवाचे प्रेम त्याच्या कुटुंबाला, शेजाऱ्यांना आणि अनोळखी लोकांना देखील सांगण्यास तो नेहमी उत्साही असायचा. देवाच्या गौरवासाठी तो धाडसाने न घाबरता नेहमी खरे बोलत होता. तो त्याच्या अभ्यासातही खूप चांगला होता.

त्याला नेहमी नवीन नातेसंबंध बनवायला आणि राखायला आवडत होते. नवीन नातं जोडायला त्याच्या समोर वय, संस्कृती, भाषा, दर्जा आणि स्त्री पुरुष हे कधीच आलं नाही. त्याचे प्रत्येकासोबत एक वेगळे आणि व्यक्तिगत नाते होते. ज्यांना तो ओळखत होता त्यांच्याशी तो खूप दयाळू होता. तो खुपसाऱ्या कामात आपल्या कुटुंबाला स्वतःहून मदत करत होता आणि आपल्या सर्व भावंडांची काळजी घेत होता. सर्वजण या बाळावर खूप प्रेम करत होते आणि त्यांच्या हृदयात त्याच्यासाठी एक विशेष जागा होती. दुर्दैवाने, ४ फेब्रुवारी २०२१ रोजी विश्वासचा अपघात झाला आणि त्याने अखेरचा स्वास सोडला.

प्रिय विश्वासच्या मृत्यूने त्याच्या कुटुंबाला प्रचंड मोठा धक्का बसला. परंतु देव कृपेने, या परिस्थितीमुळे त्यांचा देवावरील विश्वास तुटला नाही. या घटनेच्या काही महिन्यांआगोदरच सर्व कुटुंबीयांनी या पुस्तकामध्ये नमूद केलेल्या देवाच्या चरित्राविषयी संदेशाचा अभ्यास केला होता. या संदेशाचा अभ्यासाने त्यांना समजण्यास मदत केली कि देव प्रीती आहे आणि त्याचे प्रेम हे कधीही न बदलणारे आहे. त्यांना समजले कि "प्रत्येक उत्तम देणगी व प्रत्येक पूर्ण दान वरून आहे; ज्याला विकार नाही व जो फिरण्यानें छायेत जात नाही अशा ज्योति मंडळाच्या पित्यापासून तें उतरतें." याकोब १: १७. याचा अर्थ असा, कि आपल्या जीवनात घडणाऱ्या वाईट घटना देवाकडून नाहीत किंवा कोणत्याही हानीला तो कारणीभूत नाही.

या अध्यायाने त्यांना समजण्यास मदत झाली कि सैतान आपल्या विरुद्ध किती सक्रिय कार्य करत आहे, तोच सर्व त्रासाचा, दुःखाचा आणि मरणाचा जनक आहे. पण विशेषकरून या घटनेनंतर त्यांना अस्तित्वात असलेला महान संघर्ष, जो देवांमध्ये आणि सैतानाच्या राज्यामध्ये चालू आहे याची जाणीव झाली. तरीही, ते खंबीरपणे विश्वास ठेवतात कि ते ख्रिस्तामधील विजयाच्या बाजूने आहेत आणि जेव्हा प्रभू येशू पुन्हा येईल तेव्हा ते त्यांच्या प्रिय मुलाला लवकरच पाहतील. विश्वास एक प्रभावी आयुष्य जगला आणि आता ख्रिस्तामध्ये झोपी गेलेला आहे. हे कुटुंब सांगते कि या बालकाने आम्हाला खूप अध्यात्मिक धडे शिकवले आहेत आणि तो प्रभू येशू येई पर्यंत आमच्या अंतःकरणात नेहमी जिवंत राहील. निश्चितच तो एका सुरक्षित हातात आहे आणि आपण लवकरच त्याला भेटू. तोपर्यंत सर्व कुटुंब, मित्र, मंडळींचे सभासद आणि सर्व शेजारी आम्ही सर्व त्याची आठवण करीत आहोत. देव त्याला आशीर्वाद देवो. आमेन.

अनुक्रमणिका

आपण कधी विचार केला आहे का?	५
धडा 1. हे खरोखर महत्त्वाचे आहे का?	७
धडा 2. आमच्यासाठी एक आदर्श उदाहरण	९
धडा 3. आमचा जीवन स्रोत	१०
धडा 4. त्याच्या प्रतिमेमध्ये तयार	१२
धडा 5. सैतान फसवणूक करणारा आहे.....	१३
धडा 6. पाप म्हणजे काय?.....	१४
धडा 7. सैतान का आहे?.....	१६
धडा 8. नष्ट करणारा सर्प.....	२०
धडा 9. ईयोबची बंदी	२२
धडा 10. आपण बायबलचा गैरसमज का ठेवतो?.....	२५
धडा 11. आपण देवाला का समजत नाही?.....	२६
धडा 12. देव कसा नष्ट करतो.....	२९
धडा 13. देवाचा क्रोध काय आहे?.....	३०
धडा 14. देव युद्ध कसे करतो?.....	३५
धडा 15. सदोम आणि गमोरा.....	३८
धडा 16. नोहाच्या काळातील पूर बदल तुमचे काय मत आहे?.....	४०
धडा 17. येशू ख्रिस्ताच्या वधस्तंभाची साक्ष.....	४३
धडा 18. देव अत्याचारी नाही.....	४४
धडा 19. आमचा निर्माता आणि काळजी घेणारा	४८
धडा 20. आम्ही अनंतकाळचे जीवन कसे मिळवू शकतो?.....	५१
धडा 21. न्यायाच्या घटनेची आपण भीती बाळगावी का?	५५
धडा 22. देवाचा न्याय कसा आहे?	६१
धडा 23. देव नम्र आहे	६४
धडा 24. देव एक सेवक आहे, गुलामाचा मालक नाही	६६
धडा 25. देव तुझ्यावर बिनशर्त प्रेम करतो	६८
धडा 26. देवाचे राज्य	६९
धडा 27. देव आम्हाला खरोखर स्वातंत्र्य देते करतो	७२
एन्केप्युलेशन	७५

प्रस्तावना

आपण कधी विचार केला आहे का?

कायदेशीर भाषेत, एक आपत्ती जी पूर्णपणे निसर्गाच्या शक्तीमुळे होते आणि यथार्थपणे रोखता येत नाही,

ती देवाचे कार्य म्हणून संबोधले जाते. हा वाक्यांश बहुतेकदा विमा पॉलिसीमध्ये समाविष्ट केला जातो.

आपल्या जगात घडणाऱ्या वाईट गोष्टींसाठी देव जबाबदार आहे ही कल्पना आम्हाला कोठे मिळाली?

तो नैसर्गिक आपत्ती निर्माण करतो का? काय तो मनमानेपणे ठरवतो कि ,भूकंप, चक्रीवादळ, पूर आणि इतर नैसर्गिक आपत्ती कुठे आणि कधी घडवी? देव या गोष्टी घडवून आणण्यासाठी काहीतरी करतो का?

त्या आणण्यासाठी तो नैसर्गिक जगामध्ये फेरफार करतो का? आणि नाही, तर तो ह्या जगात होणारा त्रास टाळण्यासाठी अधिक का करत नाही? शेवटी, बायबल मध्ये आपण वाचलेल्या हिंसाचाराला

देव जबाबदार होता का? त्याने स्वतः हिंसाचाराचा अवलंब केला का? बायबल या सगळ्या प्रश्नांची उत्तरे देते, पण ती शोधण्यासाठी आपल्याला पृष्ठभागाच्या खाली पाहण्याची आवश्यकता आहे. जरी ती

आपल्या विश्वास प्रणालीला हादरवून टाकते, तरी पण , पुष्कळांचा असा विश्वास आहे की आपण देवाच्या आज्ञांचे अनुसरण करतो तेव्हा देव आपल्यावर प्रेम करतो, पण जे लोक आज्ञा पाळत नाहीत

व देवाच्या इच्छेविरुद्ध वागतात त्यामुळे देवाला अशा व्यक्तीचा राग येतो आणि त्या लोकांना देव शिक्षा करतो. या अभ्यासाचा मुख्य उद्देश्य पवित्रशास्त्रामधून हे दर्शविणे आहे कि देवाने कधीच विनाशक म्हणून काम केले नाही परंतु केवळ एक निर्माता, संभाळकर्ता आणि तारणहार म्हणूनच काम केले आहे.

पण वरून लाभलेले शहाणपण मुळात शुद्ध, शांतिदायक,

समजूतदारपणाचे आणि मनमोकळे असून ते दयेचे व चांगली कामे

यांना उत्तेजन देणारे असते. तसेच ते पक्षपात न करणारे व

कळकळीचे असते. - याकोब 3:17

1. हे खरोखर महत्त्वाचे आहे का?

देव कसा आहे हे जाणून घेणे महत्त्वाचे का आहे? आपण देवाबद्दल काय विचार करतो याने काही फरक पडतो का? आपण त्याच्या बद्दल विचार करतो कि नाही याने खरच काही फरक पडतो? असे सर्व काही जे आम्ही जाणून घेतले पाहिजे, त्याच्या पायथ्याशी ह्या सगळ्या प्रश्नांची उत्तरे आहेत. आमचा काय विश्वास आहे देव आणि त्याचे चरित्रावर हे आपलं स्वतःचे चरित्र ठरवते- आणि आमचे चरित्र सर्व विश्वात असणारया सर्व भौतिक संपत्तीपेक्षा अधिक मौल्यवान आहे. येशू म्हणाला, “मी व माझा पिता एक आहोत” (योहान १०:३०) देव पिता आणि देवाचा पुत्र उद्देशाने आणि चरित्राने एक आहेत - त्यांचे नाते एक परिपूर्ण सुसंवाद आहे. हिब्रूचा लेखक घोषित करतो की येशू हा परमेश्वर पित्यासाठी त्याच्या “वैभवाची चमक आणि त्याच्या व्यक्तीमत्त्वाची स्पष्ट प्रतिमा आहे ” (इब्री १:३) देवाचे गौरव त्याच्या वैभवापेक्षा अधिक आहे; जे त्याचे चरित्र आहे. जेव्हा मोशेने देवाला आपला गौरव दाखवायला सांगितले, तेव्हा देवाने मोशेच्या पुढे जाऊन त्याने त्याच्या चरित्रांची घोषणा केली. तो

“मी याव्हे म्हणजे प्रभु आहे; मी दयाळू, कनवाळू, मंदक्रोध (लवकर राग न येणारा,) महान प्रेमाने पुरेपूर भरलेला व विश्वास ठेवण्यास पात्र असा देव आहे. परमेश्वर हजारो लोकांवर दया करतो; तो लोकांच्या वाईट कर्माची त्यांना क्षमा करतो. (निर्गम.३४ :६ -७)

देव खरोखर जसा आहे तसेच जर आपण त्याला ओळखले तर खरोखर आपला समेट देवाशी घडून येतो. हे ज्ञान हे, बरे करणारे आणि जीवन देणारे आहे. येशू प्रार्थना करताना आपल्या पित्याला काय म्हणाला हे ऐका: “आणि अनंतकाळचे जीवन हेच की, तू जो एकच खरा देव त्या तुला व ज्याला तू पाठविलेस त्या येशू ख्रिस्ताला त्यांनी ओळखावे.”(योहान १७:३). येशूने आपल्या शब्दांद्वारे व जीवनातून हे सिद्ध केले कि देव पिता कसा आहे. तो म्हणाला, “मी तुम्हांला खरे सांगतो. पुत्र जरी सर्व करू शकत असला, तरी पित्याच्या इच्छेला डावलून एकटा काही करू शकत नाही. पिता करतो त्या गोष्टी पुत्रही करतो. “(योहान ५ :१९).

जेव्हा आपण जाणू की देव सतत प्रेमळ आणि दयाळू आहे, आपण त्याच्याकडे प्रेम आणि विश्वासाने आकर्षित होऊ. देवाच्या प्रेमाची आणि आमच्या प्रती नेहेमीच त्याची चांगली इच्छा असण्याची आम्हाला नक्कीच खात्री आहे, कारण त्याचे मार्ग कधीही बदलत नाहीत. देव (मलाखी ३:६) , मध्ये जाहीर करतो, “मी परमेश्वर आहे मी कधीही बदलत नाही.” तो आपल्यासारखा म्हणजे मनुष्या प्रमाणे बदलू शकत नाही. जोपर्यंत आपल्याशी योग्य वागणूक केली जाते तोपर्यंत आपण दयाळू, प्रेमळ आणि विचारशील असतो, परंतु जेव्हा आपण आपले नुकसान किवा हानी करणाऱ्या लोकांशी सामना करतो,

रागावणे अथवा सूड घेणे अशी इच्छा आपणास होते. देव रागाच्या भरात किंवा सूडबुद्धीने कधीच उत्तर देत नाही. देवाचे वचन याचे समर्थन करते की येशू बदलत नाही आणि पिता देखील बदलत नाही, “येशू ख्रिस्त काल, आज आणि कायमचा तसाच आहे”(इब्री १३:८). “प्रत्येक उत्तम दान व परिपूर्ण देणगी वरून आहे. जो बदलत नाही व फिरण्याने छायेत नाही अशा स्वर्गीय प्रकाश असणाऱ्या पित्यापासून ते उतरते.” (याकोब १:१७) हे शब्द आपल्याला हमी देतात की आपल्या कोमल देवाला हिंसक बाजू नाही.

“शब्द मनुष्य झाला आणि आमच्यामध्ये राहिला. आम्ही त्याचे गौरव पाहिले. ते देवपित्याच्या एकमेव अशा पुत्राचे गौरव ख्रिस्ताशिवाय दुसरे असू शकत नाही. तो शब्द कृपा (दयाळूपणा) आणि सत्य यांनी पूर्णपणे भरला होता.” - योहान १:१४

2. आमचा परिपूर्ण नमुना

डोंगरावरील प्रवचनात येशू ह्या विरोधी जगात जगण्याचा अचूक नमुना आपल्याला शिकवितो:

“असे सांगिले होते की, ‘आपल्या शोजाऱ्यावर प्रेम करा आणि आपल्या शत्रूचा द्वेष करा,असे तुम्ही ऐकले आहे. पण मी तुम्हांला सांगतो, तुमच्या शत्रूवर प्रेम करा. तुमचे जे वाईट करतात त्यांच्यासाठी प्रार्थना करा. जर तुम्ही असे कराल, तर तुम्ही तुमच्या स्वर्गातील पित्याचे खरे पुत्र व्हाल. तुमचा पिता चांगल्यावर आणि वाईटावर अशा दोघांवरही सूर्य उगवितो. चांगल्यावरही आणि वाईटावरही पाऊस पाडतो. कारण जे तुमच्यावर प्रीति करतात त्यांच्यावर तुम्ही प्रीति करीत असाल तर तुम्हांला प्रतिफळ मिळणार नाही. जकातदारही असेच करतात. आणि जर तुम्ही तुमच्या मित्रांशी चांगले वागत असाल तर तुम्ही इतरांपेक्षा फार चांगले आहात असे समजू नका. देवाला न मानणारे लोकही असेच करतात. म्हणून जसा तुमचा स्वर्गातील पिता परिपूर्ण आहे तसे तुम्हीही परिपूर्ण व्हा. (मत्त.5:43-48)

हा परिच्छेद आपल्याला देवाबद्दल काय शिकवतो? येशू म्हणतो,“तुमच्या शत्रूवर प्रेम करा” आणि त्यापाठोपाठ “तुम्ही तुमच्या स्वर्गातील पित्याचे खरे पुत्र व्हाल,” आणि तो समारोप करतो, “म्हणून जसा तुमचा स्वर्गातील पिता परिपूर्ण आहे तसे तुम्हीही परिपूर्ण व्हा.” येशू आपल्या शत्रूस योग्य वागणूक देण्यास सांगत आहे ज्याप्रमाणे आपला स्वर्गीय पिता त्याच्या शत्रूशी वागतो. त्याला पाहिजे की जी उंचावलेली तत्त्वे तो आमच्यासमोर ठेवतो ती आम्ही समजून घ्यावी. डोंगरावरील प्रवचन केवळ आपण पाहिल्याप्रमाणेच नाही तर ती तत्त्वे स्वतः ईश्वरापासून उत्पन्न झालेली आहेत.

येशूच्या जीवनात आम्हाला याचा परिपूर्ण नमुना सापडतो कि आपल्या शत्रूशी कसा व्यवहार करावा. त्याच्या विश्वासघात व अटक पासून वधस्तंभावर खिळले तोपर्यंत, त्या लोकांविरूद्ध त्याने कधीच सूड घेतले नाही ज्यांनी त्याच्यावर अन्याय केला होता. उलट त्याने आपल्या छळ करणार्यांना क्षमा करावी अशी विनंती केली. “नंतर येशू म्हणाला, “हे बापा, त्यांची क्षमा कर, कारण ते काय करतात हे त्यांना समजत नाही.” (लूक २3:34) त्यानी केवळ प्रेमाचे प्रदर्शन केले.

जेव्हा शोमरोनी गावात येशूचे स्वागत झाले नाही, तेव्हा त्याचे शिष्य याकोब आणि योहान यांना वाटले की ते गाव अग्नीद्वारे नष्ट करावे : “हे प्रभू, एलीयाने केले होते तसेच आकाशांतून अग्नीने पडून त्याचा नाश करावा म्हणून आम्ही आज्ञा करावी, अशी तुझी इच्छा आहे काय?”. परंतु त्याने वळून त्यांना धमकावले आणि म्हटले, तुम्ही कोणत्या आत्म्याचे आहा हे तुम्हास ठाऊक नाही; कारण मनुष्याचा पुत्र माणसांच्या जिवांचा नाश करायला आला नाही, तर त्यांना तारायला आला आहे”(लूक ९:५४-५६)

देव कसा आहे हे जाणून घेण्याचा उत्तम मार्ग म्हणजे येशूच्या जीवनाचा अभ्यास करणे. त्याने कुणालाही मारले नाही किंवा धमकावले नाही. येशूने कधीही कोणालाही इजा केली नाही. त्याने कोणाचीही निंदा केली नाही. जेव्हा फिलिप्प शिष्यांच्या वतीने येशूला म्हणाला आम्हाला स्वर्गीय पिता दाखवा, तेव्हा त्याने उत्तर दिले:

“फिलिप्पा, मी इतका वेळ तुमच्याजवळ असताना तू मला ओळखले नाहीस काय? ज्याने मला पाहिले आहे, त्याने पित्याला पाहिले आहे, तर मग ‘आम्हांला पिता दाखव’ असे तू कसे म्हणतोस? मी पित्यामध्ये आहे व पिता मजमध्ये आहे, असा विश्वास तू धरत नाहीस काय? ज्या गोष्टी मी तुम्हांला

सांगतो त्या माझ्या स्वतःच्या नाहीत तर माझ्यामध्ये जो पिता आहे तो स्वतः कामे करतो.(योहान १४ :९ -१०)

आपण यथार्थपणे अशा अभ्यासाचा प्रारंभ करत आहो जो ईश्वरशास्त्राला आव्हान देईल, तर मग आपण येशूचे शब्दांचे पालन व त्याचे अचूक उदाहरण आपल्या मनाच्या अग्रभागी ठेऊया.

3. आमचा जीवन स्रोत

देव सातत्याने प्रेम करतो हे सत्य प्रस्थापित करण्यासाठी काही प्राथमिक कारणास्तव, आपण बायबलमध्ये देवाच्या कृत्यांचे परीक्षण करू जे येशूच्या शिकवलेल्या तत्वांपेक्षा भिन्न असल्याचे दिसते. यशयाच्या पुस्तकात आपल्याला सखोल अंतर्दृष्टी आढळते देवाच्या मार्ग आणि विचारांबद्दल:

परमेश्वर म्हणतो, “तुमचे विचार माझ्यासारखे नाहीत. तुमचे मार्ग माझ्या मार्गासारखे नाहीत. स्वर्ग पृथ्वीपेक्षा उंच आहे. त्याचप्रमाणे माझे मार्ग आणि विचार तुमच्यापेक्षा उच्च आहेत.”(यशया 55:8-9)

देवाचे मार्ग आणि विचार हेतूने असीमपणे उच्च आहेत आमच्या मार्ग आणि विचारांपेक्षा. हे देवाबद्दल निश्चित सत्य आपल्याला आकलन करणे कठीण आहे. आपण स्वतःला न्याय व आधार देण्यासाठी,अशी कल्पना करतो की देव आपल्यासारखा आहे. आम्हाला राग येतो, म्हणून आम्हाला वाटते की आपल्याप्रमाणेच देव रागावला पाहिजे. जेव्हा आपल्यावर अन्याय होतो, आपण सूड उगवण्यास पुढे जाऊ. आम्हाला वाटते कि जेव्हा देवावर अन्याय होतो, तेव्हा देवानेहि तशिच सुडाची भावना दाखविली पाहिजे. पण परमेश्वर म्हणतो:

तुम्ही वाईट गोष्टी करता आणि तरीही मी गप्प बसावे असे तुम्हाला वाटते तुम्ही काही बोलत नाही. आणि मी ही गप्प राहावे असे तुम्हाला वाटते. पण मी मुळीच गप्प बसणार नाही. मी हे तुम्हाला स्वच्छ सांगेन आणि तुमच्या तोंडावर टीका करीन.(स्तोत्र.५०:२१)

जेव्हा देवाने आपले जग निर्माण केले तेव्हा त्याचा हेतू हा नव्हता कि जगाने स्वतः कार्य करावे आणि देव आमच्या जगाशी अविभाज्य राहावे असे असते तर आपण पृथ्वीवर

आयुष्य जगू शकलो नसतो- “आम्ही त्याच्यासह राहतो आम्ही त्याच्यासह चालतो आम्ही त्याच्यासह आहोत”(प्रेषितांची कृत्ये १७:28)आपण घेत असलेल्या प्रत्येक श्वासात देव आपल्याला सांभाळतो.

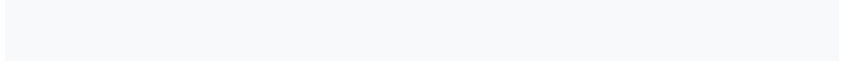
देव सर्व जीवनाचा स्रोत आणि टिकवणारा आहे. तथापि, एक गोष्ट जी आपल्याला देवपासून विभक्त करू शकते - ते म्हणजे पाप. पण पाप म्हणजे काय? आम्ही बऱ्याचदा विचार करतो कि आपण केलेल्या वाईट गोष्टी किंवा देवाची आज्ञा ना पाळणे म्हणजे पाप. विचार असा आहे की पाप प्रमाणित असू शकतो का.

आपल्यापैकी बऱ्याच जणांकडे मोठ्या प्रमाणावर आणि इतरांकडे थोड्या किंवा कोणाकडे अगदी कमी. बायबलमध्ये आपण शिकतो कि, वाईट गोष्टी म्हणजे एक असा खोल पर्यंत रुतलेल्या आजाराची लक्षणे आहेत, जो आम्हाला आमच्या पहिल्या पलकांकडून मिळाला आहे. हा आजार म्हणजे असा खोटा विश्वास कि देव सगळे काही स्वतःच्या भल्यासाठी करतो. एदेन बागेत सैतानाचा हा खोटा विश्वास मानवी वंशात प्रस्थापित केलेला होता. आणि तेव्हापासून त्याने देवाचे चित्र विकृत केले आहे..

जेव्हा देवाने आदाम आणि हव्वा यांना तयार केले आणि त्यांना बागेत ठेवले, त्यांना एक निर्बंध देण्यात आला - आणि फक्त एक:

परमेश्वराने मनुष्याला ही आज्ञा दिली; परमेश्वर म्हणाला, “बागेतील कोणत्याही झाडाचे फळ तू खुशाल खाऊ शकतो. परंतु बऱ्यावाईटाचे ज्ञान करून देणाऱ्या झाडाचे फुळ तू खाऊ नको; जर त्या झाडाचे फळ तू खाशील तर तू नक्की मरशील.”(उत्पत्ति 2:16-17)

हे समजणे सोपे आहे की देवाने बागेत “जीवनाचे झाड” का ठेवले? (उत्प.२:९),परंतु त्याचे कौतुक करणे आम्हाला अवघड जाते कारण परिपूर्ण वातावरणात त्याने, “चांगल्या आणि वाईटाच्या ज्ञानाचे झाड” का ठेवले? प्रथम विचार करताना, आपण कदाचित पाहू त्या झाडाची उपस्थिती,व त्यातून काही न खाण्यापासूनची चेतावणी इशारा व आमंत्रण देते, एका मोठ्या आपत्तीला.

4. मेड इन हिज इमेज

उत्पत्तीमध्ये आपल्याला आपला वारसा सापडतो: “आणि देव म्हणाला, चला आपण बनवू या आमच्या प्रतिमेत माणूस, आपल्या प्रतिमानानुसार:... म्हणून देवाने मनुष्याला निर्माण केले त्याने स्वतः च्या प्रतिरूपाचा उपयोग देवाच्या प्रतिरूपाने केला. पुरुष आणि स्त्री त्यांना तयार केले ”(उत्पत्ति १:२६-२७) याचा अर्थ काय आहे देवाच्या प्रतिमेमध्ये बनवावे आणि देवाची प्रतिमा काय आहे? आम्ही करू जेव्हा एखादी व्याख्या आपल्याला आढळली तेव्हा देवाची प्रतिमा काय आहे ते शोधा व कोण आहे याचे वर्णन करतो. तंतोतंत व्याख्या 1 योहान मध्ये आढळली ...: “देव प्रेम आहे.” लक्षात घ्या की श्लोक फक्त “देव” असे नाही प्रेमळ आहे, “जणू प्रेम म्हणजे त्याच्या अनेक वैशिष्ट्यांपैकी एक आहे, परंतु ते म्हणतात फक्त, “देव प्रेम आहे.” आम्हाला कशाबद्दलही ठाऊक आहे देव या परिभाषाशी सुसंगत असावा. म्हणून, फक्त म्हणून देव परिपूर्ण आहे, आम्ही देवाचे प्रेम यावर तर्कसंगत निष्कर्ष काढू शकतो स्वार्थ न घेता देखील परिपूर्ण असणे आवश्यक आहे. शिवाय, त्याचे प्रेम जसा आहे तसा बदलू शकला नाही बदल न करण्यायोग्य.

जर आपण भगवंताच्या प्रतिमेमध्ये बनलेले आहोत तर आपण ते असलेच पाहिजे प्रेमाचा अनुभव घेण्यासाठी देवाने निर्माण केले आहे. आता प्रेम, प्रेम होण्यासाठी, करू शकत नाही हुकूम द्या किंवा कोणत्याही प्रकारे सक्ती करा. हे केवळ मुक्तपणे दिले जाऊ शकते निवड म्हणून. हे आपण सहजपणे समजून घेत आहोत की जर आपण प्रेमळ तारा असलेली एखादी व्यक्ती बसमध्ये चढलेल्या आणि तोफा असलेल्या कल्पनेची कल्पना केली तर जीवे मारण्याच्या धमकीवरून प्रवाश्यांकडून प्रेम मागितले. होईल ही पद्धत प्रेम निर्माण करते?

समजा आपण प्रेम मिळवण्याच्या दृष्टीकोनातून काही कठोर प्रयत्न करीत आहोत “मी तुझ्यावर प्रेम करतो” असे म्हणू शकणारा रोबोट बनवून जेव्हा आम्ही त्याच्या उपस्थितीत येऊ. याचा परिणाम एक समाधानकारक आणि अर्थपूर्ण प्रेम-आधारित नाते? हे शक्य आहे आपल्यासाठी प्रेम सुरक्षित करण्यात अयशस्वी होण्याच्या पद्धती, देवासाठी कार्य करतात? चला परत एदेनच्या बागेत जाऊ आणि त्या भितीदायक गोष्टी निषिद्ध झाड देवाने ते झाड बनवले नसते तर ते घेता आले असते.

देव प्रेम करतो म्हणून मानवजातीला शक्य आहे? प्रेमासाठी, ते प्रीती व्हा, ती मोकळीक दिली पाहिजे. मुक्तपणे असणे प्रेम साठी दिले तर आपल्यावर प्रेम न करण्याचे स्वातंत्र्य देखील असले पाहिजे. प्रेम नेहमीच निवड असते; प्रेमाची आज्ञा केली जाऊ शकत नाही किंवा सक्ती केली जाऊ शकत नाही. जर देवाने आमचे पहिले पालक तयार केले आणि ठेवले असते त्यांना काही मूर्त मार्ग न देता बागेत ज्यामुळे त्यांनी त्याच्यावर प्रेम करणे आणि त्यावर विश्वास ठेवणे निवडले असते, असा विश्वास आहे त्यांना स्वतःच देवासारखे प्रेम करणे शक्य झाले नसते. ज्याप्रमाणे देव आपला जीवनाचा स्रोत आहे, तसाच आपलाही स्रोत आहे अस्सल प्रेम - जीवन आणि प्रेम अविभाज्य आहेत. देवाच्या प्रतिमेत तयार केल्यामुळे आपल्या सगळ्यांमध्ये निर्मात्याचा एक प्रेमळ मित्र होण्याची क्षमता असते.

देव चांगल्या आणि वाईटाच्या ज्ञानाचे झाड लावत नाही एक शाखा म्हणून त्याच्या शाखेतून खाण्यास मनाई केली आमच्या त्याच्या आज्ञाधारकपणाची अनैतिक चाचणी, परंतु एक हमी म्हणून तो आमच्या आवडीच्या स्वातंत्र्यास इतका महत्त्व देतो की तो इच्छुक होता आपण त्याच्यापासून दूर जाण्यासाठी जोखीम घेऊ शकतो. जेव्हा आपण देवाने बागेत निषिद्ध वृक्ष का ठेवला त्याचे कारण समजून घेतो, तेव्हा आपण त्याच्यावर स्वयंपूर्व हुकुमशाहा असल्याचा आरोप करणार नाही. तेथे एक जन होता, ज्याने देवावर असा आरोप केला.

5. मुख्य फसवणूक करणारा

आता परमेश्वर देवाने निर्माण केलेल्या सर्व वन्य प्राण्यांपेक्षा हा साप अधिक धूर्त आणि हुशार होता. मग तो स्त्रीला म्हणाला “बागेतील कुठल्याच झाडाचे फळ तुम्ही खाऊ नये असे देव म्हणाला का?.” ती स्त्री म्हणाली, “हे सर्प,आम्ही परमेश्वराच्या बागेतील सर्व झाडाचे फळ खाऊ शकतो परंतु मध्यभागी असलेल्या झाडाचे फळ नाही खाऊ शकत.” देव म्हणतो, “तुम्ही ते खाऊ नका, किंवा त्याला स्पर्श करू नका , नाहीतर कदाचित तुम्ही मरणार! आणि सर्प स्त्रीला म्हणाला स्त्री, तू खरोखर मरणार नाहीस, कारण देव जाणतो. ” ज्या दिवशी तुम्ही ते खाल्ले, त्या दिवशी तुमचे डोळे उघडतील आणि तुम्ही पाहाल की चांगले व वाईट काय ते आणि समजू शकाल. उत्पत्ती ३ : १-५, (भर जोडला)

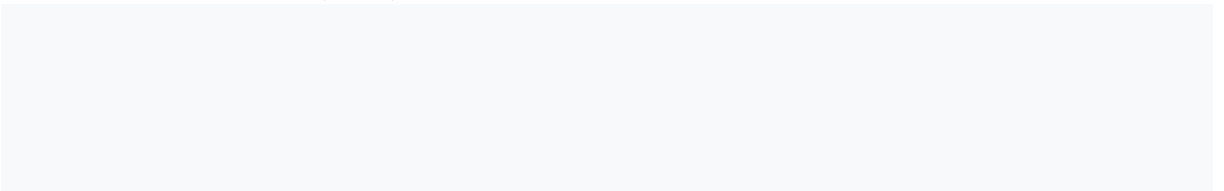
प्रथम, या बोलणाऱ्या सापाची ओळख निश्चित करूयात. कोण आहे हा सर्प? “आणि सापाला आकाशातून खाली फेकण्यात आले. तो प्रचंड साप,जगाने सैतान म्हटलेला तोच तो म्हातारा साप होय: त्याला त्याच्या दूतांसह पृथ्वीवर खाली फेकण्यात आले.” (प्रकटीकरण १२:९) हच्चा फक्त एका बुद्धिमान सर्पा सोबत बोलत नव्हती , परंतु सैतान - जो स्वतःफसवेगिरीचा गुरु आहे त्यासोबत बोलत होती.

सूक्ष्म अंतःकरणाने सर्पाने देवावर आदम आणि हच्चा यांच्यासोबत खोटे बोलण्याचा आणि त्यांच्यापासून काहीतरी चांगले रोखल्याचा आरोप केला. यापुढे जर ते हे फळ खातील तर त्यांचे डोळे उघडले जातील, आणि ते “देवासारखे, चांगले आणि वाईट जाणणारे” होतील असे म्हटला . स्त्रीने देव आणि सैतान पैकी कोणावर विश्वास ठेवला?

आणि जेव्हा स्त्रीने पाहिले की हे झाड फळ खाण्यासाठी चांगले आहे,आणि हे डोळ्यांना आनंददायक आहे आणि ह्या झाडाचे फळ खाऊन आपण शहाणे होऊ शकतो अशी इच्छा बाळगून तिने ते फळ खाल्ले आणि आपल्या पतीलाही खायला दिले, आणि पतीनेही ते खाल्ले. आणि त्या दोघांचेही डोळे उघडले गेले आणि त्यांना समजले की ते नग्न आहेत. मग त्यांनी अंजिराची पाने शिवून कपडे तयार केली व आपले शरीर झाकले. त्यांनी परमेश्वराचा आवाज ऐकला परमेश्वर देव दिवसाच्या थंडीत बागेत फिरत होता. आणि आदाम आणि त्याची बायको स्वतःला बागेतील झाडांमध्ये परमेश्वरापासून लपवत होते. तेव्हा परमेश्वर देवाने आदामाला हाक मारली त्याला, आणि म्हणाला, तू कोठे आहेस? (उत्पत्ति ३:६ -९)

जेव्हा आदाम आणि हच्चा यांनी निषिद्ध वृक्षाचे फळ खाल्ले, तेव्हा त्यांचे डोळे उघडले (ते आत्म-जागरूक झाले) आणि ते स्वतःला देवापासून लपवण्यास पाहू लागले. देवाची प्रतिक्रिया काय होती? तो त्यांचा शोध घेत आला. त्याचे पहिले शब्द होते, “तू कुठे आहेस?” तो आता त्याच्या बेबंद मुलांसोबत सलोखा करण्याचा प्रयत्न करत होता.

कारण मनुष्याचा पुत्र जे हरवले आहे ते सर्व मिळविण्यास व वाचविण्यास आला आहे. – येशू (लूक १९:१०)

6. पाप म्हणजे काय?

आता,या प्रश्नाकडे परत जाणे: पाप म्हणजे काय? योग्य व्याख्या शोधण्यासाठी, आपण प्रथम नेमके हे लक्षणे महत्वाचे आहे कि "चांगले आणि वाईट ज्ञानाच्या झाडावर काय चूक झाली?" उत्पत्ति ३:६ मध्ये, स्त्रीला झाडाचे तीन इस्ट गुण दिसले.

1. "झाड खायला चांगले होते." पृष्ठभागावर हे दिसून येत होते, हे खरे नाही का कि त्या झाडाला अन्नाचा स्रोत म्हणून निषिद्ध मानलं गेलं होतं? समस्या फक्त फळांची नव्हती परंतु ती बाई त्याकडे एक चांगली गोष्ट म्हणून बघत होती.

२. वृक्ष "डोळ्यांना आनंददायक" वाटत होता. देवाने बागेत जे काही तयार केले ते सगळे परिपूर्ण होते, खरं तर म्हणूनच ते झाडही "डोळ्यांना आनंददायी" वाटत होते. बाईने झाडाची आणखी एक इष्ट गुणवत्ता पहिली.

३ . "एका झाडाने एकाला शाहणे बनवण्याची इच्छा दर्शविली", खरोखर? काय या झाडामध्ये गूढ गुण होते का? सर्प बरोबर होता? चांगल्या आणि वाईट गोष्टींचे ज्ञान असणे खरोखर हितावह आहे का? आणि काय करते चांगल्या आणि वाईट गोष्टींचे ज्ञान असणे? हे फक्त माहिती अधिग्रहण करणे आहे का?

या श्लोकाचा अंत "तिने तिचे फळ घेतले आणि तिने खाल्ले आणि तिच्याबरोबर तिच्या नवऱ्यालाही दिले; आणि त्याने हि ते खाल्ले." हे सहसा मानवतेचे पहिले पाप असल्याचे समजले जाते,परंतु पाप काय आहे? प्रथम काय आले - फळ खाणे किवा देवाबद्दलच्या सर्पाने बोललेल्या खोट्या गोष्टीवर विश्वास ठेवणे?

प्राथमिक समस्या ही होती जेव्हा हव्हेने सर्पाच्या खोट्या बोलण्यावर विश्वास ठेवला की देव स्वार्थीपणाने काहीतरी चांगले रोखत आहे.

पाप म्हणजे केवळ क्रियाच नव्हे तर जणू पाप मोजमाप करण्याजोगा पदार्थ आहे. पाप,त्याच्या मुळाशी,ही एक पॅथॉलॉजिकल अवस्था आहे ज्यात आपण हे बघतो कि देव स्वार्थी आहे, स्वकेंद्रित आहे आणि म्हणून देवावर विश्वास ठेवणे अक्षम होते.

पापाची एखाद्या रोगाशी तुलना करता येते. एका आजारात काही मुलभूत कारणे असतात जसे कि जिवाणू संसर्ग,चयापचय तंत्र बिघडणे किंवा रोगप्रतिकारक शक्ती बिघडलेले कार्य. ही प्राथमिक कारणे एक किवा अधिक लक्षणांना उद्भवतात: ताप, मळमळ, वेदना,चक्कर येणे, आळशीपणा इ.

पापासह, प्राथमिक कारण आहे देवासोबतच्या खोट्या गोष्टीवर विश्वास ठेवणे आणि परिणामी, ज्याचे प्रेम इतर-केंद्रित आहे त्याच्यापासून स्वतःस दूर करणे. आपली बाह्य पाप (लक्षणे) म्हणजे देव हा स्वयंकेंद्रित आहे ह्या गोष्टीवर विश्वास ठेवण्याचा परिणाम आहे. (पॅथॉलॉजिकल कारण). येशूने , त्याच्या नियमशास्त्राचे शिक्षक व परुशी यांच्याशी झालेल्या संभाषणात हि समानता दाखविली कि पाप हा एक असा रोग ज्याला उपचाराची अत्यंत गरज आहे.

नियमशास्त्राचे शिक्षक व परुशी यांनी जेव्हा त्याला जकातदार व पापी लोकांसोबत खातांना आणि पितांना घितले, त्याच्या शिष्यांस म्हणाले,तो कसे की ह्या लोकांसोबत खाऊ पिऊ शकतो? जेव्हा येशूने हे ऐकले, तेव्हा तो त्यांना म्हणाला,जे निरोगी आहेत त्यांना वैद्याची गरज नाही पण जे आजारी आहेत त्यांना: मी नीतिमान लोकांना बोलावण्यास आलो नाही. पापी लोकांना पश्चात्ताप करवण्यासाठी आलो आहे.(मार्क 2:16-17,जोर जोडले)

पाप प्राणघातक आहे कारण ते आपल्याला देवापासून विभक्त करते, जो सर्व जीवनाचा स्रोत आहे. या विभक्तीत कधीच देव स्वतःला आपल्यापासून विभक्त नाही करत, तर आपण त्याला आपल्यापासून विभक्त करतो.

आदाम आणि हव्वेला सैतानापेक्षा देवाची भीती वाटू लागली. सैतान, ज्याला त्यांनी घाबरायला पाहिजे होते. फळ खाल्ल्यानंतर बायबल म्हणते,“परमेश्वर देवाची उपस्थिती असताना आदाम व त्याची बायको स्वतःला बागेतल्या झाडांमध्ये लपवून ठेवत.”

(उत्पत्ति 3:8)त्या दिवसापासून आपण आपल्या कोमल देवापासून लपत आहोत. आपण हे लक्षात घेतले पाहिजे कि जेव्हा देवाने आदम आणि हव्वा यांना निषिद्ध झाडाचे फळ न खाण्याची चेतावणी दिली, तेव्हा तो असे नाही म्हणाला कि, “ज्या दिवशी तुम्ही ह्या झाडाचे फळ खाल, मी तुम्हाला मारून टाकेन.” तो म्हणाला, “ज्या दिवशी तू ते खाशील, तर तू नक्की मरशील!” जेव्हा माणूस आणि त्याच्या पत्नीने झाडाचे फळ खाल्ले,त्यांच्यात मरणाची प्रक्रिया सुरु झाली. त्यादिवशी त्यांनी स्वतःला त्यांच्या जीवन्स्रोतापासून वेगळे केले. हे पाप आहे (देव स्वार्थी आणि अविश्वसनीय आहे या खोट्यावर विश्वास ठेवणे) ते प्राणघातक आहे, देव नाही: “कारण पापाची मजुरी आहे मृत्यू ”(रोम.6:23). देव पाप धंद्यात नाही आणि तो पापाची मजुरी देत नाही.

हे देखील उघड आहे की जेव्हा आदाम आणि हव्वेने निषिद्ध वृक्षाचे फळ खाल्ले, त्यांना चांगल्या आणि वाईट गोष्टींचे ज्ञान आणि बरेच काही मिळाले. त्यांनी नकळत वचनबद्ध केले स्वतःला आणि त्यांच्या वंशजाना चांगल्या आणि वाईट ज्ञानाचा अनुभव घेण्यासाठी. त्यांना फक्त वाईटाबद्दल माहिती नसते; ते विचार करतील, ते जगतील, ते त्याचे गुलाम बनतील,आणि परिणामी त्यांना वेदना, दुःख, भीती आणि मृत्यू मिळेल.

जेव्हा पापाने आपल्या जगात प्रवेश केला, तेव्हा त्याचे अपरिहार्य परिणाम भोगायला मानवजाती एकटा नव्हती. आदम आणि हव्वा यांनी केलेल्या पापाच्या परिणाम स्वरूप, निर्मिती आणि निर्माता यांच्यात जो असंतोष निर्माण झाला, त्यामुळे संपूर्ण सृष्टी बाधित झाली. “कारण आम्हाला माहित आहे कि आज पर्यंत संपूर्ण निर्मिती एकत्र कणहत आहे, त्रासात आहे आणि वेदना सहन करत आहे. ”(रोम.८ :२२). पृथ्वी ही मानवजात आणि प्राणी यांच्यासाठी एक धोकादायक जागा बनली आहे .नोहाच्या दिवसाचा पूर आल्यापासून,पृथ्वी हिंसक हवामान,भूकंप,ज्वालामुखी आणि इतर नैसर्गिक आपत्ती यांच्या आधीन आहे. निसर्गात जी हिंसक शक्ती आहे, ती देवाकडून नाही; ती अस्तित्वात आहे कारण फक्त एक ते म्हणजे, आम्ही देवाला स्वतःपासून दूर अंतरावर ठेवले आहे.

7. सैतान का आहे?

देवाच्या विरोधात उभे असलेल्या शाब्दिक अध्यात्माचा संदर्भ यापूर्वीच देण्यात आला आहे. बायबल मध्ये ह्या सजीवाचा उल्लेख आहे सैतान, सर्प, लिव्हियाथान आणि ल्युसिफर तसेच इतर अनेक शीर्षकांने केला आहे.

आज पाश्चात्य सभ्यतेत, दोनशे वर्षापूर्वीच्या तुलनेत खूपच कमी टक्के लोकांचा शाब्दिक सैतान या संकल्पनेवर विश्वास आहे. आपल्या आधुनिक संस्कृतीत सैतान बऱ्याचदा अंधश्रद्धा आणि अज्ञानाचे क्षेत्राशी संबंधित असतो. हा विचार मनात ठेऊन आणि आणि प्रश्नाच्या उत्तराकरिता सैताना संबंधी बाइबलद्वारे दिलेल्या अहवालाचे परीक्षण करूयात.

बायबलमध्ये सैतानाची ओळख खाली पडलेला देवदूत म्हणून आहे. 'खाली पडलेला' या शब्दाचा अर्थ असा होतो कि सैतान हा मूळतः निष्पापी प्राणी होता पण त्याने आपल्या निर्मात्याविरुद्ध बंड करणे निवडले. त्याने देवाविरुद्ध बंड का केले? स्वर्गातील परिपूर्ण वातावरणात असताना सुद्धा त्याने देवाशी बंड करायचे का ठरविले हे एक गूढ आहे. वरवर पाहता, तो सगळ्या देवदुतांमध्ये सन्माननिय आणि प्रभावी पदावर होता. कालांतराने त्याच्या मनात अभिमानाचे बीज अंकुरले आणि वाढले आणि परिणाम स्वरूप त्याच्या स्थानाबद्दल असंतोषाची भावना उत्पन्न झाली. आणि अंततः याचे रूपांतर देवाविरुद्ध उघड बंडखोरीत झाले.

सैतान त्याच्या बंडखोरीमध्ये एकटा नव्हता. तो इतर बहुतेक देवदूतांकडून पाठिंबा मिळवू शकला, तरी बहुसंख्य देवदूतांनी देवाशी एकनिष्ठ राहण्याचे निवडले. सैतान आणि त्याच्या अनुयायांच्या या बंडखोरीच्या परिणामस्वरूप जे युद्ध जन्माला आले त्यात शास्त्र-अस्त्र नव्हते जसे जागतिक संघर्षात वापरले जात. देव या स्वर्गीय युद्धामध्ये स्वार्थाविरुद्ध प्रेम, फसवणूकीविरुद्ध सत्य, गुप्ततेविरुद्ध पारदर्शकता, असमंजसपणाविरुद्ध कारण, निराशाविरुद्ध संयम आणि संशयाविरुद्ध विश्वास या नीती वापरून विजयी झाला.

ह्या गोष्टीवर विश्वास ठेवणे योग्य आहे कि एदेन बागेत हव्हेला देवापासून अलिप्त करतांना सैतानाने ज्या रिती वापरल्या, त्या त्याच होत्या ज्या त्याने स्वर्गात देवदूतांना त्याचे अनुयायी बनवण्यासाठी वापरल्या होत्या. तोपर्यंत, स्वर्गीय देवदूतांसमोर देवाच्या नितीमत्तेविषयी कधीच प्रश्न आणला गेला नव्हता. देवावर असलेल्या सैतानाच्या आरोपांमध्ये काही सत्यता आहे किवा नाही, हे समजण्याचा कोणताच मार्ग नव्हता. या कारणास्तव सैतानाला त्याच्या कारभाराचा मार्ग दाखविण्याची संधी दिली गेली आहे.

आपण असा प्रश्न विचारू शकतो की देवाने त्याच्या विरोधकाला बंडाच्या सुरुवातीसच का नष्ट केला नाही?

असे केले असते तर बंडाची वाढ होण्यास प्रतिबंधित नसता का लागला? नाही, तसे केले असते तर देवदूतांना पुष्टी झाली असती की सैतानाने देवाविरुद्ध केलेले आरोप वैध आहेत. जर देवाने सैतानाचा नाश केला असता तर त्याच कृत्यामुळे स्वातंत्र्याकडे दुर्लक्ष झाले असते आणि त्यास कोणत्याही गोष्टी शिवाय रिक्त आदर्श बनविले गेले असते. याखेरीज आणखीही काहीतरी आहे. बायबलच्या अभ्यासामध्ये सत्यात आणत असताना आपणास पुराव्यांचे वजन हेच दर्शवितात कि देव कधीही नष्ट करत नाही -

पाप करते. शेवटी सैतान हा नष्ट होईल हे निश्चित आहे. हा नाश देवाकडून होणार नाही, परंतु सैतानाच्या स्वतःच्या पापातून होईल:

मग मला परमेश्वराचा संदेश मिळाला, तो असा: “मानवपुत्रा, सोरच्या राजाच्या नावाचा जयघोष कर.” त्याला सांग “परमेश्वर, माझा प्रभू, पुढील गोष्टी सांगतो. आपण शहाणपणाने परिपूर्ण आहात आणि सौंदर्याने हि. सौंदर्य. आपण ईडन मध्ये देवाच्या बागेत आहोत; सर्व बहुमोल दगड,तुझे आवरण होते. सारडियस, पुष्कराज आणि हिरा, बेरील, गोमेद व द यास्फर, नीलमणी, हिरवा रंग, आणि हिरवी वनस्पती आणि सोने: तुझ्या निवास मंडपांची व कारागिराची कामे केली तू ज्या दिवशी होतास त्या ठिकाणी पाईप्स तयार करण्यात आली होती. आपण झाकलेला अभिषिक्त करुब आहात; तू देवाच्या पवित्र डोंगरावर होतास. अग्नीच्या दगडांच्या मध्यभागी तू खाली पडला होतास. तूला निर्माण केले तेव्हा पासून तू परिपूर्ण होतास. तुझ्यात विषमता निर्माण होईपर्यंत. व्यापार वाढवत असतानाच मोठ्या संख्येने ते तुझ्यामध्ये हिंसाचार भरत गेले आणि तू पाप केले म्हणून मी तुला डोंगरावरून अपवित्र करतो.” आणि मी तुला नष्ट करीन, अग्नीच्या दगडाच्या मध्यभागी करुब झाकून टाक.तुझ्या सौंदर्यामुळे तुझे अंतःकरण उंच केले गेले होते.

तू तुझ्या शहाणपणामुळे तुझे शहाणपण गमावलेस. मी तुला खाली जमिनीवर फेकून देईन. मी तुला राजांसमोर उभे करीन. मग ते तुला पाहू शकतील. तुम्ही पुष्कळ पाप केले अन्य तुमची पवित्र स्थळे दूषित केली आहेत. मी तुम्हाला खाऊन टाकीन, आणि मी तुम्हाला पृथ्वीवरील भास्मासामान करेन. जे तुला ओळखतात ते सर्व तुला बघतील. तू भयभीत होशील ,यापुढे तू कधी होणार नाहीस.

मला परमेश्वराचे शब्द ऐकू आले तो म्हणाला,

“मानवपुत्रा, सोरच्या राजाविषयीचे पुढील शोकगीत गा. त्याला सांग ‘परमेश्वर, माझा प्रभू, पुढील गोष्टी सांगतो’“तू एक आदर्श माणूस होतास. तू ज्ञानी होतास. तू अतिशय देखणा होतास.

तू एदेनमध्ये राहात होतास. एदेन हा देवाचा बाग आहे. तुझ्याजवळ माणके, पुष्कराज, हिरे, लसणा, गोमेद, सूर्यकांत मणी, नीलमणी, वैदूर्य पाच अशी सर्व प्रकारची मोल्यवान रत्ने होती, आणि ती सर्व सोन्याच्या कोंदणात बसविलेली होती. ज्या दिवशी तुला निर्माण केले त्याच दिवशी तुला हे सौंदर्य देण्यात आले. देवाने तुला सामर्थ्यशाली केले.

तू एक अभिषिक्त करुब होतास तुझे पंख माझ्या सिंहासनावर पसरत. मी तुला देवाच्या पवित्र पर्वतावर ठेवी. तू रत्नांतून हिंडत होतास आणि अग्नीप्रमाणे तळपत होतास. मी तुला निर्मिले, तेव्हा तू सज्जन व प्रामाणिक होतास. पण नंतर तू दुष्ट झालास.

तुझ्या व्यापाराने तुला खूप संपत्ती मिळवून दिली खरी, पण त्याने तुझ्यात क्रूरपणा निर्माण झाला, आणि तू पाप केलेस. म्हणून मी तुला एखाद्या घाणेरड्या गोष्टीसारखी वागणूक दिली. मी तुला देवाच्या पर्वतावरून फेकून दिले. तू एक खास अभिषिक्त करुब देवदूत होतास, तुझे पंख माझ्या सिंहासनावर पसरत होते, पण मी तुला, अग्नीप्रमाणे तेजस्वी असलेल्या रत्नांपासून, सक्तीने दूर केले.

तुझ्या सौंदर्याने तुला गर्विष्ठ बनविले. तुझ्या वैभवाने तुझ्या ज्ञानाचा नाश केला. म्हणून मी तुला खाली जमिनीवर लोटले. आता इतर राजे तुझ्याकडे डोळे विस्फारून पाहतात.

तू खूप चुका केल्यास तू कपटी व्यापारी झालास आणि अशा तऱ्हेने, तू पवित्र स्थान अपवित्र केलेस. म्हणून मी तुझ्यातील आगीनेच तुला जाळीन. जमिनीवर तू राख होऊन पडशील. आता सर्वजण तुझी लाजिरवाणी स्थिती पाहू शकतात.

तुझी अशी स्थिती पाहून इतर राष्ट्रांतील लोकांना धक्का बसला. तुझ्या बाबतीत जे घडले, ते पाहून लोक भयभीत होतील. तुझा शेवट झाला!”(यहेज्.28:11-19,भर जोडला)

या अहवालात टायरसचा राजा योग्य प्रकारे सैतानाला दर्शवितो. सैतान परिपूर्ण तयार केला गेला, गर्विष्ठपणाचा किंवा स्वार्थाचा मागोवा न घेता. परिपूर्णतेतून त्याचे पडणे हे त्याचे स्वतःचे कार्य होते आणि ह्या अवलंबलेल्या कार्याला त्याच्याकडे काहीच कारण किंवा निम्मित नव्हते. त्याच्या सौंदर्यामुळे तो अभिमानी झाला. सैतानाचा नाश करणारी “आग” बाहेरील स्त्रोतांकडून येणार नाही; ती सैतानाच्या आतून येईल. ही आग त्याचा स्वार्थ आहे. ही स्वतःची निर्मिती केलेली आग आहे जी त्याला खाऊन टाकेल. सैतानाचे अस्तित्व राहणार नाही - “यापुढे तू कधीही राहणार नाहीस.”

तू प्रभात ताऱ्याप्रमाणे होतास, पण आता तू आकाशातून खाली पडला आहेस. पूर्वी सर्व राष्ट्रे तुझ्यापुढे नेहमीच वाकत होती, पण आता तू संपला आहेस.

तू नेहमीच स्वतःला सांगायचास, “मी परात्पर देवासारखा होईन. मी आकाशात उंच जाईन. देवाच्या तांरागणाच्यावर उच्चस्थानी मी माझे सिंहासन स्थापन करीन. मी पवित्र साफोन डोंगरवरच्या देवसभेत बसून देवांना भेटीन.

मी मेघांवर आरोहण करून वेदीवर जाईन. मी परात्पर देवासारखा होईन.” (यश.१४ :१२-१४,भर दिला) ल्यूसिफर (सैतानाचे मूळ शीर्षक)पडला कारण त्याने स्वतःला उंच करण्याचा प्रयत्न केला. येशूने आपल्या अनुयायांना शिकवले, जो स्वतःला मोठा समजेल त्याला कमी लेखले जाईल. स्वतःला लहान समजणारा प्रत्येक जण मोठा गणला जाईल.(मत्त. २३ :१२) ल्यूसिफरने स्वतःच स्वतःला खाली आणले.. “मी सर्वात उच्च स्थानी होईल” असे त्याचे शब्द म्हणजे त्याने केवळ देवाच्या पदाची लालसा केली. ईश्वराचे चरित्र प्रतिबिंबित करण्याप्रती त्याला थोडा हि उत्साह नवता. (केवळ हा एकमेव मार्ग म्हणजे ज्याने मनुष्य देवा सारखे असू शकतो).

या परिच्छेदाची तपासणी करताना हे देखील लक्षात घेतले पाहिजे देवाबाबत व्यक्त केलेले विचार हे ल्यूसिफरचे आहेत आणि ते देवाच्या हेतूचे अचूक वर्णन नाही. ल्यूसिफर,त्याच्या स्वतःच्या उच्च पदाच्या लालसेपोटी, देवाचीही कल्पना स्वतः सारखीच करू लागला कि देवाला पण उच्च पदी राहण्याची लालसा आहे.

मग स्वर्गात एक युद्ध झाले. मीखाएलआणि त्याचे दूत त्या प्रचंड सापाविरुद्ध लढले. साप व त्याचे दूत हे सुद्धात्यांच्याशी लढले.पण साप तितका बलवान नव्हता. प्रचंड साप व त्याच्या दूतांना स्वर्गातील त्यांचे स्थान गमवावेलागले. सापला आकाशातून खाली फेकण्यात आले. तो प्रचंड साप, सैतान म्हटलेला तोच तो जुनाट साप होय. तो संपूर्णजगाला चकवतो. त्या सापाला त्याच्या दूतांसह पृथ्वीवर टाकण्यात आले..(रेव्ह.12:7-9)

वरील वचन स्वर्गातील युद्धाचे दस्तऐवज आहे जेथे सैतानाने त्याच्या फसवणूकीचे काम सुरु केले. त्याचे काम आपल्या ग्रहाच्या कुठल्या कोपर्यापर्यंत मर्यादित राहिलेले नाही.;त्याने “संपूर्ण जगाला” फसवले आहे.

तेव्हा तो त्यांना म्हणाला, “मी सैतानाला आकाशातून विजेसारखे पडताना पाहिले! (लूक 10:18)

येशू येथे सैतानाच्या निष्ठेपासून बंडखोरीस पडण्याच्या वेगाबद्दल बोलतो आहे.

कारण मला वाटते की देवाने आम्हांला मरण्यासाठी शिक्षा दिलेल्या अशा लोकांसारखे शेवटचे प्रेषित केले कारण आम्ही जगाला, देवदूतांना तसेच माणसांना जाहीर प्रदर्शनसारखे झालो आहोत. (१ करिंथ.४:९)

स्वर्गातून पाठविलेल्या आत्म्याद्वारे ज्यांनी शुभवर्तमान तुमच्याकडे आणले, त्यांनीच तुम्हांस आता या गोष्टी विदित केल्या. त्याच गोष्टी कळविण्याची जी सेवा ते करीत होते, ती स्वतःसाठी नाही, तर आमच्यासाठी करीत होते, त्या गोष्टी बारकाईने पाहण्यासाठी देवदूतसुद्धा उत्सुक आहेत. (१ पेत्र १:१२)

जेव्हा सैतानाने स्वर्गात बंड केले, तेव्हा त्याच्याबरोबर एक संख्याही घेतली देवदूतांपैकी, उर्वरित निष्ठावान देवदूत समजू नाही शकलेत कि काय होत आहे आणि का. सुवार्ता संदेश त्यांच्यासाठी आहे, तसेच ते आपल्यासाठी देखील आहे आणि ते मानवजातीच्या स्वतःच्या नाशा पासून तारणासाठी देवाच्या निस्वार्थ प्रयत्नामध्ये उत्सुक आहे. “सार्वकालिक सुवार्ता”(प्रकटी.१४ :६)म्हणजे खात्री आहे कि हे विश्व सार्वकालिक देवाच्या विश्वासाहतेबद्दल कोणत्याही शंका पासून सुरक्षित असेल : यहूदा, तू परमेश्वराविरुद्ध कट कारचत आहेस? पण परमेश्वर संपूर्ण विनाश करणार आहे. त्यामुळे तू पुन्हा त्रास देणार नाहीस. (नह.१:९).

मग पवित्र आत्म्याने येशूला रानात नेले. मोहात पाडून सैतानाने त्याची परीक्षा घ्यावी म्हणून त्याला तेथे नेण्यात आले.चाळीस दिवस आणि चाळीस रात्री येशूने काहीच खाल्ले नाही. त्यानंतर त्याला खूप भूक लागली.तेव्हा सैतान येशूची परीक्षा घेण्यासाठी त्याच्याकडे आला व म्हणाला, “जर तू देवाचा पुत्र आहेस तर ह्या दगडांना भाकरी होण्याची आज्ञा दे.” येशूने उत्तर दिले, “असे लिहिले आहे की, ‘मनुष्य केवळ भाकरीने जगेल असे नाही तर देवाच्या तोंडून निघणाऱ्या प्रत्येक शब्दाने जगेल.” मग सैतानाने त्याला पवित्र नगरात (यरुशलैमात) नेले. सैतानाने येशूला मंदिराच्या कंगोऱ्यावर उभे केले.

आणि त्याला म्हटले, “जर तू देवाचा पूत्र आहेस तर खाली उडी टाक, कारण असे लिहिले आहे की,‘देव त्याच्या दूतांना तुझ्यासाठी आज्ञा करील आणि तुझे पाय खडकावर आपटू नयेत म्हणून ते तुला हातांवर झेलतील.”येशूने त्याला उत्तर दिले, “असे सुद्धा लिहिले आहे की, ‘देव जो तुझा प्रभु याची परीक्षा पाहू नको.” मग सैतानाने येशूला एका खूप उंच पर्वतावर नेले. त्याने येशूला जगातील राज्ये आणि त्यांतील सर्व वैभव दाखविले.सैतान म्हणाला, “जर तू पाया पडून मला नमन करशील तर मी हे सारे तुला देईन.”

तेव्हा येशू त्याला म्हणाला, “अरे सैताना, माझ्यापासून दूर हो! कारण असे लिहिले आहे की‘देव जो तुझा प्रभु त्याचीच उपासना कर आणि केवळ त्याचीच सेवा कर.”मग सैतान येशूला सोडून निघून गेला आणि देवदूत येऊन त्याची देखभाल करू लागले. (मत्त.४

::१-११,भर दिला)

सैतान येशूला मोहात पाडण्याकरिता आला; त्याचे उघड ध्येय येशूचा विश्वास आणि पित्यावर अवलंबून राहणे सोडविणे हाच होता. असाच दृष्टिकोन वापरून एदेन बागेत सैतानाने हव्वेला मोहात पडून यश संपादन केले होते. येशूचा पृथीवर मानवजातीला वाचविण्याचा उद्देश्य डावळण्याचा सैतानाने द्रुढ संकल्प केला होता ह्याकरिता सैतानाने येशूला स्वतःचा फायदा करण्यासाठी त्याच्या दैवी सामर्थ्याचा उपयोग करण्यास मोहित केले. देवाचा निस्वार्थपणा प्रकट करणे हा येशूचा ध्येय होता, आश्याने सैतानाचा खोटाडपणा हि उघडकीस आला असता आणि ह्याकरिता येशूला त्याच्या ध्येया पासून सैतान रोखण्याकरिता बैचेन होता.

एका मोहात सैतानाने येशूला “जगातील राज्ये” देण्याचा प्रस्ताव मांडला. जर येशू फक्त खाली पडून त्याची उपासना करण्यास तयार होईल तर. हे लक्षात घेण्यासारखे आहे की येशूने सैतानाच्या दाव्याची स्पर्धा केली नाही

देवाने जेव्हा प्रथम मनुष्याला बनविले, तेव्हा त्याने त्यांना पृथिवरील इतर सर्व गोष्टी पेक्षा वर ठेवले.”(उत्प.१:२६), पण जेव्हा आदाम आणि हव्हेने त्यांच्या निर्मात्याबद्दल सैतानाने सांगितलेल्या खोट्या गोष्टींवर विश्वास ठेवला तेव्हा त्यांना दिलेल्या सर्व अधिकार हे सैतानाच्या हाती गेले. आपण जगातील राज्यात फसवणूक, जुलूम, जबरदस्ती आणि असमानता ह्या सगळ्या गोष्टी बघतो.

देवच्या राज्यात कुठल्याही प्रकारची जबरदस्ती कोणत्याही परिस्थितीत वापरले जात नाही. त्याचे राज्य आणि या राज्यांत काहीच समानता नाही. जग जे प्रीतीच्या नियमाच्या अनुसार नसून कायद्याच्या नियमानुसार चालते.

यापुढे मी जास्त काळ तुमच्याशी बोलणार नाही. कारण या जगाचा अधिपती येत आहे, तरी त्याचा माझ्यावर अधिकार नाही..(जॉन १४ :३ ०)

येशू पुष्टी करतो की सैतानच “या जगाचा राजपुत्र आहे”. आपण जेव्हा सैतानाचे अस्तित्व आणि त्याच्या जगात दूरवर पसरलेल्या प्रभावला नाकारतो तेव्हा आपण अजाणतेपणाने आपल्या त्रासासाठी देवाला जबाबदार ठरवतो.

सावध आणि जागरूक असा. तुमचा वैरी जो सैतान तो गर्जना करित फिरणाऱ्या सिंहासारखा कोणाला गिळावे म्हणून सगळीकडे फिरत असतो..(१ पेत्र ५ :८)

सैतान हा आपला विरोधी आहे, देव नाही.

देवाने दिलेले संपूर्ण चिलखत धारण करा. यासाठी की तुम्हांला सैतानाच्या दुष्ट योजनांविरुद्ध उभे राहता यावे. कारण आपले झगडणे, रक्तमांसाबरोबर नाही, तर सताधीशांविरुद्ध, अधिकाऱ्यांविरुद्ध, या अंधकारातील जगाच्या सामर्थ्याबरोबर आणि आकाशातील दुष्ट आत्म्यांविरुद्ध आहे..(इफिस. ६ :११ -१२)

जेव्हा आपणास कळते की आपण सर्व देवाविरुद्ध फसवणूकीच्या बंडाचे बळी आहोत, तेव्हा आपण इतर लोकांकडे आपले शत्रू म्हणून पाहणार नाही परंतु या मोठ्या फसवाणूकीमध्ये आमचे सहकारी बळी म्हणून बघू.

टोळांचा एक राजा होता. हा राजा अथांग दऱ्याचा दूत होता. यहुदी भाषेत त्याचे नाव अबदोन, आणि ग्रीक भाषेत त्याचे नाव अपुल्लोन (विध्वंसमूलक) होते. (प्रकटी. ९ :11)

“अथांग खड्ड्याचा देवदूत” सैतानाला सूचित करतो. अपोलीऑन, त्याला येथे दिलेले नाव म्हणजे ग्रीकमधील विध्वंसक. सैतान विनाशक आहे . प्रभावीपणे आमच्याकडे कोणतेही औचित्य आहे का आपल्या सभ्य देवाला हे शीर्षक देण्यास?

चोर चोरी करायला, ठार मारायला आणि नाश करायला येतो. परंतु मी जीवन देण्यासाठी आलो. असे जीवन जे भरपूर आणि चांगले आहे. - येशू (जॉन १० :१०)

8. नाश करणारा सर्प

देवाने इजिप्तच्या लोकांवर पाठवलेली पीडा असे दिसते कि ते देवाचे सर्वात जास्त जाणूनबुजून नाश करण्याच्या कृत्यांपैकी आहे. वर पृष्ठभागावर बायबलमध्ये याचा अर्थ लावण्याचा दुसरा कोणताही मार्ग दिसत नाही. आपण आधी वाचलेला वचन आठवा: परमेश्वर म्हणतो, “तुमचे विचार माझ्यासारखे नाहीत. तुमचे मार्ग माझ्या मार्गासारखे नाहीत. (यशया ५५ :८)

इस्राईलच्या मुलांना इजिप्तच्या बंधनातून मुक्त करण्यासाठी देवाने मोशेला नेमले होते. तो यांच्या देशात होणाऱ्या आपत्तींचा इशारा देण्यासाठी फारो समोर जाणार होता. जेव्हा देव वाळवंटात मोशेला भेटला, तेव्हा देवाने मोशे व अहरोन यांनी धडा शिकविला जो ते नंतर फारोपुढे दाखवतील जे राज्यकृत्यांना नेमके दाखवतील कि येणाऱ्या आपत्तीजनक घटनांमध्ये देवाची भूमिका काय असेल:

परंतु देव मोशेला म्हणाला, “तुझ्या हातात ते काय आहे?”मोशेने उत्तर दिले, “ती माझी काठी आहे.” मग देव म्हणाला, “तुझ्या हातातली तुझी काठी जमिनीवर टाक.”तेव्हा मोशेन तसे केले; आणि त्या काठीचा साप झाला. तेव्हा मोशे घाबरला व त्यापासून बाजूला पळाला. परंतु परमेश्वर मोशेला म्हणाला, “तुझा हात पुढे कर व त्या सापाची शेपटी धर.”तेव्हा मोशेने तसे केल्यावर त्या सापाची पुन्हा काठी झाली. (निर्ग.४ :२-४)

परमेश्वर मोशेवर रागावला! परमेश्वर म्हणाला, “मी तुला आणखी मदत देतो. लेवी कुटुंबातील तुझा भाऊ अहरोन याचा मी उपयोग करतो. तो पटाईत वक्ता आहे. तो अगोदरच तुझ्याकडे योण्यास निघाला आहे. तुला भेटल्यावर त्याला आनंद होईल. आणि अहरोन तुझ्या तर्फे लोकांशी बोलेल; तो तुझे मुख होईल आणि त्याने काय बोलावे हे सांगणारा तू त्याला देवासारखा होशील.तर आता जा! तुझी काठी तुझ्या सोबत घे. मी तुझ्याबरोबर आहे हे लोकांना दाखवण्यासाठी त्या काठीचा व इतर चमत्कारांचा उपयोग कर!” (निर्ग.४:१४,१६-१७)

देवाचा प्रतिनिधी म्हणून मोशेला फारोपुढे जायचे होते. या प्रात्यक्षिकातील देवाचे उद्दीष्ट हे शक्ती प्रदर्शन द्याहून अधिक होते; वास्तविक विनाशाकाला ओळखण्यासाठी हे एक उदाहरण होते. देवाचा प्रतिनिधी म्हणून जेव्हा मोशेने हातात दांडा पकडला, हे ईश्वराच्या अधीन असलेल्या निसर्गाच्या शक्तींचे प्रतीक म्हणून प्रतीत झाले.

जोपर्यंत देव संरक्षक हातांनी निसर्गाच्या विध्वंसक शक्तींना मागे ठेवले होते तो पर्यंत मिसरदेशाला कोणतीही इजा पोहोचू शकत नव्हती.

मोसेसने जेव्हा काठी जमिनीवर टाकली, तिचा सर्प झाला,

जो कि सैतान आणि विध्वंसक शक्तींचा प्रतिक आहे. हे देवाच्या नियंत्रणाबाहेर आणि सैतानाच्या नियंत्रणखाली असलेल्या निसर्गाच्या शक्तींचे प्रतिक होते.

शेकडो वर्षांपूर्वी, मोशेच्या काळाच्या आधी आणि योसेफाने फारोच्या (जो त्याच्या सावत्र भावांकरावी गुलामगिरीत विकला गेला होता) त्रासदायक स्वप्नांचा अर्थ लावल्या नंतर, तेथे इस्राएल लेकरांसाठी खूप चांगली व्यवस्था होती. फारोने त्याच्या भविष्यसूचक स्वप्नाचा अर्थ लावला आणि दूरदृष्टीने पुढे येणाऱ्या सात वर्षे एवढ्या लांब दुष्काळाला सामोरे जाण्यासाठी जी तयारी केली, या कारणाने

योसेफला एका उच्च आणि सन्माननिय्या जागेवर बसवले. जोसेफच्या कुटुंबाचे हार्दिक स्वागत झाले. इजिप्शियन लोकांनी जोसेफ आणि त्याचा उपासक देव यांचे कौतुक केले. देव त्या देशाला विपुल आशीर्वाद देण्यास सक्षम होता. जोसेफच्या मृत्यूनंतर बऱ्याच वर्षांनी, इजिप्शियन लोक जोसेफ व त्याच्या देवाला विसरले आणि मिसरी देशातील लोक ज्यांनी खूप प्रगती करून जमीन वाढविली होती, त्या मुलांना गुलाम केले. इजिप्शियन लोक त्यांच्या कृतीतून हे दर्शवित होते कि त्यांना देवाच्या उपस्थितीची इच्छा नव्हती. त्यांचे स्वतःचे देव होते आणि त्यांना त्यांच्या गुलामगिरीत असलेल्या लोकांच्या देवाची ओळख पटून घ्यायची नव्हती. देव यापुढे त्याचे आशीर्वाद आणि संरक्षणाचे उपाय पूर्ण करण्यास सक्षम नव्हता, आणि त्याच वेळी इजिप्शियन लोकांना त्याच्यापासून वेगळे होण्यास परवानगी दिली होती.

जर पीडा सुरू झाल्यानंतर कोणत्याही वेळी फारो त्याच्या दुष्कृत्याकडून फिरला असता, आणि इस्राएल लोकांना जाऊ दिले असते, देवाने पुन्हा निसर्गाच्या शक्तींवर नियंत्रण ठेवले असते आणि पीडा संपल्या असत्या. हट्टी शासकाने तसे केले नाही, आणि इजिप्त उध्वस्त झाले. इजिप्तच्या पीडे मध्ये देवाची स्पष्ट भूमिका तेव्हाच दिसली जेव्हा देवाने काठी आणि सर्प ह्यांच्या प्रतिकात्म संदेश समोर ठेवला.

नैसर्गिक घटकांनी केलेल्या विनाशाच्या शुल्कातून देवाला निर्दोष घोषित करण्याचे अतिरिक्त समर्थन १ राजांच्या पुस्तकात आढळते. एलीया हा संदेष्टा त्याच्या सेवेच्या बिकट परिस्थितीत राणी ईजबेलपासून बचावासाठी गुहेमध्ये लपला होता कारण तिने त्याला जीवे मारण्याची धमकी दिली होती. देव त्याच्या संदेष्टा च्या धावपट्टीस आला.

तिथे एका गुहेत शिरून त्याने रात्र काढली.तेव्हा परमेश्वर एलीयाशी बोलला. तो म्हणाला, "एलीया, तू येथे का आला आहेस?"एलीया म्हणाला, "सर्व शक्तिमान परमेश्वर देवा, मी आतापर्यंत तुझीच सेवा करत आलेलो आहे. माझ्याकडून होईल तितके मी केले पण इस्राएलच्या लोकांनी तुझ्याशी केलेल्या कराराचा भंग केलेला आहे. त्यांनी तुझ्या वेदीचा विध्वंस केला. तुझ्या संदेष्ट्यांना मारले. मीच एकटा काय तो अजून जिवंत आहे. पण आता ते माझ्याही जिवावर उठले आहेत. "यावर परमेश्वर एलीयाला म्हणाला, "जा, या डोंगरावर माझ्यासमोर उभा राहा. मी तुझ्या जवळून जातो" मग जोराचा वारा सुटला. त्या सोसाट्याच्या वाऱ्याने डोंगरालाही तडे जाऊन मोठे मोठे खडक परमेश्वरासमोर पडले. पण त्या वाऱ्यात परमेश्वर नव्हता. त्यानंतर धरणीकंप झाला, पण त्यातही परमेश्वर नव्हता.धरणीकंपानंतर अग्नी प्रकटला. पण त्यातही परमेश्वर नव्हता. अग्नी शमल्यावर मात्र शांत, मंजुळ स्वर ऐकू आला. (१ राजे १९ :९ - १२ ,भर दिला)

आणि आजही अपना प्रेमळ देव लहान आवाजात बोलतो तरी सगळ्यांना ऐकू येते.

9. इयोबाची कैद

इयोबाच्या पुस्तकामध्ये दुःख आणि नाश जे सैतानाच्या भूमिकेचे कार्य आहे हे स्पष्ट दिसते. हे आपल्याला देव आणि सैतान यांच्यामधील आध्यात्मिक लढाईच्या पडद्यामागील दृश्याची एक झलक देखील देते. इयोब ,“ सात्त्विक, सरळ, देवाला भिऊन वागणारा व पापापासून दूर राहणारा मनुष्य” (इयोब १:८),या आध्यात्मिक लढाईच्या कठीण टप्प्यावर इयोब स्वतःला तीव्र हल्ल्यामध्ये अडकलेला पाहतो.

“एक दिवस असा आला की त्या दिवशी देवपुत्र परमेश्वरापुढे येऊन उभे राहिले, व त्यांच्यामध्ये सैतानही आला. परमेश्वर सैतानाला म्हणाला, “तू आता कोठून आलास?” सैतानाने परमेश्वराला उत्तर दिले, “मी पृथ्वीवर इकडेतिकडे हिंडूनफिरून आलो आहे.”, परमेश्वराने सैतानाला विचारले, “माझा सेवक इयोब ह्याच्याकडे तुझे लक्ष गेले होते काय? भूतलावर त्याच्या तोडीचा सात्त्विक, सरळ, देवाला भिऊन वागणारा व पापापासून दूर राहणारा असा दुसरा कोणी नाही.” सैतानाने परमेश्वराला उत्तर दिले की, “इयोब देवाचे भय काय फुकट बाळगतो? तो, त्याचे घर व त्याचे सर्वस्व ह्याभोवती तू कुंपण घातले आहेस ना? तू त्याच्या हाताला यश दिले आहेस ना? व देशात त्याचे धन वृद्धी पावत आहे नातू आपला हात पुढे करून त्याच्या सर्वस्वास लावून तर पाहा, म्हणजे तो तुझ्या तोंडावर तुझा अव्हेर करील.”. परमेश्वर सैतानाला म्हणाला, “पाहा, त्याचे सर्वस्व तुझ्या हाती देतो; त्याला मात्र हात लावू नकोस.” मग सैतान परमेश्वरासमोरून निघून गेला..”(इयोब १:६ -१२)

सैतान ताबडतोब इयोबाचे पुत्र व कन्यांसहित त्याचे जे काही होते सर्वस्व उध्वस्थ करण्यास निघाला. जो विध्वंस झाला तो असा ,” सैतानाने हल्ला करणासाठी शत्रूंचा उपयोग केला, वचन १५ मध्ये शबाई लोकांच्या द्वारे, वचन १६ मध्ये अग्नीच्या द्वारे, वचन १७ मध्ये खास्त्र्यांच्या द्वारे आणि वचन १९ मध्ये रानातून आलेल्या प्रचंड वार्याच्या द्वारे.

इयोबाच्या पुस्तकात विध्वंस करणारा कोण आहे हे स्पष्ट झाले आहे, तरीही बरेच वाचक इयोबाच्या दुखामुळे अजूनही विचलित आहेत कारण असे मानले जाते कि देवाने सैतानाला इयोबाला त्रास देऊ दिला. विचार असा येतो कि देव सर्व शक्तिमान असल्याने, त्याने इयोबावर हल्ले करणाऱ्या सैतानाला रोखले पाहिजे होते. तथापि, हे कधी हि देवाच्या शक्तीशी संबंधित नव्हते; देवाच्या कारभाराची तत्त्वे ते नेहमीच होते आणि नेहमीच असणार. देव त्याने निर्माण केलेल्या हुशार मानवांना सातत्याने स्वातंत्र्य देतो, होय तो देत नाही का? स्वातंत्र्य, मोकळीकता जी अटळ असणे आवश्यक आहे; याचा अर्थ असा की तो कोणत्याही परिस्थितीत बदलत नाही.

इयोबाच्या व्यतिरिक्त येथे आणखी काहीतरी दिसते जे परमेश्वराची प्रतिष्ठा धोक्यात आणते म्हणजे आपली पृथ्वी. सैतान आमचे जग हे त्याचे स्वतःचे सार्वभौम राज्य (शत्रूने ताब्यात घेतलेला प्रदेश) दाखवून जप्त करण्याचे धोरण आखत होता. “परमेश्वर सैतानाला म्हणाला, “तू आता कोठून आलास?” सैतानाने परमेश्वराला उत्तर दिले, “मी पृथ्वीवर इकडेतिकडे हिंडूनफिरून आलो आहे.” (इयोब १:७)

जर आम्ही या ओळींमध्ये मोकळीकतेने विचारपूर्वक वाचले तर, सैतान खरे पाहता देवाला म्हणत होता, “मी संपूर्ण पृथ्वीभर फिरत होतो आणि असे दिसते की मला आणि माझ्या कार्याला येथे एकमताने पाठिंबा आहे. मी पृथ्वीवर सर्वस्वी माझ्या हक्काचा दावा करतो.” त्यानंतरच्या संपूर्ण नाटकात,

देव (कृतज्ञतापूर्वक) सैतानाच्या एक पाऊल पुढे थांबला - देवाला त्याचा विश्वासू सेवक माहित होता. बायबलमध्ये नोंदविलेला जगातला दुसऱ्या लढाईचा हल्ला सहन करूनही ईयोब देवाप्रती कायम विश्वासू राहिला. शेवटी देवाने ईयोबाच्या जीवाचे रक्षण केले आणि "ईयोबाने आपल्या मित्रांसाठी प्रार्थना केली तेव्हा परमेश्वराने ईयोबाच्या दुःखाचा परिहार केला; पूर्वी ईयोबाची मालमत्ता होती तिच्या दुप्पट परमेश्वराने त्याला दिली." (ईयोब ४२:१०) जे खरंच ईयोबपेक्षा जास्त धोकादायक स्थितीमध्ये होते कारण ते देवाला ओळखत नव्हते.

ईयोबाचे पुस्तक आपल्याला आध्यात्मिक लढाईबद्दल अंतर्दृष्टी देते जे आजही देव आणि अंधकाराच्या शक्ती विरुद्ध चालू आहे. जेव्हा एखाद्या मन मर्जी केलेल्या, समजता न येणाऱ्या अवघड संवादांविषयी आपण कल्पना करायला लागतो त्याला जसा देव पाहतो, तसे आपण पाहायला लागू तेव्हा तो ज्या आव्हाहनांना सामोरी जातो त्याचा विचार आपण करून त्याची प्रशंसा करू.

बुद्धिमान प्राणी म्हणून आपण आपल्या जगात एकटे नाही. तेथे असंख्य अध्यात्मिक प्राणी आपल्याबरोबर आपली जागा सामायिक करीत आहेत, "सैतान आणि त्याचे पडलेले दूत सैन्य" हे हि आपल्या सभोवताली आहेत. आमच्या स्वाभाविक स्वार्थीपणा आणि वाईट गोष्टी बघता, आपली पृथ्वी ही स्वतः च्या इच्छा पूर्ण करणाऱ्या स्वार्थीचे अनेक टक्करांसाठी व्यासपीठ बनले आहे. आम्हाला समजण्यास विशेषतः कठीण काय आहे ते हे कि, सैतान आणि त्याची आसुरी सैन्य देवाला अडथळा आणू शकते किंवा टिकवू शकते. हे आपल्यासाठी अस्वस्थ करणारे ठरू शकते जेव्हा आपल्याला कळेल, देव आपल्या ग्राहवरील प्रत्येक गोष्टीवर पूर्ण नियंत्रण आणि अधिकार ठेवत नाही. तथापि, देवाला आपल्यावर जीवन कसे जगावे यावर नियंत्रण ठेवण्याची इच्छा नाही, आणि तसे त्याच्या स्वभावातच नाही; त्याने आम्हाला निर्माण केले, बाहुल्या नव्हे तर मुक्त बुद्धिमान माणसे व्हा म्हणून.

इयोबाच्या पुस्तकाच्या सुरुवातीस, तीन मध्यवर्ती सहभागींना समोर आणले आहे: देव, सैतान आणि ईयोब. पुस्तकाच्या शेवटी सैतानाचा उल्लेख केलेला नाही. देवाशी असलेल्या विस्मरणीय भेटीच्या वेळी गंभीर समाप्तीस तो अनुपस्थित का राहिल ?

इयोबाचा संपूर्ण एकेचाळीसावा अध्याय अशा रहस्यमयी एका अशा प्राण्यावर लक्ष केंद्रित करतो, ज्याला देवाने "लिव्थान" या नावाने संबोधले आहे. काय किंवा कोण आहे लिव्थान? बायबल आपल्याला काही संकेत देईल का ह्या प्राण्याला ओळखण्यासाठी? "त्या दिवशी परमेश्वर आपल्या दुःखकर, महान व बलवान खड्गाने चपल सर्प लिव्थान व वक्र सर्प लिव्थान ह्यांचे पारिपत्य करील; समुद्रातील अजगराला ठार मारील (यश.२७ :१)" मग तो मोठा अजगर खाली टाकण्यात आला, म्हणजे सर्व जगाला ठकवणारा, जो दियाबल व सैतान म्हटलेला आहे तो जुनाट 'साप' खाली पृथ्वीवर टाकण्यात आला व त्याच्याबरोबर त्याच्या दूतांना टाकण्यात आले. (प्रकटीकरण १२:९) चला, या प्राण्याच्या वर्णनातील सैतानाचे गुण तपासण्यासाठी, डोळ्यासमोर इयोबाचा एकेचाळीस अध्याय तपासू या.

"लिव्थानास गळ घालून तुला ओढता येईल काय? दोरीने त्याची जीभ तुला दाबून धरता येईल काय? त्याच्या नाकात लव्हाळ्याची वेसण तुला घालता येईल काय? त्याच्या जबड्यात गळ रोवता येईल काय?

तो तुझे आर्जव करीत राहिल काय? तो तुला लाडीगोडी लावील काय?

मी तुझा सतत दास होऊन राहीन, अशी आणभाक तो तुझ्याशी करील काय?

लहान पक्ष्याशी खेळतात तसा तू त्याच्याशी खेळशील काय? त्याला बांधून तुझ्या कुमारीस तो खेळायला देशील काय?

धीवरांचे संघ त्याचा व्यापार करतील काय? त्याला विभागून ते व्यापार्यांना देतील काय?

त्याच्या कातडीत तू शूळ रोवशील काय? मासे मारण्याच्या बरच्या त्याच्या डोक्यात खुपसशील काय? तू त्याला हात लावून तर पाहा, ह्या झटापटीची आठवण तुला पक्की राहिल; आणि पुन्हा तू तसे करणार नाहीस.

पाहा, त्याला धरू पाहणार्याची आशा निष्फळ होते; त्याला पाहूनच एखादा गांगरून जाणार नाही काय? त्याला चिडवण्याचे धाडस कोणी करणार नाही; तर मग माझ्यासमोर टिकेल असा कोण आहे? मला कोणी प्रथम काही दिले आहे काय की मी त्याची फेड करू? अखिल नभोमंडळाखाली जे काही आहे ते माझे आहे.

त्याचे अवयव, त्याचे महाबल, त्याचा सुंदर बांधा ह्यांविषयी बोलायचा मी राहणार नाही.

त्याचे वरले आवरण कोणाला काढून घेता येईल? त्याच्या दाढांत कोणाला शिरकाव करता येईल?

त्याच्या तोंडाची कवाडे कोणाला उघडता येतील? त्याचे दात चोहोकडून विक्राळ आहेत;

त्याच्या खवल्याच्या रांगांचा त्याला अभिमान वाटतो; ती जशी काय परस्पराना जखडून टाकली आहेत.

ती एकमेकांशी जडलेली आहेत; त्यांच्यामधून हवेचा प्रवेश होत नाही.

ती एकमेकांशी जुळलेली व चिकटलेली आहेत; ती सुटी करता येत नाहीत.

तो शिंकला म्हणजे प्रकाश चमकतो; त्याचे डोळे प्रभातनेत्रांसारखे आहेत.

त्याच्या तोंडातून ज्वाळा निघतात, अग्नीच्या ठिणग्या उडतात.

लव्हाळ्याच्या जाळावर उकळत ठेवलेल्या भांड्यांतून निघतो, तसा त्याच्या नाकपुड्यांतून धूर निघतो.

त्याच्या श्वासाने कोळसे पेट घेतात; त्याच्या तोंडातून अग्निज्वाळा निघते.

त्याच्या मानेत बळ असते; त्याच्यापुढे दहशत थयथय नाचत असते.

त्याचे मांसल भाग दाट असतात; ते त्याच्या अंगात घट्ट बसलेले असतात, हलत नाहीत.

त्याचा ऊर पाषाणासारखा कठीण आहे; जात्याच्या खालच्या तळीसारखा तो कणखर आहे.

त्याने डोके वर केले की वीरही घाबरतात; भीतीने त्यांची गाळण उडते.

कोणी त्याच्यावर तलवार चालवली तर ती त्याला लागत नाही; भाला, बरची, तीर ही काहीच त्याला लागत नाहीत.

तो लोखंडाला कस्पटासमान, पितळेला कुजलेल्या लाकडासमान लेखतो.

बाण त्याला पळवत नाही; गोफणगुंडे त्याला भुसासारखे लागतात.

गदा तो कस्पटासमान लेखतो; परजणार्या भाल्याला तो हसतो.

त्याच्या अंगाचे खालचे भाग तीक्ष्ण धारेच्या खापर्यांसारखे आहेत; तो चिखलांवर जसा काय कुळव फिरवतो.

तो सागर रांजणासारखा घुसळतो; तो समुद्र मलमाच्या भांड्यासारखा करून सोडतो,

तो आपल्यामागून पाण्याचा माग प्रकाशयुक्त करतो; तेव्हा सागर शुभ्र केशधार्यासारखा भासमान होतो.

जन्मतःच भीतिविरहित असा भूतलावर त्याच्यासारखा कोणी नाही.

तो उंच असलेल्या सर्वांकडे नजर लावण्यास भीत नाही; तो सर्व उन्मत्त पशूंचा राजा आहे." (ईयोब ४१)

देव या अध्यायात सैतानाचे वर्णन करतांना प्रतीकात्मक भाषेचा वापर करतो, शत्रू इतका सामर्थ्यवान आणि क्रूर आहे, त्या शत्रूविरुद्ध लढायला आपण असमर्थ आहोत . देव सर्व शक्तिमान आहे. परमेश्वर आपण कल्पनाही करू शकणार नाही अश्या शत्रू बरोबर तीव्र संघर्षात व्यस्त आहे, तरी हि तो कोणत्याही परिस्थितीमध्ये त्याची ताकद न वापरता आपल्या वतीने हे युद्ध लढण्यास वचन बद्ध आहे.

सैतान जसा रागीष्ट, प्रतिरोधक, क्षमा न करणारा, बळजबरी करणारा ,कायद्या नुसार न्याय करणारा, पापाला उत्तेजन देणार आहे पण तो देवच असा आहे असे दाखवतो. तसेच तो स्वतःला आपल्या समोर "प्रकाशाचा दूता" असल्याचे दाखवतो. (वाचा २ करिंथकरास ११:१४) पण फसवणूक करणारा त्याच्या कलाकारितेत किती कुशल आहे हे देवाला अगदी स्पष्ट दिसते जे आपण पाहू शकत नाही.

देवाच्या विरोध्याच्या या प्रतीकात्मक वर्णनाने देव आपल्यासाठी दररोज किती संघर्ष करतो याची जाणीव होऊ शकते. जेव्हा सैतान त्याची सीमा ओलांडतो किंवा जे पवित्र आत्म्याला होकार देतात त्याचा नाश करण्यास पाहतो, तेव्हा परमेश्वर त्याच्या लेकरांना हानीच्या मार्गामधून बाहेर काढण्यास हस्तक्षेप करतो. यापैकी काही हस्तक्षेप आपल्यासाठी स्पष्ट आहेत, तर बहुतेक स्पष्ट नाहीत. त्यामुळे आज जग ज्या त्रासाला रोज सामोरी जात आहे त्याबद्दल आपण देवालाच दोष देत आहोत. ईयोबाच्या या अनुभवावरून आपल्याला हे निश्चयी कळते कि देव प्रत्येक अपघात, प्रत्येक आपत्ती, प्रत्येक आजार किंवा प्रत्येक मृत्यू यांना प्रतिबंधित करू शकत नाही, त्याच बरोबर तो त्याने निर्माण केलेल्या जीवांना तो इच्छेचे स्वातंत्र्य हि देतो.

आणखी काही तरी आहे जे देव स्पष्टपणे पाहतो. फक्त तो स्व अस्तित्व आहे ज्याला कोणी निर्माण केले नाही पण सैतान नाही. सैतान एक निर्माण केलेली जात आहे ज्याने वाईट निवडले आणि वाईटाचे अस्तित्व पूर्णपणे चांगल्यावर अवलंबून आहे. जेव्हा विश्वातील सर्व बुद्धिमान जीवांना देवाच्या विश्वासूपणाचे स्पष्टपणे प्रकटीकरण होईल तेव्हा परमेश्वर, वाईटाचे मूळ असलेल्या सैतानाला स्वतःलाच नाश करण्याची मुभा देईल. या पेक्षा भयानक काय असू शकते?

तूं भिऊं नको, कारण मी तुझ्याबरोबर आहे, घाबरूं नको, कारण मी तुझा देव आहे, मी तुला शक्ति देतो; मी तुझें साहाय्यहि करितों, मी आपल्या धार्मिकतेच्या उजव्या हाताने तुला सावरितों.

यशया ४१:१०

10. आम्ही पवित्र शास्त्राचा चुकीचा अर्थ का लावतो ?

बायबल देवाने लिहून दिलेले नव्हते, तर पवित्र आत्म्याने प्रेरित झालेल्या मनुष्यांनी देवापासून आलेला संदेश सांगितला आहे. (वाचा पत्राचे दुसरे पत्र १:२१). बायबल हे पुरुषांनी स्वतःचे शब्द वापरून आणि प्रत्येक व्यक्तीची संस्कृती, पार्श्वभूमी आणि व्यक्तिमत्त्वाच्या संदर्भ वापरून लिहिले होते.

बायबलमध्ये असे का दिसते की देव एक विध्वंसक आहे? या प्रश्नाचे उत्तर देण्यासाठी ते प्रथम प्राचीन बायबलमधील धार्मिक संस्कृतीचा विचार करणे उपयुक्त ठरेल. हे उघड आहे - म्हणजे इस्राएली लोक जे की बायबलच्या आख्यानमधील मुख्य पात्र होते, ते मुर्तीपुजेच्या प्रभावाने वेढलेले होते. मूर्तिपूजा टाळा असा स्पष्ट इशारा असूनही, ते त्यांच्या शेजाऱ्यांच्या मूर्तिपूजेक पद्धतीच्या सतत प्रभावात होते. इस्राएली लोकांना देवाबद्दलची समजूत प्रचलित संस्कृतीत भेसळ केली.

देव स्वतःला लोकांसमोर प्रगट करण्यासाठी आतुर झाला. तथापि, ते त्याच्या चरित्रातील वैभव त्यांना दिसावे म्हणून त्यांना आणखी त्याच्यापासून दूर जाऊ दिले गेले. स्वतःला लोकांसमोर प्रगट करण्यासाठी त्याला आपल्याला समजेल अशी भाषा बोलण्याची गरज पडली. इज्राइल लोक स्वतःचाच नाश करून घेऊ नये म्हणून देव संवाद साधण्या करता स्वतःला त्याच्या विषयी असलेल्या गैरसमजूतीमध्ये पडू देण्यास तयार झाला.

शिवाय, प्राचीन बायबल देशांमध्ये, राक्षसी प्रभावाखाली असणाऱ्या लोकांनी हिंसक आणि सहज क्रोधित होतील अशा देवतांची निर्मिती केली. त्यांचा असा विश्वास होता कि ज्या अपत्तीना त्यांना सहन करावे लागते, त्यासाठी हे रागीष्ट देव जबाबदार आहेत. परिणामस्वरूप, लोकांनी त्या देवतांना त्यांचा राग शांत करण्यासाठी बळी देण्यास सुरुवात केली आणि धार्मिक विधीत त्यांच्या समोर झुकायला लागले.

जुन्या करारात सैतानाचा उल्लेख अगदी कमी केला आहे जो की खरच आपल्या जगातील दुःखासाठी आणि आपल्या मृत्यूसाठी दोषी आहे. लोकांना झालेल्या त्रासासाठी जर सैतानाला जबाबदार म्हणून ओळखले गेले असते तर, त्यांचे देवाऐवजी त्याच्याकडे लक्ष लागले असते. इस्राएल लोकांनी सैतानाला आणखी एक देव मानले असते ज्याची शक्ती निसर्गाच्या शक्तीपेक्षा प्रभावी आहे असे भासते. यामुळे त्यांनी त्याला बळी अर्पण केले असते आणि असे केल्याने त्यांनी देवा ऐवजी सैतानाची उपासना केली असती.

देवाने याला घडण्यापासून असे रोखले कि देवाने त्यांना फक्त चांगल्याच नव्हे, तर वाईट गोष्टींचा स्त्रोत म्हणून तो ओळखला जावा याची परवानगी दिली. देव स्वतःच्या प्रतिष्ठेपेक्षा, लोक आणि त्या वास्तविक विनाशकाची अकाली ओळख झाल्यानंतर होणाऱ्या दुष्परिणामाबद्दल अधिक काळजीत होता. देवाचा हा निस्वार्थी संकल्प असूनही, लोक मुर्तीपुजेच्या उपासनेतून राक्षसी संस्थाना श्रद्धांजली वाहतात :“देव नाहीत अशा भुतांना, जे अलीकडेच नवीन निघाले आहेत,..... अशा अपरिचित देवांना त्यांनी बाली अर्पिला.” (अनुवाद ३२: १७)

प्राचीन इस्राएली ईश्वराच्या कोमल आणि प्रेमळ चारित्र्याच्या स्पष्ट प्रकटीकरणासाठी तयार नव्हते. देव खरोखरच जसा आहे तसाच निस्वार्थी प्रेम घेऊन त्यांच्याकडे प्रकट होऊन आला असता तर त्यांनी त्याला नाकारले असते. त्यांना असा देव पाहिजे होता जो त्यांच्यासाठी लढा देईल आणि त्यांच्या शत्रूंविरूद्ध हिंसेच वापर करेल. इस्राएलांना एक देव हवा होता जो त्यांच्यासारखाच असेल. सत्य स्वीकारण्याऐवजी कि “देवाने माणसाला स्वतःच्या प्रतिरूपात निर्माण केले”(उत्पत्ति १:२७), त्यांच्या स्वतःच्या प्रतिमेमध्ये देव निर्माण करण्याचा दृढनिश्चय त्यांचा होता. हे वचन आम्हाला समज देते कि आपण आज देखील प्रामुख्याने देवाशी निगडित आहोत. (जर आपण स्वीकारण्यास तयार असेल तर)

11. आपण देवाचा गैरसमज का करतो

जेव्हा देव आमच्यामध्ये चालला, तेव्हा धार्मिक प्रतिष्ठितांनी त्याला ओळखले नाही किंवा स्वागत केले नाही.

मग ते दोघे निघून जात असताना लोकांनी एका भूतबाधा झालेल्या माणसाला येशूकडे आणले. जेव्हा येशूने त्यामधून भूत काढून टाकले तेव्हा पूर्वी मुका असलेला तो मनुष्य बोलू लागला. लोकांना ह्याचे आश्चर्य वाटले व ते म्हणाले, "इसाएलमध्ये याआधी असे कधीही झालेले पाहण्यात आले नाही." परंतु परुशी म्हणाले, "हा भूतांच्या अधिपतीच्या साहाय्याने भूते काढतो." येशू त्यांच्या सभास्थानांमध्ये शिक्षण देत व राज्याचे श्भवर्तमान गाजवीत आणि सर्व प्रकारचे रोग व सर्व प्रकारचे आजार बरे करीत सर्व नगरातून व सर्व खेड्यातून फिरला. (मत्तय ९:३२-३५, भर जोडला)

यशयाचे पुढील शब्द त्यांना उपयुक्त आहेत ज्यांनी येशू सैतानाशी करार करत असल्याचा आरोप केला: "ते लोक चांगल्या गोष्टी वाईट आहेत व वाईट गोष्टी चांगल्या आहेत असे म्हणतात. ते प्रकाशाला अंधार व अंधाराला प्रकाश समजतात. त्यांना आंबट गोड लागते व गोड आंबट लागते. ते स्वतःला फार चलाख समजतात. त्यांना वाटते आपण फार बुद्धिमान आहोत." (यशया ५:२०-२१).

शब्द अगोदरच जगात होता. त्याच्याद्वारेच जग निर्माण झाले. परंतु जगाने त्याला ओळखले नाही. तो जगात आला, जे त्याचे स्वतःचे होते त्या लोकांकडे आला, परंतु त्याच्या स्वतःच्या लोकांनी त्याला आपले मानले नाही. (योहान१:१०-११)

हा परिच्छेद फक्त प्राचीन इतिहासाचा संदर्भ देत नाही. देवअद्याप न ओळखलेला, त्याच्या बदल गैरसमज असलेला आणि अज्ञात आहे. आमच्या स्वार्थी प्रवृत्तीमुळे आम्ही परमेश्वराबद्दल गैरसमज करतो कि तो हि आपल्यासारखा स्वार्थी आहे, "स्वाभाविक मनुष्य देवाच्या आत्म्याने प्रगट झालेल्या गोष्टी ग्रहण करीत नाही. कारण त्या त्याला मूर्खपणाच्या आहेत. आणि त्या त्याला समजत नाहीत, कारण त्यांची आध्यात्मिक रितीने पारख केली जाते." (१ करिंथ.२:१४)

बाह्य धर्माकडे मानवजातीचे आकर्षण आहे. त्या ऐवजी आपल्याला स्वतःच्या स्वार्थाला सोडून देवाच्या प्रेमामध्ये अदलाबदल करण्याची गरज आहे. " स्वाभाविक माणसाला" स्वार्थाचा त्याग करण्याचा विचार खूप धोकादायक वाटतो. बाह्य धर्म जास्त अधिक सुरक्षित दिसतो, परंतु या प्रकारची सुरक्षा हा एक कपटी भ्रम आहे; बाह्य धर्म बहुतेक वेळा देवापासून लपवण्यासाठी वापरला जातो.

मग परुशी तेथे आले आणि त्याची परीक्षा पाहण्याच्या उद्देशाने म्हणाले कोणत्याही कारणामुळे बायको टाकणे सशास्त्र आहे काय ? त्याने उत्तर दिले, तुम्हीं वाचले नाही काय की, उत्पन्नकर्त्याने सुरुवातीलाच 'नरनारी अशी ती निर्माण केली,' व म्हटले, 'ह्याकरितां पुरुष आईबापांस सोडून आपल्या बायकोशीं जडून राहिल आणि ती दोघे एकदेह होतील ?' ह्यामुळे ती पुढे दोन नव्हत तर एकदेह अशी आहेत. म्हणून देवाने जे जोडले आहे ते माणसाने तोडू नये. ते त्याला म्हणाले, तर 'सूटपत्र देऊन तिला टाकावे अशी आज्ञा मोशेने का दिली ? तो त्यांस म्हणाला, तुमच्या अंतःकरणाच्या कठोरपणामुळे मोशेने तुम्हांस आपल्या बायका टाकू दिल्या, तरी सुरुवातीपासून असे नव्हते.

(मत्तय १९:३-८)

जुना करार हा बराच देवाचे, कठीण हृदयाच्या लोकांच्या जवळ जाण्यातच गेला आहे असेच दिसते. पवित्र शास्त्राच्या परिच्छेदात देवाविषयी गैरसमज केला गेला कि त्याने लोकांच्या इच्छेला निरर्थक म्हणून अस्विकार करण्या ऐवजी त्याने त्यांच्या इच्छेना स्थान दिले. आम्ही असे आहोत ज्याच्या मध्ये करुणेचा अभाव आहे पण देव तसा नाही. तरीही जुन्या करारात आपण नेहमीच निर्दयी लोकांशी देवाचे संवाद चुकीचे लिहित आलो आहोत. याचा परिणाम म्हणून आम्ही देवावर गुलामी व बहुपत्नीत्वाचा तिरस्कार, विजयाच्या युद्धांना उत्तेजन देणे, नरसंहार करण्याचे आदेश देणे, कायदाभंग करणाऱ्यांना कठोर दंड जाहीर करणे असे आरोप लावतो. आपण हे आरोप लावतो कारण प्राचीन इस्राईलशी त्याच्या संवादात देवाला सतत तोंड द्यावे लागत असलेल्या मानवी कठोरपणाबद्दल असलेल्या समस्येचे परिणाम आम्हाला समजत नाही.

प्रभू येशू डोंगरावरील प्रवचनात, नियमशास्त्राला उंच करतो, प्रेमाच्या नियमावर आधारलेले प्रत्यक्षात लागूकरण तो सांगतो.

डोळ्याबद्दल डोळा' व 'दांताबद्दल दांत' असे सांगितले होते, हे तुम्ही ऐकले आहे. मी तर तुम्हांला सांगतो, दुष्टाला अडवू नका. जो कोणी तुझ्या उजव्या गालावर मारितो, त्याच्याकडे दुसरा गाल कर, जो तुझ्यावर फिर्याद करून तुझी बंडी घेऊ पाहतो त्याला तुझा अंगरखा ही घेऊ दे; आणि जो कोणी तुला वेठीस धरून एक कोस नेईल त्याच्यादरोबर दोन कोस जा. जो तुझ्या जवळ कांहीं मागतो त्याला दे आणि जो तुझ्यापासून उसने घेऊ पाहतो त्याला पाठमोरा होऊ नको. (मत्तय ५ :३८-४२)

या शब्दांमध्ये, प्रभू येशू 'देवाची परिपूर्ण इच्छा' त्याच्या कठीण अंतःकरणच्या लोकांना स्पष्ट करतो.

प्रभू येशू त्यांना म्हणाला, "देव जर तुमचा पिता असता तर तुम्ही माझ्यावर प्रीति केली असती; कारण मी देवापासून निघालो व आलो आहे; मी आपण होऊन आलो नाही, तर त्यानेच मला पाठविले. तुम्ही माझे बोलणे का समजून घेत नाही? ह्याचे कारण हेच की, तुमच्याने माझे वचन ऐकवत नाही. तुम्ही आपला बाप सैतान ह्यापासून झाला आहां आणि तुमच्या बापाच्या वासनांप्रमाणे करावयास इच्छिता. तो प्रारंभापासून मनुष्यघातक होता आणि तो सत्यांत टिकला नाही; कारण त्यांच्या मध्ये सत्य नाही. तो खोटे बोलतो तेव्हा तो स्वतःचें बोलतो; कारण तो लबाड व लबाडीचा बाप आहे. पण मी तुम्हांस खरें सांगतो म्हणून तुम्ही माझ्यावर विश्वास ठेवीत नाही. तुमच्यापैकी कोण मला पापी ठरवितो ? मी खरें सांगत असतां तुम्ही माझ्यावर विश्वास कां ठेवीत नाही ? जो देवापासून आहे तो देवाची वचने ऐकतो; तुम्ही देवापासून नाही म्हणून तुम्ही ऐकत नाही. यहूद्यांनी त्याला उत्तर दिले, तुम्ही शमरोनी आहां व तुम्हांला भूत लागले आहे, हें जें आम्ही म्हणतो तें बरोबर आहे की नाही ? (योहान ८:४२-

४८)

प्रभू येशू धार्मिक नेत्यांना म्हणाला, "तुम्ही आपला बाप सैतान ह्यापासून झाला आहां." बाप सैतान होता कारण त्यांना वारशाचा वारसा मिळाला, सैतानाने देवाचे चित्र विकृत केले आणि त्या चित्रात होणाऱ्या कोणत्याही बदलास प्रतिकार केला.

त्यांनी त्याच्या वरील दोषारोपाचा लेख त्याच्या डोक्याच्या वर लावला; तो असा: हा यहूद्यांचा राजा येशू आहे. त्यावेळी त्यांनी त्याच्याबरोबर दोन लुटारू, एक उजवीकडे व एक डावीकडे, असे वधस्तंभावर खिलले; आणि जवळून जाणारे येणारे 'डोकी डोलवीत' त्याची अशी निंदा करीत होते की, अरें, मंदिर मोडून तीन दिवसांत बांधणाऱ्या, तूं देवाचा पुत्र असलास तर स्वतःचा बचाव कर आणि वधस्तंभावरून खाली उतर. तसेंच मुख्य याजकही, शास्त्री व वडील ह्यांच्याबरोबरीने थट्टा करीत म्हणाले, त्यानें

दुसऱ्यांना वांचविलें; त्याला स्वतःला वांचविता येत नाही; तो इस्राएलाचा राजा आहे; त्यानें आतां वधस्तंभा वरून खाली उतरावें, म्हणजे आम्ही त्याच्यावर विश्वास ठेवू. 'तो देवावर भरवंसा ठेवितो; तो त्याला हवा असेल तर त्यानें त्याला आता 'सोडवावें'; कारण मी देवाचा पुत्र आहे, असे तो म्हणत असे. (मत्त. २७:३७-४३)

ज्यांनी वधस्तंभावर येशूची थट्टा केली त्यांनी तेच तंत्र वापरले, जे सैतानाने ख्रिस्ताची परीक्षा घेण्यासाठी वाळवंटात वापर केला. " तूं देवाचा पुत्र असलास तर" (मत्तय ४:३)

आणि नवा द्राक्षारस जुन्या बुधल्यांत कोणी घालीत नाही; घातला तर नवा द्राक्षारस बुधले फाडून गळून जाईल व बुधल्यांचा नाश होईल. म्हणून नवा द्राक्षारस नव्या बुधल्यांत घालावा. (लूक ५:३७-३८)

प्रभू येशू, या दृश्यामध्ये, त्याच्या मूलभूत नवीन शिक्षणाची तुलना करतो "नवा द्राक्षारस" "जुन्या बुधल्यां" फाडून गळून जाईल. प्रभू येशूने शब्दांच्या आणि अदाहरणांच्या द्वारे देवाच्या प्रेमाचे स्पष्ट चित्रण केले आहे, जे देवाचे विध्वंस करणारे चित्र (म्हणजे जुना द्राक्षारस) धर्म गुरूंनी (म्हणजे जुने बुधले) केले होते त्या विरुद्ध उभे राहते, ही दोन विरोधाभासी दृश्ये एकत्र मिसळली जाऊ शकली नाहीत. आजही तसेच आहे. आज आमच्या मनात आमच्या सभ्य देवाला जागा देण्यासाठी हिंसक देवाचे चित्र जाणे आवश्यक आहे.

12. देव नष्ट कसे करतो

देव कशा प्रकारे नष्ट करतो याचे एक स्पष्ट उदाहरण १ इतिहास या पुस्तकात सापडते. इस्राईलचा राजा शौल याला त्याच्या विध्वंसक मार्गापासून फिरण्यासाठी, परमेश्वराचा सल्ला शमुवेल संदिष्ट्याकडून येत होता, त्याकडे तो दुर्लक्ष करत होता. आपला निष्ठावंत सेवक दावीद याला ठार मारण्याचे अनेक प्रयत्न इस्राएलचा राजा शौल याने केले. याजक नोब याची हत्या केल्याबद्दल शौल अपराधी झाला होता तसेच त्याने जादूटोणा करणाऱ्याचा सल्ला हि घेतला होता. पलिष्ठी लोकांशी झालेल्या लढाईत शौल जखमी झाला होता, आणि त्याला पकडले तर त्याचे काय होईल याची त्याला भीती वाटली. या निराशेत, "तो फार घाबरला होता तेव्हा शौल आपली तरवार काढून तिच्यावर पडला.(१ इतिहास १०:४).

शौलच्या या दुःखद मृत्युचा बायबल कसा निष्कर्ष काढतो ते पाहा.

शौलाने परमेश्वराचा अपराध केला, परमेश्वराचा शब्द मानिला नाही आणि परमेश्वरास प्रश्न करण्याऐवजी भूतविद्याप्रवीण स्त्रियेचा त्याने सल्ला घेतला, या सर्वांमुळे तो मेला; परमेश्वराने त्यास मारिले आणि इशायाचा पुत्र दावीद यास राज्य बहाल केले.(१ इतिहास १०:१३-१४)

हे स्पष्ट आहे की शौलच्या मृत्यूमध्ये देवाची फक्त एवढीच भूमिका आहे की त्याने शौलला स्वतःच्या मार्गाने जाऊ दिले आणि त्याने अवलंबलेल्या मार्गाचा परिणाम काय आहे त्याला याचा अनुभव करून दिला. शौलच्या मृत्यूचे कारण आत्महत्या होते, खून नाही, परंतु बायबलमध्ये असे म्हटले आहे की देवाने त्याला मारले. देवाने काय केले हे वर्णन करण्यासाठी येथे वापरलेला शब्द निश्चितपणे शब्दकोश परिभाषा पासून वेगळा आहे. फक्त एवढेच वेगळे उदाहरण नाही. पुढील धड्यामध्ये पवित्रशास्त्रातील शब्दांचे जसे कि राग, कोप, ईर्ष्या यांचे परीक्षण केले आहे. देवाच्या मार्गाविषयी आणि देवाच्या विचारांचा संदर्भ देतांना देवाचे मार्ग आणि देवाचे विचार यांचा संदर्भ लावताना या शब्दांचा रोजच्या वापरा पेक्षा वचना मध्ये पूर्णपणे एक भलताच अर्थ लागून जातो.

परमेश्वरप्राप्तीचा काळ आहे तोवर त्याला शोधा; तो जवळ आहे तोच त्याचा धावा करा, दुर्जन आपला मार्ग सोडो, अधर्मी आपल्या कल्पनांचा त्याग करो आणि परमेश्वराकडे वळो म्हणजे तो त्याजवर दया करील, तों आमच्या देवाकडे वळो, कारण तो त्याला भरपूर क्षमा करील. कारण माझ्या कल्पना तुमच्या कल्पना नव्हत, माझे मार्ग तुमचे मार्ग नव्हत, असे परमेश्वर म्हणतो. कारण आकाश जसे पृथ्वीहून उंच आहे तसे माझे मार्ग तुमच्या मार्गाहून आणि माझ्या कल्पना तुमच्या कल्पनांहून उंच आहेत.

यशया ५५:६-९

13. देवाचा क्रोध काय आहे?

जेव्हा जुना करार वाचतो तेव्हा देवाच्या क्रोधाचा प्रश्न आपल्यातील पुष्कळांना त्रास देतो. देवाच्या रागाचे आणि क्रोधाचे अनेक संदर्भ आहेत, पण त्याचा राग काय आहे? या प्रश्नाचे उत्तर देण्यासाठी, बायबलमधील काही उदाहरणे पाहणे हे प्रबोधक ठरेल. देवाच्या रागाचा पहिला उल्लेख होता जेचा त्याने इस्राएल लोकांना इजिप्तच्या गुलामगिरीतून स्वतंत्र करण्यासाठी मोशेला आज्ञा दिली. काय परिस्थिती होती त्या वेळी ज्यामुळे देवाला त्याचा क्रोध प्रकट करण्यास भाग पाडले?

परंतु मोशे परमेश्वराला म्हणाला, “हे माझ्या परमेश्वरा, मी वक्तृत्वान नाही, पूर्वीही नवतो, जेवा मी तुझ्या सेवकाशी बोललो. परंतु मी तुझ्या सेवकाशी हळू हळू बोललो. आणि परमेश्वर त्याला म्हणाला, “कोण आहे ज्याने माणसाचे तोंड तयार केले?” ... मी तो परमेश्वर नाही का? आता म्हणून मी सांगतो, तू आता जा. तू बोलत असताना मी तुझ्याबरोबर असेन.” आणि तो म्हणाला, “माझ्या प्रभू, मला पाठव. ज्याला तू पाठवाशील त्याच्या हाताने मी तुला विनंति करतो. (उदा. ४:१०-१३)

एकटा फारोच्या समोर जाण्याची मोशेला भीती वाटत होती. त्याने प्रवक्त्यासाठी विनंती केली. देव काय प्रतिसाद दिला?

परमेश्वर मोशेवर रागावला आणि तो म्हणाला, “अहरोन, लेवी तुमचा भाऊ नव्हे काय?” मी जाणतो कि तो चांगल्या प्रकारे बोलू शकतो. आणि, पाहा, तो तुला भेटायला बाहेर पडतो: जेव्हा तो तुला पाहतो तेव्हा तो मनापासून आनंदित होईल. (उदा. ४:१४)

देवाने आपला राग कसा व्यक्त केला? मोशेला काय पाहिजे ते देऊन. देवाच्या क्रोधासंदर्भात बायबलमधील काही परिच्छेद पाहू.

त्यांच्यामधे मिसळणारे काही लोक जे होते त्यांना एक वासना पडली. आणि इस्राएल लोक पुन्हा रडले, आणि

ते म्हणाले, “आम्हांला मांस खावयास कोण देणार? मग मोशेने ऐकले प्रत्येक कुटुंबात लोक रडत होते. आणि परमेश्वराचा राग त्यांच्यावर मोठ्या प्रमाणात पेटला; मोशे देखील नाराज होता. आणि तिथे परमेश्वरापासून वारा निघाला आणि त्याने समुद्रावरून काही लहान पक्षी खाली आणले. तसाच तंबूच्या कडेला उतरून त्या दिवसाचा प्रवास हा तळाच्या पूर्वेकडच्या तसाच होता. तो छावणीच्या सभोवतालच्या बाजूला आणि त्याच्या दिशेला दोन हाथ उंच होता. पृथ्वीचा चेहरा. लोक दिवसभर आणि रात्रभर उभे राहिले. नंतर दुसऱ्या दिवशी त्यांनी लहान पक्षी गोळा केली. ज्याने कमीत कमी गोळा केले, त्याचे किमान दहा होमर जमले: आणि त्यांनी ते छावणीच्या सभोवताली सर्वत्र पसरून दिल्या. (संख्या. ११:४, १०, ३१-३२)

या घटनेत पुन्हा परमेश्वराचा क्रोध नमूद केलेला आढळतो. त्याने काय केले? त्याने लोकांना हवे ते दिले.

शमुवेल म्हातारा झाला तेव्हा त्याने आपल्या मुलांना इस्राएलचा न्यायाधीश म्हणून नेमले. थोरला मुलगा जोएल; आणि धाकट्याचे नाव अबीया. ते बैर शेबा येथे न्यायाधीश होते. त्याची मुले त्याच्या मार्गावर न जाता त्यांनी वाईट मार्गाचा अवलंब केला. ते लाच घ्यायला लागले, तेव्हा इस्राएल मधील सगळे

वडीलधारी लोक एकत्र आले आणि शमुवेल व रामाला भेटायला गेली. ते त्याला म्हणाले, “पहा, तुम्ही म्हातारे झाला आहात आणि तुमची मुळे तुमच्या मार्गावर चालत नाहीयेत.” देशांप्रमाणे आमचा न्याय करण्यासाठी आम्हाला राजा बनव. पण हि गोष्टीमुळे शमुवेल नाराज झाला, जेव्हा ते म्हणाले, “आम्हाला राजा द्या जो आमचा न्याय करेल.”

शमुवेलने परमेश्वराची प्रार्थना केली. आणि परमेश्वर शमुवेलला म्हणाला, “लोकांचा आवाज ऐक आणि ते जे तुला सांगतील ते कर.” कारण त्यांनी तुला नाकारले नाही पण मला नाकारले कि मी परत त्यांच्यावर राज्य नाही करावे म्हणून. (१ शमु.८ :१-७)

देवाने शमुवेल ह्या आपल्या संदेष्ट्यामार्फत अनेक कारणे देत लोकांना संदेश पाठवला कि देवाने त्यांची राजाची विनंती मान्य करणे का त्यांच्या हिताचे ठरणार नाही. त्यांनी शमुवेलचे ऐकले का?

तरीही लोकांनी शमुवेलचा आवाज ऐकण्यास नकार दिला आणि ते म्हणाले, “नाही, नाही! पण आम्हाला आमच्यावर एक राजा असेल. यासाठी की आम्ही इतर राष्ट्रांसारखे होऊ. आणि आमचा राजा आमचा न्याय करेल व आमच्यासाठी पुढे होऊन आमच्या लढाया लढेल.” (१ शमु.८:१९-२०)

लोकांच्या आग्रहाला देवाने कसा प्रतिसाद दिला? आणि परमेश्वर शमुवेलला म्हणाला, “त्यांचे म्हणणे ऐकून त्यांना एक राजा दे .”(वि. 22). आपल्याला कसे कळेल की देवाने रागावून त्यांना राजा दिला म्हणून?

संदेष्टा होशिया, या ऐतिहासिक घटनेकडे परत पाहत असतांना, देवाचा त्याच्या ह्या भूमिकेबद्दल कि त्याने लोकांची विनंती मान्य केली, असलेले दृष्टीकोन दाखवते.

इस्राएल, तू स्वतः चा नाश केलास. पण माझ्यात तुझी मदत आहे, मी तुमचा राजा होईन, इतर कोठे आहे जे तुला सर्व नगरांत वाचवतील असे? आणि तुमचे न्यायाधीश ज्यांचे तुम्ही आहात तो म्हणाला, “मला राजा व नेते द्या.” मी रागावलो तेव्हा तुला राजा दिला आणि माझ्या रागातच त्याला दूर केले. (होस१३:९-११,)

ही तीन शास्त्रवचनीय माहिती स्पष्टपणे दर्शविते की देवाचे राग म्हणजे इस्राएली लोकांना त्याने त्यांनी मागितलेले देणे होय जरी त्याला हे माहिती होते कि त्याचे असे करणे हे त्यांच्या भल्याचे नाही. बायबल मधून देवाच्या क्रोधाची व्याख्या शब्दकोशात सापडलेल्या परिभाषेपेक्षा निश्चितपणे वेगळी असू शकते हे सूचित करण्यासाठी हे पुरावे पुरेसे आहेत. तथापि, यापेक्षा बरेच काही आहे. काय झालं जेव्हा येशू रागावला?

येशू पुन्हा सभास्थानात गेला. आणि तिथे एक हात वाळलेला मनुष्य होता. आणि त्यांनी त्याला बघितले कि तो या शब्बाथाच्या दिवशी त्याला बरे करू शकेल की? यासाठी की ते त्याच्यावर आरोप ठेवू शकतील. आणि तो त्या सुकलेल्या हाताच्या माणसाला म्हणाला पुढे उभा राहा. मग तो त्यांना म्हणाला, “शब्बाथाच्या दिवशी चांगले करणे हे उचित आहे काय?” की वाईट करणे? जीव वाचवायचा की मारायचे? पण ते गप्पच होते. आणि जेव्हा त्याने रागाच्या भरात त्यांच्याभोवती पाहिले त्यांच्या अंतःकरणांची कठोरता बघत, तो त्या मनुष्याला म्हणाला, “तुझा हात पुढे कर.” त्याने आपला हात पुढे केला आणि त्याचा हात दुसऱ्या हातासारखा संपूर्ण पुनर्संचयित झाला. आणि परुशी बाहेर गेले आणि लगेच त्याला ठार करणे कसे शक्य होईल

या विषयी हेरोदियांबरोबर येशुविरुद्ध कात करू लागले. (मार्क ३:१-६) परुश्यांसमवेत येशूची ही स्पर्धा होती. त्यांच्या विधीशास्त्रीय निर्बंधामुळे शब्बाथच्या दिवशी बरे करण्यास मनाई आहे. येशू त्यांचे अंतःकरण

वाचून त्यांच्याभोवती सभोवार रागाने बघतच राहिला येशूला कोणत्या प्रकारचा राग आला होता? प्रकार ज्याचे वर्णन असे आहे , "त्यांच्या अंतःकरणाच्या कठोरतेबद्दल दुःख होत आहे." या दुर्देवी धार्मिक नेत्यांनी सुकलेल्या हातांनी मनुष्याविषयी दाखविलेल्या प्रेम आणि सहानुभूती नसल्याबद्दल येशूला तीव्र दुःख किंवा वेदना अनुभवत होत्या. बायबलमध्ये देवाचा क्रोध व रागविषयी आपण अधिक काय शोधू शकू?

कारण स्वर्गातून देवाचा क्रोध प्रगट झाला आहे अधार्मिक आणि अनैतिक माणसांच्या प्रती, जे त्या धारणेचे आहेत की अनीतीमध्ये सत्य. (रोम.१:१८,)

देवाचा क्रोध कसा प्रकट झाला?

म्हणून देवाने त्यांना देखील वासनांच्या मध्यामामुळे अशुद्धतेकडे सोडले. (रोम. १:२४,)

या कारणास्तव देवाने त्यांना वासनावर सोडून दिल्या.(रोम. १:२६,)

आणि जरी त्यांना त्यांच्या ज्ञानात देव राखणे आवडत नाही, देवाने त्यांना एक मनाचा ताबा दिला.(रोम. १:२८,)

देवाचा क्रोधाची व्याख्या अशी आहे की देव त्यांना सोडून देत आहे किंवा सोडून देईल. दुसऱ्या शब्दांत, देव लोकांना त्यांच्यापासून विभक्त होण्याचे स्वातंत्र्य देत आहे. सूड उगवण्याचा क्रोध नक्कीच नाही जो बऱ्याचदा आम्ही देवाच्या खात्यावर जमा करतो. चला अजून काही जुना करार परिच्छेद पाहूयात.

आणि लोक त्या दिवसभर आणि रात्रभर उभे राहिले. नंतर दुसऱ्या दिवशी ही आणि त्यांनी लहान पक्षी गोळा केली: तो ज्याने सगळ्यात कमी गोळा केले त्याने किमान दहा होमर केले: आणि त्यांनी ते छावणीच्या सभोवताली पसरून दिले. मांस अजून त्यांच्या दातांच्यातच होते, हे सर्व घडण्यापूर्वी परमेश्वराचा राग भडकला परमेश्वराने लोकांवर हल्ला केला एक अतिशय महान पीडासह प्रकोप केला. (संख्या. ११:३२-३३)

आम्ही देवाने रागाच्या भरात दिलेल्या लहान पक्षींच्या खात्यावर परतलो. लोकांच्या खादाडपणाचा एक नैसर्गिक परिणाम झाला: "परमेश्वराने एक खूप मोठी पीडा देऊन लोकांवर हल्ला केला."

हे लक्षात घेण्यासारखे आहे की इस्रायेली लोक जेथे ताल ठोकून होते, त्या वाळवंटात टन भर ताजे लहान पक्षी जास्त काळ टिकणार नाही. तसे मांस लगेच नसेल आणि मनुष्याच्या सेवनासाठी अयोग्य होईल. हि वस्तुस्थिती विचारात घेतल्यास कोणत्या प्रकारच्या पिडा उद्भवल्या असतील? योग्य सूक्ष्मजंतू आणि योग्य परिस्थितीत असेल , तर अन्न विषबाधा हा एक प्राणघातक त्रास आहे: "आणि तो त्या जागेचे नाव किब्रोथहद्दाव [वासनेची कबर] असे ठेवतो. कारण तेथे अशी लोक पुरले आहेत जे वासानाधीन झाले होते."(वि. ३४). काय होता "परमेश्वराचा क्रोध"? हे यथोचितपणे त्याचे अनुसरण करत नाही का, देवाचा क्रोध म्हणजे करणात आणि परिणामात त्याची मध्यस्ती न करणे होय. त्या दिवशी माझा राग त्यांच्यावर भडकेल आणि मी त्यांना सोडून जाईल. मी त्यांच्यापासून माझे तोंड लपवीन आणि ते खाऊन टाकेन आणि त्यांच्यावर खूप संकटे येतील. आणि तेच ते म्हणतील कि, आपल्यासोबत परमेश्वराची साथ नाही, म्हणून इतकी संकटे आपल्यावर आलीत. त्या दिवशी घडलेल्या सर्व दुष्कृत्यांबद्दल मी माझा चेहरा निश्चितपणे लपवून ठेवेल, कारण ते इतर देवांकडे वळले आहेत. त्यादिवशी

आपल्यावर या वाईट गोष्टी घडल्या नाहीत देव आपल्यामध्ये नाही? आणि मी माझा चेहरा नक्कीच लपवीन त्या दिवशी त्यांनी केलेल्या सर्व दुष्कृत्यांसाठी, कारण ते इतर दैवतांकडे वळले आहेत. (अनु.३१:१७-१८)

जेव्हा देव आपला चेहरा लपवितो तेव्हा त्याचा काय अर्थ होतो? “आमच्यावर संकटे कोसळतात कारण आपला देव आपल्या बरोबर नाही म्हणून का?” हि पुन्हा एक अशी भाषा आहे जी देवाच्या हस्तक्षेप न करण्याच्या प्रवृत्तीचे वर्णन करते. का देव आपला चेहरा लपवू असे म्हणाला? “केलेल्या सर्व वाईट गोष्टींसाठी ते त्यांनी इतर दैवतांकडे वळले.” आणि याचा परिणाम काय होईल? “त्यांचा नाश होईल, आणि त्यांच्यावर अनेक संकटे येतील.” जेव्हा लोक इतर दैवतांकडे वळले त्यांनी खऱ्या देवाकडे पाठ फिरविली, आणि तो त्यांना अपरिहार्य परिणामापासून वाचवू शकला नाही.

तेव्हा इस्राएल लोकांनी परमेश्वराच्या दृष्टीने वाईट अशी कृत्ये केली आणि बआल या दैवताची सेवा केली.

त्यांच्या पूर्वजांचा देव ज्याने त्यांना इजिप्त देशातून बाहेर आणले त्याला त्यांनी सोडले. आणि इतर दैवतांच्या उपासनेमध्ये लागले आणि देवाचा कोप ओढवला. त्यांनी परमेश्वराला सोडून बआल आणि बआल व अष्टरोथ या दैवताची उपासना केली. परमेश्वराचा इस्रायेलवर भयंकर फुटला होता. त्याने त्यांना त्यांच्या शत्रूंच्या स्वाधीन केले, त्याने त्यांना लुटारूंच्या स्वाधीन केले. ते त्यांच्या शत्रूंच्या समोर उभे राहू शकले नाही. (न्यायाधीश २:११-१४)

हा परिच्छेद लोकांच्या सततच्या धर्मत्यागांचे वर्णन करतो. परमेश्वराकडून. येथे देवाने त्यांना “बिघडलेल्या लोकांच्या हाती दिले” आणि “त्यांना त्यांच्या शत्रूंच्या हाती विकले.” हा पुन्हा संकटाला एक निष्क्रिय प्रतिसाद आहे. त्यांच्या धर्मत्यागामुळे, देव इस्राएलच्या शत्रूंना त्यांच्या भूमीवर आक्रमण करण्यापासून रोखू शकला नाही.

पाण्यातील भांड्याप्रमाणे, परमेश्वर इस्राएलला ठार मारील. परमेश्वर इस्राईल लोकांना त्यांच्या पूर्वजांनी कबूल केलेल्या प्रदेशातून बाहेर घालवून देईल, आणि नदीच्या पलीकडे त्यांचा देश ओसाड करेल. जो देश द्यायचे तो विखुरला जाईल. ” यराबाम याने केलेल्या पापामुळे त्याने इस्रायेलचा नाश केला. ज्याने पाप केले, आणि इस्रायेलच्या लोकांना कोणी पाप करायला लावले. (१ राजे १४:१५-१६)

येथे देवाचा क्रोध (आणि मारहाण करणारा) धर्मत्यागी इस्राईल सोडून देत आहे. ते त्यांच्या उंच जागा बांधल्या आणि देवाला क्रोधित केले. आणि त्याने त्यांच्या मूर्ती तयार केल्या. जेव्हा जेव्हा देवाने हे ऐकले तेव्हा त्याला फार राग आला आणि त्याने इस्रायेलचा तिरस्कार केला. त्याने शिलोच्या तंबूचा त्याग केला.

त्याने तो माणसांमध्ये ठेवला. त्याने त्याचे सामर्थ्य कैद केले आणि गौरव शत्रूंच्या ताब्यात दिला. त्याने आपल्या माणसांना तलवारीने मारले. देवाने त्यांना त्यांचा वारसा सांगितला. (स्तो.७८:५८-६२)

येथे क्रोधाच्या व्याख्येमध्ये हे समाविष्ट आहे: त्याग करणे, वितरित करणे आणि बंदिवासात देणे.

म्हणून परमेश्वराचा त्याच्यावर कोप झाला त्याने आपल्या लोकांचा वारसेचा तिरस्कार केला. देवाने त्यांना इतर देशांच्या स्वाधीन केले आणि यहुदी जे लोक त्यांचा द्वेष करतात त्यांच्यावर राज्य केले. (स्तो.१०६-४०-४१)

येथे देवाच्या क्रोधाचे वर्णन “त्यांना इतर राष्ट्रांच्या हातात देणे” असे केले आहे.

“थोड्या क्रोधात मी माझे तोंड तुझ्या सून लपवतो, परंतु मी चिरंतन दयाळूपणाने दया करतो” परमेश्वर तुझा तारणहार असे म्हणतो. (यश.५४:८)

या परिच्छेदात, “थोडा राग” याची अशी व्याख्या करण्यात आली आहे की देव आपल्यापासून “क्षणभर” त्यांचा चेहरा लपवतो, पण आपल्यावर देवाची दया आणि माया चिरंतन असते.

आणि मी तुला माझ्या दृष्टीकोनातून काढून टाकले, जे मी तुमचे सर्व तुकडे केले, एफ्राईमच्या वंशजांनाही. परमेश्वर विचारतो, “ते मला राग आणायला प्रवृत्त करतात?”, “स्वतःच्या चेहऱ्याच्या गोंधळासाठी ते स्वतःला चिथावणी देत नाही का?” म्हणून परमेश्वर, माझा प्रभू, पुढील गोष्टी सांगतो. “माझा राग मी ह्या ठिकाणी,

सर्व मनसे, पशु, शेतातील झाडे व जानिमिवरील फळांवर ओततो. ते जाळून टाकील आणि विडू शकणार नाही. (यिर्म.७:१५, १९-२०)

देव विचारतो, “ते मला राग आणावयास प्रवृत्त करतात का? ते त्यांना स्वतःला स्वतःच्या चेहऱ्याच्या गोंधळासाठी चिथावत नाहीत का? लोकांच्या पीडा हे त्यांच्या मुर्तीपुजानाचा परिणाम आहे आणि देवाने केलेई शिक्षा नाही.

यरुशलेमे, तुझे केस कापून टाक आणि फेकून दे, आणि उंच ठिकाणी शोक करा. परमेश्वरासाठी त्याने आपल्या क्रोधाची पिढी नाकारली व सोडून दिली. (यिर्म.७:२९, भर जोडला)

बायबलमधील आणखीही काही उतारे आहेत जे या शब्दांचा सारांश वापरतात. परंतु आपण पाहिलेल्या या गोष्टी पुरेसे असाव्यात हे एक आकर्षक प्रकरण बनविण्यासाठी कि, भगवंताचा क्रोध म्हणजे त्याने दिलेली शिक्षा कधीच नसते. देव आपल्याला त्याचा स्वीकार करण्यास किंवा नाकारण्याचे स्वातंत्र्य देतो. देवाचा क्रोध हा आपल्या चुकीच्या निवडींचा नैसर्गिक परिणाम आहे, जेव्हा तो आपल्याला सक्तीने आपल्या मार्गाने जाऊ देतो. देवाची भूमिका ही नेहमीच निष्क्रीय असते, ज्याचा त्याग करणे, चेहरा लपवून ठेवणे,

सोडणे, वितरण आणि तत्सम शब्दावली.

मोशेसमोर आपल्या घोषणेत, देवाने राग किंवा क्रोध कधीच आपले गुणधर्म नाहीत असे यादीत केले नाही . “आणि परमेश्वर त्याच्या जवळून गेला आणि घोषणा केली, परमेश्वर, देव परमेश्वर, दयाळू, सहनशील आणि चांगुलपणाने भरलेला आणि सत्य, दीर्घ त्रासात असेले आणि हजारो लोकांवर दया करणारा, आसमंत, अपराध आणि पापांची क्षमा करणारा ” (उदा.३४ :६-७)

लोक देवाविरुद्ध आणि मोशेविरुद्ध बोलू लागले.

म्हणून तू आम्हाला मारण्यासाठी मिसर देशातून बाहेर वाळवंटत आणलेस का? भाकर नाही आणि तेथे नाही. कारण तिथे भाकरी आणि पाणी काहीच नाही. आणि आमचा आत्मा ह्या हलक्या भाकरीचा तिरस्कार करतो.

आणि परमेश्वराने लोकांमध्ये अग्निमय सर्प पाठवले, ते लोकांना चावत; बरेच इस्राएल लोक मरण पावले. (संख्या २१:५-६)

हा परिच्छेद आपल्याला माहिती देतो की परमेश्वराने लोकांच्या तक्रारीच्या उत्तरात अग्नी सर्प पाठविले. आपण आतापर्यंत पाहिलेले शास्त्रीय पुरावे पासून, देवची कृती काय असेल जेव्हा त्याने सापांना पाठवले तेव्हा? आपण तपासलेल्या बायबलमधील इतर परीस्चेदांच्या अनुषंगाने लोकांच्या बंडखोर कृताज्ञातेमुळे देव त्यांना त्यांचा वतीने केलेल्या संरक्षणात्मक हस्तक्षेपपासून मुक्त करण्यास भाग पडत होता.

पहिल्या जागी तिथे ज्वलंत नाग कसे आले? "[परमेश्वर तुमचा देव] ज्याने तुम्हाचे त्या महान आणि भयंकर वाळवंटत मार्गदर्शन केले, ज्यात अग्निमय सर्प आणि विंचू आणि दुष्काळ होता, ज्याने लखलखीत खडकातून

त्यड्यासाठी पाणी बाहेर काढले" (अनु.८:१५, भर जोडला).

त्या कठोर वाळवंटात अग्निमय सर्प तेथे सतत एक धोका म्हणून होते देवाने त्यापासून चमत्कारिकपणे इस्राएल लोकांचे रक्षण केले. देवाने अग्निमय सर्प ऐवजी भुकेले धुवीय अस्वले पाठवले असते, तर देवाचे हे खाते समस्याग्रस्त ठरले असते.

बायबलमध्ये देव पाठवत असलेली अनेक खाती आहेत ज्यात देव सैन्या हल्ला किंवा आपत्ती लोकांवर पाठवतो. ह्या बरोबर समजून घेतल्यास, आम्ही प्रत्येकजणात यथार्थपणे निष्कर्ष काढू शकतो कि शास्त्रीय अहवाल जिथे देवाने काहीतरी हानिकारक पाठविले त्याचा अर्थ असा आहे की देव कारणे आणि परिणाम यांच्या घटनांमध्ये फेरफार न करता, तो होण्यापासून रोखू शकला नाही. मानवी व्यवहारामध्ये फेरफार करणे हा देवाचा उद्देश तर नाहीच आणि तसा त्याचा स्वभाव ही नाही.

तेव्हा परमेश्वर आपल्या देशाबद्दल ईर्ष्यावान होईल आणि लोकांच्या लोकांवर दया करेल का? हो, परमेश्वर उत्तर देईल आणि त्याच्या लोकांना म्हणेल, लोकांनो, मी तुम्हाला धान्य, द्राक्षारस आणि तेल पाठवीन. आणि मग त्यातून तुम्ही समाधानी व्हाल आणि मी पुन्हा यापुढे कधीही तुमची निंदा करणार नाही. (योएल २:१८-१९)

मग जो देवदूत माझ्याशी बोलला तो म्हणाला, "मोठ्याने हाक मार," सर्वशक्तिमान परमेश्वर म्हणतो, रड! मी यरुशलेम साठी व सियोन साठी खूप इर्ष्या ठेवतो.

(झेच.१:१४)

मला तुमचा द्वेषयुक्त हेवा वाटतो मी तुला एक पती देण्याचे अभिवचन दिले आहे आणि यासाठी कि मी तुला

एक शुद्ध कुमारिका म्हणून ख्रिस्तासमोर सदर करू शकेन. परंतु मला भीती वाटते की, सर्पाने आपल्या शहाणपणामुळे हव्वेला फसविले म्हणून ख्रिस्तामध्ये असलेल्या साधेपानापासून तुमची मने भ्रष्ट होऊ नयेत. (२ करिंथ. ११:२-३)

देवाची मत्सर पूर्णपणे निःस्वार्थ आहे. देवाला इतरांसाठी हेवा वाटतो, स्वतः साठी कधीच नाही.

नंतर पुन्हा परमेश्वराचा कोप इस्राएल लोकांवर झाला आणि त्याने दावीदाकडे त्यांच्या विरुद्ध पाठवले आणि म्हणाला, जा, इस्राएल आणि यहूदाची संख्या. राजाने यवाबाला सैन्याचा सरदार म्हणून काम करेल सांगितले. तेव्हा त्याने दानापासून बैरशेबापर्यंत सर्व वंशातील लोकांकडे जा आणि लोकांची गणती कर असे सांगितले. यवाब राजाला म्हणाला, आता तुमचा देव परमेश्वर तुमच्या माणसात कितीतरी भर घालीत आहे

ते जेवढे शंभरपट असले आणि माझ्या स्वामी राजाने ते पहिलेच पाहिजे. परंतु माझ्या स्वामीला या गोष्टीविषयी आनंद का वाटेल? यवाब आणि सैन्याच्या सरदारांवर राजा दावीदाचा संदेश पोहोचला. आणि यवाब आणि सेनापती राजाला उपस्थितीमध्ये इस्रायेलची लोकसंख्या मोजण्यासाठी निघाले. (२ शमु.२४-१-४)

दावीदाने जेव्हा इस्राएलची संख्या मोजली तेव्हा त्याने इस्रायेलचे रक्षण करण्यासाठी मानवी संख्या आणि सैन्य सामर्थ्याकडे लक्ष देऊन देवावर अविश्वास दाखविला. यामुळे त्यांच्यावरील देवाचे अहिंसक संरक्षण प्रभावीपणे वगळले गेले आणि ते त्याच्या शत्रूंच्या आणि इतर धोक्यांच्या बळी पडले. राजाने इस्रायेलची संख्या वाढवण्याच्या विनंतीवरून युद्धावर बळी पडलेल्या येओबालासुद्ध धोका पत्करावा लागला आणि त्याने त्याविषयी त्याला प्रश्न विचारला.

देवाने दाविदाला त्यांच्याविरुद्ध उभे केले. हे विधान वाचल्याप्रमाणे समजून घेण्यात समस्या उद्भवू शकते का? परमेश्वर दावीदाच्या कानात कुजबुजला का इस्त्राईलची संख्या सांगण्यासाठी, कारण त्याच्या कडे उत्तम कारण असेल त्यांच्या विरोधात फिरण्यासाठी? देवाच्या कृत्यांविषयी आपण आत्तापर्यंत जे शिकलो आहोत त्या प्रकाशात हा श्लोक पाहूयात.

देव नाशात सक्रिय भूमिका घेत नाही, आणि तो वाईट गोष्टींची ढवळण देखील करत नाही, परंतु असा कोणीतरी आहे जो हे करतो. खरचं शक्य आहे का, कि या घटनेत, देव दावीदाची इस्रायेलची संख्या मोजण्यापासून रोखून "स्तलांतरित" करू लागला. आणि देव हा दाविदाच्या कानात कुजबुजत नाही तर सैतान आहे

हे सुचवून सांगितल म्हणजे फार दूर गेल्यासारखे होईल का? कसे कळेल आपल्याला हे? आपण या घटने बद्दल १ इतिहास च्या पुस्तकात वाचू शकतो: "आणि सैतान उभा राहिला त्यांनी इस्राएल लोकांवर हल्ला केला

आणि दावीदाला इस्राएल लोकांची गणती करायला लावले."(१ इति.२१:१, भार जोडले)

आपल्याला आश्चर्य वाटेल की बायबल अगदीच का बाहेर येत नाही आणि त्यातील प्रत्येक पानात नक्की काय घडले ते सांगत नाही. ह्याने बायबलचा अभ्यास सोपा नाही का होणार? होय, ते होईल. तथापि, देव आणि मानवजात यांच्यादरम्यान संवाद समस्या इश्वराच्या अभ्वामुळे कधीच नवती, परंतु ती आमच्यामुळे होती. देव आपल्या शहाणपणाने आपल्याला त्याच्याबद्दलचे सत्य याचा स्वीकार करीचा कि नकार याची मुभा देतो. बायबल हेच महत्त्वाचे तत्व लक्षात घेऊन लिहिलेले होते. जेव्हा आपल्याला देवाबद्दलचे सत्य समजून घेण्याची संधी मिळते आणि आपण ती नाकारतो, तेव्हा अधिक प्रकाश आपल्याला त्याच्यापासून दूर नेईल. बायबलच्या पृष्ठभागाची अस्पष्टता त्या कारणास्तव अर्थ लावून देण्यास विरोध करते. हे देवाच्या चरित्रात नाही कि आम्हाला, आमच्या इच्छेविरुद्ध, त्याच्यावर आणि त्याच्याप्रेमावर विश्वास ठेवण्यास प्रवृत्त करा. त्याच वेळी, आपल्या कोमल परमेश्वराने आपल्याला शोधावे, ह्याच्या शोधात असणाऱ्याना बायबलमध्ये त्यांच्यासाठी मुबलक पुरावे देण्यात आले आहेत.

तुम्ही जेव्हा जेव्हा मला मनापासून शोधाल, तेव्हा तेव्हा मी तुम्हाला सापडेन. यिर्मया २९:१३.

14. देव युद्ध कसे करतो

देव सत्य, प्रेम, दया आणि क्षमा यासह वाईटाविरुद्ध युद्ध करतो

जोपापमय जीवन जगतच राहतो तो सैतानाचा आहे, कारण सैतान सुरुवातीपासून पाप करीत आहे आणि सैतानाची कामे नष्टकरावी या उद्देशानेच देवाचा पुत्र प्रकट झाला. (१ योहान ३:८)

जेव्हा सैतानाने देवाविरुद्ध बंड केले तेव्हापासून सैतान देव बदल खोटी साक्ष देत आहे. आणि तो देवावर खोटे आरोपही लावत आहे.

त्याच्या बंडखोरीच्या सुरुवातीपासूनच सैतानाचे कार्य आहे देवावर दोषारोप करणे आणि देवाला चुकीचे प्रस्तुत करणे. येशू, देवाचा पुत्र, याने देवावर लावलेले सगळे आरोप खोटे आहेत हे त्याने सिद्ध करून दाखवून सैतानाचे कार्य नष्ट केले.

मी काय बोलतो हे तुमाला समजत का नाही? तुमाला माझी शिकवण समजत नाही कारण की तुम्ही माझा शब्द ऐकू शकत नाही. तुम्ही तुमचा पिता सैतान त्याचे आहात, त्याला करायला पाहिजे तेच तुम्ही करता. सैतान सुरुवातीपासूनच खुनी आहे. सैतान सत्याच्या विरुद्ध आहे. आणि सैतानाच्या ठायी सत्य नाही. तो सांगतो त्या लबाड्याप्रमाणेच तो आहे. सैतान लबाड आहे. आणि तो असत्याचा पिता आहे. (जॉन ८:४३-४४)

येशू पुष्टी करतो की सैतानाचे प्राथमिक शस्त्र त्याचा खोट्याचा वापर करणे आहे. "खोटे बोलणे हे देवाला अशक्य आहे" (इब्री ६:१८); तो सत्याने सैतानाच्या लबाडीचा सामना करतो.

देवाने दिलेले संपूर्ण चिलखत धारण करा. यासाठी की तुम्हांला सैतानाच्या दुष्ट योजनांविरुद्ध उभे राहता यावे. कारण आपले झगडणे, रक्तमांसाबरोबर नाही, तर सताधीशांविरुद्ध, अधिकाऱ्यांविरुद्ध, या अंधकारातील जगाच्या सामर्थ्याबरोबर आणि आकाशातील दुष्ट आत्म्यांविरुद्ध आहे. म्हणून देवाने दिलेली संपूर्ण शस्त्रसामग्री घ्या. म्हणजे तुम्हाला सर्व ते केल्यावर टिकून राहता येईल व वाईट दिवस आल्यावर तुम्हाला प्रतिकार करता येईल. म्हणून भक्क मपणे उभे राहा! सत्याने आपली कंबर बांधा, नीतीमत्त्वाचे उररत्राण धारण करा. आणि सुवार्ता व शांती यांची घोषणा करण्यासाठी सज्जतेच्या वहाणा पायी घाला. या सर्व गोष्टींबरोबर ढाल म्हणून विश्वास घ्या. ज्यामुळे त्या दुष्टाने मारलेले सर्व जळते बाण तुम्हांला विझविणे शक्य होईल. आणि तारणाचे शिररत्राण घ्या, आणि आत्म्याची तलवार जो देवाचा संदेश आहे, तो घ्या. (इफिस.६:११-१७)

येशूने आपल्यासाठी देवाच्या शस्त्राचा वापर कसा करीचा ते दाखविले: देवासोबतच्या सत्याची चांगली बातमी ("तुझे सिंह सत्याचे पालन करीत आहेत"), करारातील विश्वासूतेची त्याची पूर्णता ("चांगुलपणाचा छाती"), सलोखा संदेश आमच्या स्वर्गीय पित्यासाठी ("शांतीची सुवार्ता"), देवाच्या

विश्वासार्हतेचे आश्वासन ("विश्वासाचे कवच") आणि वचन दिले सैतान आणि त्याच्या लबाडीच्या गुलामगिरीतून मुक्त झालेल्यांसाठी अनंतकाळचे जीवन ("तारणाचे शिरस्त्राण"). आम्हाला देखील यास प्रोत्साहित केले जाते त्याच शस्त्राचा वापर येशूने केला - देवाचे वचन ("आत्म्याची तलवार").

प्रिय बंधून्तो, सूड उगवू नका, देवाच्या रागाला वाट द्या. असे लिहिले आहे, "सूड घेणे माझ्याकडे आहे. मी फेड करीन असे प्रभु म्हणतो." "तुमचा शत्रू भुकेला असल्यास त्यास खावयास द्या, तहानेला असेल तर प्यावयास द्या. कारण असे केल्याने तुम्ही त्याच्या डोक्यावर निखाऱ्यांची रास कराल." वाइटाने जिंकले जाऊ नका तर चांगल्याने वाइटास जिंका. (रोम.१२:१९-२१)

देवाचा सूड म्हणजे काय? तो चांगल्या गोष्टींनी वाईटावर मात करतो, आणि आपल्या मुलांनाही असेच करण्यास आमंत्रित करतो. सूड घेण्याऐवजी दयाळूपणाने शत्रूंचा उपचार करणे याची तुलना त्यांच्या डोक्यावर "निखाऱ्याचे ढीग रचणे" अशी केली आहे. शत्रुविरुद्ध सूड घेणे म्हणजेच वाईटावर मात करणे. हा देवाचा मार्ग आहे लढाई करण्याचा.

मग येशू म्हणाला, "हे पित्या, त्यांची क्षमा कर; कारण त्यांना ते ठाऊक नाही कि ते काय करतात नाही (लूक २३:३४)

येशूचे हे शब्द आपल्या फायद्यासाठी आहेत. क्षमा मिळविण्यासाठी कोणालाही काटेकोरपणे पित्याचे पाठलाग करण्याची गरज नाही. समस्या देवासाबोत नाही, तर आमच्या सोबत आहे. आम्हाला वाटते की देव आपल्यासारखा आहे. जेव्हा येशू बोलला "हे पित्या, त्यांना क्षमा कर, कारण ते काय करीत आहेत हे त्यांना माहिती नाही. येथे तो फक्त त्याला वधस्तंभावर फाशी देणाऱ्यांच्या वतीने बोलत नव्हता तर आमच्या वतीने सुद्धा बोलत होता. देव इच्छितो कि आपल्याला कळावं कि तो आपला त्रास समजतो. कधी कधी आपण जे करतो आपल्याला काळात नाही); तो तरीही आमच्यावर बिनशर्त प्रेम करतो आणि आम्हाला वाचवण्यासाठी अथक प्रयत्न करीत आहे.

पण आत्मा या गोष्टी निर्माण करतो: प्रीति, आनंद, शांति, सहनशीलता, दयाळूपणा, चांगुलपणा, विश्वास, सौम्यता व आत्मसंयमन. अशा गोष्टीविरुद्ध नियमशास्त्र नाही.

- गलतीकर ५:२२-२३

15. सदोम व गमोरा

लोकांचा विचार आहे की सदोम आणि गमोराचा नाश हा देवाच्या क्रोधाच्या उत्कृष्ट उदाहरणांपैकी एक आहे.

त्यांना वाटते की देव त्यांच्या क्रोधाने दुष्टांवर अग्निमय पाऊस आणतो आणि त्यांचा नाश करतो.

या शहरांबद्दल बहुतेक लोक बायबलमध्ये हे वाचतात -

ही दोन शहरे समृद्ध शेती आणि व्यापार क्षेत्रामध्ये होते. म्हणून, शहरातील रहिवाशांचे जीवन तुलनेने सोपे होते. लोकांकडे भरपूर मोकळा वेळ आणि पैसा होता. म्हणूनच ही शहरे दुष्कर्म करणे सामान्य झाले. देव स्वर्गातून खाली पाहतो आणि त्यांच्या दुष्टपणाच्या प्रमाणात त्याला राग येतो. काही काळ तो त्यांच्याविरोधात कोणतीही कारवाई करत नाही. जसजसा काळ गेला तसतसे ते आपल्या अधार्मिक कृतीत अधिक वाईट होत जातात. म्हणून, देवाचा संयम संपतो. त्याने नीतिमान लोटला चेतावणी पाठविली व त्याच्या कुटुंबाला सदोम सोडण्याचा इशारा दिला. तर मग देव त्यांच्या क्रोधाने त्यांच्यावर आकाशातून गंधकराचा अग्नीचा वर्षाव पाडतो. पुरुष, स्त्रिया आणि मुले एक भयानक मृत्यू मरतात. सदोम आणि गमोरा यांचा नाश होतो, आणि देवाला त्याने घेतलेल्या सूडाने समाधान वाटते.

देव नाशात सक्रिय भूमिका घेत नाही हे लक्षात ठेवून आपण त्याच घटनेकडे सखोल दृष्टीने पाहूयात. कृपया कल्पना करा हे दोन शहरांचे स्वार्थी रहिवासी त्यांच्या समृद्धीचा आणि वेळेचा आनंद घेत आहेत:

“पाहा, तुझी बहीण सदोम आणि तिच्या मुली गर्विष्ठ होत्या. त्यांना अन्नधान्याची विपुलता होती आणि त्यांच्याजवळ भरपूर वेळ होता. पण त्यांनी गरिबांना व असहाय लोकांना मदत केली नाही. अशी असमानता होती.” (यहेज्केल १६:४९). लोकांना माहिती नव्हते की त्यांच्या शहरांच्या खाली नैसर्गिकरित्या स्फोटके तयार होत होते (उत्पत्ति १४:१०). त्यांना हे देखील माहित नवते कि अदृश देव, ज्याला ते नाकारत होते, हा तोच देव आहे जो आत्तापर्यंत सगळ्या संकटांपासून त्यांचे रक्षण करत होता.

त्यांच्या निवडीनुसार, त्याने त्यांना वन्य निसर्गात असुरक्षित सोडले. जो निसर्ग परमेश्वराच्या नियंत्रणाखाली इतका काळ होता.

त्यांचे स्वातंत्र्य टिकवून ठेवण्यासाठी त्याने त्यांना अनिच्छेने जाऊ दिले, त्याच्या नियंत्रणाबाहेर असलेल्या निसर्गाच्या शक्तीपासून त्यांना विरहित ठेवले. पृथ्वीच्या पृष्ठभागाच्या खाली असणारे विच्छेदन वरच्या बाजूस वितळलेल्या पिवळ्या खडकांना हजारो फूट हवेत फेकतात आणि “आकाशातून गंधक आणि अग्नीचा वर्षाव करतात. (उत्पत्ति १९:२४) काही मिनिटातच सदोम आणि गमोरा नाश पावतात.

दोन शहरे नष्ट करण्याच्या कार्यात देवाची कृती होती कि तेथील मूळ रहिवास्यांना स्वातंत्र्य देणे. आपत्तीजनक परिणामांसह स्वातंत्र्यची निवड: “आज स्वर्ग आणि पृथ्वीच्या साक्षीने मी तुम्हाला जीवन आणि मृत्यू या दोहोतून एकाची निवड करायला सांगत आहे. जीवनाचा पर्याय स्वीकारला तर आशीर्वाद मिळेल. दुसऱ्याची निवड केली तर शाप मिळेल. तेव्हा जीवनाची निवड करा म्हणजे तुम्ही व तुमची मुलेबाळे जिवंत राहातील. तुमचा देव परमेश्वर ह्याजवर प्रेम करा. त्याच्या आज्ञा पाळा. त्याला सोडू नका. कारण परमेश्वर म्हणजेच जीवन. तसे केले तर अब्राहाम, इसहाक, व याकोब या तुमच्या पूर्वजांना वचन दिल्याप्रमाणे परमेश्वर तुम्हांला त्या प्रदेशात दीर्घायुष्य देईल.” (अनु.३०-१९-२०)

आजारपण, अपघात, मृत्यू, युद्धे, नैसर्गिक आपत्ती इ. पुढे अनेक कारणास्तव उद्भवतात. बऱ्याचदा आपण थेट जबाबदार असतो, कधीकधी सैतान असतो, आणि कधीकधी नैसर्गिक शक्ती ह्या साठी जबाबदार असतात. बऱ्याचदा काही संयोजन योगदान देणारे घटक यात सामील असतात. कारण आपण स्पष्टपणे पाहू शकत नाही कि का एखादी दुःख देणारी विशिष्ट घटना घडली, आम्ही यासाठी देवाला दोष देण्यास प्रवृत्त होतो, हे योग्य आहे का? हे वाजवी आहे का? दोषारोप लावण्याची आमची प्रवृत्ती बऱ्याच काळापासून आहे. आणि हि दोषारोप लावणे, जबाबदारी चुकवणे कधी व कोठे सुरू झाली? आदाम म्हणाला, “तू ही स्त्री माझ्यासाठी मदतनीस म्हणून दिलीस. तिने त्या झाडाचे फळ मला दिले आणि म्हणून मी ते खाल्ले.” मग परमेश्वर त्या स्त्रीला म्हणाला, “तू हे काय केलेस?” ती स्त्री म्हणाली, “सर्पाने मला भुरळ घालून फसविले व म्हणून मी ते फळ खाल्ले.”

(उत्प.३:१२-१३, भर जोडला)

परमेश्वरा, तुझे खरे प्रेम आकाशापेक्षाही उत्तुंग आहे.
तुझी इमानदारी ढगांपेक्षा उंच आहे. परमेश्वरा तुझा
चांगुलपणा सर्वात उंचपर्वतापेक्षाही उंच आहे तुझा
न्यायीपणा सर्वात खोल, समुद्रापेक्षाही खोल आहे.
परमेश्वरा तू मनुष्याला आणि प्राण्यांना वाचवतोस. तुझा
प्रेमळ दयाळूपणा सगळ्यांत किंमती आहे. माणसे आणि
देवदूत तुझ्याकडे संरक्षणासाठी येतात.

- स्तोत्र ३६:०५-०७

16. महाप्रलयाचे काय?

नोहाच्या दिवसातील महाप्रलयाचे काय? देव विध्वंसक नाही , तर आमच्या जगातील सर्वात मोठे प्रलय घडवून आणण्यासाठी काय घडले? बायबलमध्ये व अन्यत्र आपल्याला कोणते पुरावे सापडतात जे ह्या जगभर झालेल्या महाप्रलयाचे स्पष्टीकरण देतात?

परमेश्वर म्हणाला, “माझा आत्मा नेहमीच मनुष्याबरोबर संघर्ष करीत राहणार नाही, कारण तो मानवी शरीर आहे.” तरी त्याचे दिवस एकशे वीस वर्षे असतील. (उत्प.६:३)

देव वरवर पाहता अश्या काळाची वाट पहात होता जेव्हा मानवजातीने स्वतःला त्याच्यापासून इतके दूर केले की त्याला त्याच्या नैसर्गिक शक्तीवरील पकड सैल करून त्यांना त्यांच्या मार्गावर जाऊ देण्यास भाग पडले. आम्हाला शेवटी आश्चर्य वाटेल कि शेवटी त्याला कशाने पुढे जाऊ दिले? देवानं ठरवून हा गणित निर्णय घेतला का, की आणखी एक घटक यात सामील होता?

कल्पना करा कि तुमचा एक शेजारी आहे ज्यांना असंख्य समस्या आहेत. त्याला आर्थिक अडचणी आहेत, शारीरिक समस्या आहेत आणि तो त्याच्या घरापासून काही अंतरापेक्षा जास्त पुढे चालू शकत नाही. त्याच्याकडे स्वतःची कार नाही, यामुळे त्याला काम चालवणे व गरजा भागवणे खूप अवघड झाले आहे.

एक दिवस, त्याच्याशी संभाषणात, आपण त्याच्या कमतरतेबद्दल जात होतात आणि किराणा दुकान व इतर ठिकाणी घेऊन जाण्याचा प्रस्ताव त्याला सांगतात. पुढील काही महिन्यांत, आपण त्याला आपल्या कार मध्ये डॉक्टर, औषधाचे दुकान आणि बाजारात घेऊन जातात. ही व्यवस्था योग्य प्रकारे कार्यरत असल्याचे दिसते आणि तुम्ही त्याला मदत केल्याबद्दल तुम्हाला आनंद होतो.

मग एक उबदार उन्हाळ्याच्या दिवसात हाच शेजारी मनाची चिडचिड झालेल्या चेहेऱ्यासह तुम्हाला तुमच्या दाराच्या चौकटीत दिसतो आणि आपल्याला शहरातील एका बँकेत घेऊन जाण्यास सांगतो. आपल्याला हे लक्षात येते कि त्याच्याकडे एक कागदी पिशवी, स्की मास्क आणि मोज्यात गुंढाळलेली पिस्तूल आहे. तुम्ही काय कराल? आपण लगेच आनंदाने कारची चावी घ्याल आणि तुमच्या मित्राला त्याच्या इच्छित ठिकाणी सोडाल आणि परत घेऊन याल?

आम्हा सगळ्यांना काही मर्यादेच्या सीमा आहेत ज्या पार करून जाण्याची आम्हास इच्छा नसते. या मर्यादा नैतिक आणि वैयक्तिक सीमा प्रकरणाशी संबंधित आहेत. ह्यावर विश्वास ठेवणे वाजवी नाही कारण देवाच्या सुद्धा काही मर्यादा आहेत आणि तो ओलांडूत नाही किवा ओलांडू शकत नाही?

आणि देवाने पाहिले की पृथ्वीवर मनुष्याचा दुष्टपणा खूप प्रमाणात आहे आणि प्रत्येक विचारांच्या कल्पनेने त्याचे मन सतत वाईट होते. पृथ्वी देखील देवासमोर भ्रष्ट झाली होती आणि हिंसेने व्यापलेली होती. आणि देवाने पृथ्वीकडे पाहिले, ती भ्रष्ट झाली होती; कारण पृथ्वी वरील सर्व लोक त्यांच्या मार्गाने भ्रष्ट झाले होते. आणि देव नोहाला म्हणाला, “सर्व प्राण्यांचा अंत माझ्या समोर आला आहे”; कारण पृथ्वी त्यांच्यामार्फत हिंसाचारांनी भरली आहे; मी पृथ्वीसकट त्यांचा नाश करीन (उत्प.६:५, ११-१३)

पूरापूर्वीचे आपले जग कशासारखे होते? देवाने नोहाला सांगितले,“पृथ्वी त्यांच्याद्वारे हिंसाचारांनी भरली होती ”(वही 13, भर). मानवजातीच्या हिंसेमुळे पृथ्वी स्वतःच हिंसा साठवून ठेवत होती. लवकरच येणाऱ्या उत्प्रेरणेमध्ये असाधारण हिंसक सैन्य मुक्त केले जाणार होते. मानवी समाजाचे नैतिक पतन झाले होते: “आणि देवाने पृथ्वीकडे पाहिले आणि पाहिले की ती अपवित्र झाली आहे. कारण सगळ्या देहांनी पृथ्वीवर त्याचा मार्ग भ्रष्ट केला होता.”

इतिहासातील या अंधकारमय समयी देवाकडे किती विश्वासू अनुयायी होते? एकट्या नोहाचा उल्लेख बायबलमध्ये केलेला आहे. ही वाईट परिस्थिती कशामुळे घडली? मानवजातीचे विचार “सदैव फक्त दुष्टच होते,”. बायबल वाईटाला कसे परिभाषित करते? जेव्हा आदाम आणि हव्वेने “बऱ्या व वाईटाच्या ज्ञानाच्या झाडाचे ” फळ खाल्ले (उत्प. २:१७), त्यांचे परमेश्वराच्या चांगुलपणाबद्दलचे मत बदलणे म्हणजे “वाईट” याला स्पष्टपणे परिभाषित करते. **आमच्या पहिल्या पालकांनी विकृत केलेले आपल्या सभ्य देवाचे चित्र जगाला वारसा म्हणून मिळाले.** अन्तेदिलुविअन्च्या हिंसक रहिवाश्यांनी अशी कल्पना केली की देव त्यांच्या हिंसाचाराबद्दल क्षमा करतो. देवाची प्रतिक्रिया काय होती? “त्याने त्याला मनापासून दुःख दिले” (जनरल.६:६).

मानवजातीने ईश्वराला अगदी अशक्य रेषापर्यंत ढकलले जे त्याला स्वतः हिंसेमध्ये अनैच्छिक सहभाग न घेता पार करणे शक्य नव्हते. याने देवाला त्याची नैसर्गिक जगावरील पकड सैल करण्यास भाग पडले. जेव्हा १२० -वर्षांचा कालावधी संपला होता, आणि प्रवासी सुरक्षितपणे तारवात होते, पाऊस कोसळू लागला, चाळीस दिवस आणि चाळीस रात्री मुसळधार पाऊस पाडत आहे. कशामुळे ह्या महापुराला चालना मिळाली? उत्पत्तीच्या पहिल्या अध्यायात आम्हाला महत्त्वपूर्ण संकेत सापडतात:

मग देव बोलला, पाण्यामध्ये एक भस्म होवो आणि पाण्यामधून पाण्याची विभागणी होवो. आणि देवाने भास्म निर्माण केले आणि त्याने भस्माच्या खालच्या आणि वरच्या पाण्याची विभागणी केली. आणि हे असे होते. आणि देव त्या भस्माला स्वर्ग म्हणाला. (उत्पत्ति १:६-८)

भस्म म्हणजे काय? फर्मेन्ट म्हणजे विस्तार, एक घर किंवा एक घुमट. घुमट म्हणजे पृथ्वीवरील आच्छादन होय जे स्वर्गात किंवा वातावरणात लटकवलेले आहे. या परिच्छेदात घुमटाचे वर्णन पाण्याला वेगळे करणारे म्हणून केला आहे, ज्यात घुमटाच्या वर अधिक प्रमाणात पाणी आहे.

वातावरणीय पाण्याच्या वाफेच्या विशाल अच्छादनामुळे संपूर्ण जगाला एका विशाल ग्रीनहाउस सारखे वेढले गेले आहे जे आपल्या जगाला उत्तर ध्रुवापासून दक्षिण ध्रुवापर्यंत समान आणि सौम्य उष्णकटीबंधनिय गिर्यारोह देते. उष्ण हवामानातील वनस्पती आणि प्राणी यांचे जीवाष्म अवशेष ध्रुवीय प्रदेशात आढळलेले आहेत की आपल्या हवामानात असे वातावरण एकदा अस्तित्वात होते याचा पुरावा दिला जातो. बायबल आणखी एक महत्वाचा संकेत देते त्या काळातील पृथ्वीवरील हवामानाबद्दल:

ह्या स्वर्ग आणि पृथ्वी यांच्या पिढ्या आहेत जेव्हा त्यांची निर्मिती केली गेली होती, ज्या दिवशी परमेश्वर देवाने पृथ्वी आणि स्वर्गाची निर्मिती केली, आणि पृथ्वीवर येण्यापूर्वी शेतातील सर्व झाडे व शेतात वाढणारी सर्व वनस्पती व इतर सर्व निर्माण केले. कारण परमेश्वर देवाने पृथ्वीवर ह्या गोष्टींचा वर्षाव केला नाही, पिकवण्याआधीच तिच्या उत्पन्नाचा नाश होईल अशारितीने पृथ्वीवर पाऊस पडू दिला नाही, पृथ्वीवरून धुके वर जात असे व त्याने सर्व जमिनीवर पाणी शिंपडले व पसरले जात असे. (उत्पत्ति २:४-६)

हि पवित्र शास्त्रातील वचने एका अगदी वेगळ्या जगाबद्दल सूचित करत आहे जे आज आपण परिचित असलेल्या जगापेक्षा खूप वेगळे आहे. "परमेश्वर देवाने पृथ्वीवर पाऊस नाही पडला...परंतु पृथ्वीवरून एक धुके गेले आणि जमिनीचा संपूर्ण चेहरा ओला झाला." पृथ्वीवर आर्द्र तथापि उबदार आणि अपवादात्मक सम वातावरण होते, ज्यात अचानक तापमानात बदल होत नव्हते. अशा सम तापमानामुळे मेघगर्जना, वादळ,नाही चक्रीवादळ, गारपीट किंवा हिमवर्षाव आणि वरवर पाहता पाऊसदेखील पडत नव्हता. पृथ्वीचा पृष्ठभाग स्वतः आजच्यापेक्षा खूपच जास्त सपाट होता, ज्यावर उंच डोंगर किंवा खोल समुद्रात खिंड किंवा मोठी दरी नव्हती. याव्यतिरिक्त, पृथ्वीच्या पृष्ठभागाच्या अगदी कमी भाग पाण्याने व्यापलेला होता.

कशामुळे वातावरणात सर्व पाणी तरंगून होते, आणि कोणती यंत्रणा होती जिने महापूर सुरु होण्यास चालना दिली. निरीक्षणावरून आम्हाला हे माहिती आहे कि उष्णतेमुळे पाण्याचे वाफ होऊन ते वर जाते. याचे कारण अशा साध्या निरीक्षणावरून आपल्याला माहित होते. स्टोव्हवरच्या किटलीत गरम झालेले पाणी बाष्पीभवन होऊन वाफेच्या रूपात किटलीच्या सोंडीतून बाहेर पडते. आपल्या ग्रहावरील पाण्याचे शरीर दररोज मोठ्या प्रमाणात पाण्याचे रेणू सोडतात. जेवढी जास्त उष्णता मिळते तेवढे जलद रेणू सुटतात. हिवाळ्यात गोठलेल्या तलावाच्या पृष्ठभागावरून कमी रेणू सुटतात तुलनेत उन्हाळ्याच्या दिवसात जास्त बाष्पीभवन होते आणि जास्त प्रमाणात रेणू सुटतात.

महापूर होण्याच्या आधी अधिक जास्त उष्मा उर्जा उपलब्ध असल्यास काय झाले असते? त्यामुळे वातावरणात अधिक पाणी जमा झाले नसते का? आपली पृथ्वी तिला मिळणारी अक्षरशः सर्व उष्ण उर्जा सूर्यापासून घेते. त्याशिवाय आपले जग अति-गोठलेले झाले असते आणि पृष्ठभागाचे तापमान परिपूर्ण शून्य जवळ असते.

जेव्हा देवाने आपले जग निर्माण केले तेव्हा त्याने वातावरणात मोठ्या प्रमाणात पाण्याचे निलंबन करण्यास सक्षम अशी आश्चर्यकारक अचूक उष्णता-उर्जा प्रणाली कार्यान्वित केली. सूर्य या योजनेच्या कारभारामध्ये एक महत्त्वाची यंत्रणा राहिली आहे. ह्यावर विश्वास ठेवणे वाजवी होईल कि आजच्या पेक्षा, महापूर येण्याआधी सूर्य अधिक जास्त उर्जा बाहेर सोडत असे. जर हे सत्य असेल तर यावर विश्वास ठेवणे वाजवी आहे की जेव्हा देव नैसर्गिक जगावरील त्याच्या ताब्याची पकड सैल करण्यास प्रवृत्त होतो, तेव्हा सूर्याच्या उर्जा उत्पादनावर सुद्धा याचा परिणाम झालेला दिसतो.

वातावरणातील नाजूक समतोल बिघडला आणि "नोहाच्या आयुष्याच्या सहशेव्या वर्षात, दुसऱ्या महिन्यात, आणि महिन्याचा सतराव्या दिवशी, जलमयाचे सर्व झरे फुटले गेले आणि आकाशी दारे मोकळी झाली. तेव्हा चाळीस दिवस व चाळीस रात्री पावसाने झोड पृथ्वीवर लाविली." (उत्पत्ति: ७:११-१२). इतिहासातील पहिली पावसाच्या थेंब खाली पडण्याची हि नोंद होती, अखेरीस हजारो क्यूबिक मैल पाणी खाली पृथ्वीवर ओतले गेले.

भौगोलिक अस्थिरता वातावरणातील अस्थिरतेशी भिडली आणि भूमिगत जलाशयामध्ये पाण्याच्या दाबाचे प्रमाण वाढले: "त्याच दिवशी खोल गेलेले कारंजे फुटले" (उत्पत्ति. ७ ११). पुराचे पाणी वाढविण्यात या "करंज्यांचे" बरेच योगदान होते.

तारवातले आठ लोकच पूरातून वाचले: नोहा आणि त्याचे कुटुंब. असंख्य प्राण्यांच्या प्रजाती देखील त्या भव्य जहाजात होत्या, पुरानंतर जगाच्या पुनर्स्थापनेच्या उद्देशाने.

पूर्वेकडील तुर्कीच्या जहाजाच्या जागेला समर्पित केलेल्या राष्ट्रीय उद्यानात जहाजाचे जीवाश्म अवशेष जतन केलेले आहेत, डोगुबायझिटच्या छोट्या शहराजवळ. हा विलक्षण पुरातत्व शोध, अरारात पर्वतांमध्ये, एक आकर्षक पुरावा आहे हे सांगण्यासाठी कि बायबलमधील खात्यातील महापूर ही केवळ एक दंतकथा नाही, परंतु जगभरातील नैसर्गिक अप्पातींचा एक विश्वासाह इतिहास आहे.

पृथ्विभरून टाकलेले पाणी ओसरून खाली खाली जाऊ लागले. दीडशे दिवसांनंतर पाणी इतके खाली आले की त्यामुळे सातव्या महिन्याच्या सतराव्या दिवशी तारू अरारात पर्वताजवळ थांबून पुन्हा जमिनीवर स्थिर झाले.

(उत्पत्ती ८:३-४)

17 वदस्तंभाची साक्ष

जुन्या करारातील देवाच्या कृतींबद्दल अचूक समज घेत असतांना आम्हाला एका गोष्टीची नक्कीच खात्री आहे कि परमेश्वर हा कुठल्याही परिस्थितीत नाश करत नाही. तथापि, परमेश्वर खरोखर पापी मनुष्याजवळ त्याचा नाश करण्यासाठी मुळीच येत नाही याचा आकर्षक पुरावा नवीन करारात आपल्याला सापडतो.

येशूचा वधस्तंभावर आमच्यासाठी मृत्यू झाला असा विश्वास जवळजवळ पवित्रशास्त्राच्या अभ्यासकांमध्ये वैश्विक असले, तरीही येशूच्या मृत्यूने आम्हाला कसे वाचवले याविषयी भिन्न मते आहेत. तथापि, बहुतेक विश्वास ठेवतात की जेव्हा येशू वधस्तंभावर मरण पावला, येशू ख्रिस्ताच्या स्वत्यागाच्या हस्तक्षेपाशिवाय आमच्या नशिबी असलेले मरण त्याने सोसले.

जर हे सत्य असेल, तर येशू मरण पावला आणि त्याच प्रकारे आपण मरणार या संबंधात देव कसा मृत्यू आणतो हे शोधण्याची आपण अपेक्षा करू. जर आपण असा विश्वास धरू कि हा तोच देव आहे जो पाप्याला नष्ट करतो, मग आम्ही हे देखील अपेक्षा करू शकतो की देव पिता येशू जवळ त्याला ठार मारण्यासाठी आला. शोध घेतल्यानंतर हीच गोष्ट आपल्याला सापडते का? मत्तयाची सुवार्ता ख्रिस्ताच्या वधस्तंभाविषयी तपशीलवार माहिती देते. येशूच्या मृत्यूच्या काही क्षण आधीचे शेवटचे शब्द कोणते होते? "माझ्या देवा, माझ्या देवा, तू माझा त्याग का केलास?" (मत्त. २७:४६).

या वचनात येशू कसा मरण पावला हे समजते. देव पिता त्याच्या पुत्राला परवानगी देतो की प्रत्येकजण त्याच्या प्रेमास नकार दिल्यानंतर शेवटी काय अनुभवतो तोच अनुभव तू घे म्हणून, आणि तो म्हणजे - त्याच्यापासून म्हणजेच जीवन देणाऱ्या देवा पासून वेगळे होणे. जीवन देणाऱ्या देव पित्याने येशूला ठार मारले का ? मुळीच नाही, तर आपल्या पापामुळे हे घडले: "पापाचे वेतन म्हणजे मृत्यू होय." (रोम. ६:२३). पाप पूर्णपणे सक्षम आहे देवाची मदत न घेता स्वतः मृत्यूला कारण ठरण्यासाठी.

सृष्टीतील सर्व जीवन देवाकडून आहे याला अपवाद नाही. पापाचा परिणाम हा मृत्यू आहे याला अपवाद नाही. देव मृत्यूचा स्रोत आहे याची कल्पना करणे हे विसंगत किंवा अतार्किक आहे याला देखील अपवाद नाही.

या छोट्या खंडात प्रत्येक नाश आणि दुःखाचा हिशेब जो देवाला जबाबदार ठरवतो ते तपासणी करणे शक्य नाही. तथापि, बायबलमधील मृत्यू आणि आपत्तींमध्ये देवाची भूमिका समजून घेण्याची आम्ही तपासलेले परिच्छेद हे अचूकतेची गुरुकिल्ली आहेत. पवित्र शास्त्रातील वचने हेच पवित्रशास्त्राचा अर्थ स्पष्ट करतात. जेव्हा शास्त्र देवाच्या काय कृती आहेत हे स्पष्ट करण्यासाठी एका विशिष्ट परिच्छेदाचा पडदा मागे खेचते, त्याचा वापर आपण इतर परिच्छेद समजून घेण्यासाठी एक गुरुकिल्ली म्हणून करू शकतो. (जसे पवित्र शास्त्रातील दोन परिच्छेद एकमेकांना परस्परविरोधी असल्यासारखे वाटतात). याव्यतिरिक्त, स्वतःविषयी देवाचे शब्द हे

विशेष विचार करण्यायोग्य आहेत, उदाहरणार्थ: “मी परमेश्वर आहे,मी बदलत नाही ”(मलाखी.३:६) शेवटी, देवाबद्दलचे सत्य, जे येशूने शिकवले आणि प्रात्यक्षिक केले,हा उत्पत्ति पासून प्रकटीकरणापर्यंत संपूर्ण पवित्र शास्त्र मार्गक्रमित करण्याचा एक अचूक नकाशा आहे.

विश्वसाद्वारे ख्रिस्ताने तुमच्या अन्तःकरणात राहावे ह्यासाठी कि तुम्ही प्रीतीत मुळावलेले व खोलवर पाया घातलेले असे असून, यासाठी, कि जे पवित्र जन आहेत त्यांच्यासह ख्रिस्ताच्या प्रीतीची रुंदी, लांबी, उंची आणि खोली हे तुम्ही समजून घ्यावे. म्हणजे तुम्हास समजावे ख्रिस्ताची प्रीती जी सर्वाना मागे टाकेल, यासाठी कि तुम्ही पूर्णत्वाने परिपूर्ण भरावे .(इफिसकर : ३:१७-१९)

18 देव अत्याचारी नाही

चिरंतन ज्वलंत नरकाच्या शिकवणुकीशी उघड झालेल्या प्रत्येकासाठी एक आश्चर्यकारक बातमी आहे. ही शिकवण पवित्रशास्त्राच्या सखोल अभ्यासाद्वारे समर्थित नाही. पवित्र शास्त्र मृत्यूचे वर्णन म्हणजे बेशुद्ध अवस्था असे करते. ही फक्त एक तात्पुरती झोप आहे जी केवळ पुनरुत्थान होईपर्यंत टिकेल. त्या काळा नंतर, ज्यांनी देवाशी समेट करण्यास विरोध केला आहे ते सर्व नैसर्गिक परिणामी, चिरंतन अस्तित्वात नसण्याचे पीक घेतील.

बायबलमध्ये चौरस्थायीच्या त्रासाच्या ठिकाणी पाठींबा मिळवण्यासाठी आपण प्रतीकात्मक शब्दांचे शब्द रूपन करून हे केले पाहिजे. आग ह्या शब्दाला एकतर शाब्दिक किंवा प्रतीकात्मक अर्थ असू शकतो. दानियलाच्या पुस्तकात, जेव्हा नबुखदनेस्सरने शद्रख, मेशख व अबेदनगो यांना अग्निशामक भट्टीमध्ये फेकले, अर्थातच ती त्यांनी अनुभवलेली खरोखर आग होती. जेव्हा योहान बाप्तिस्मा करणारा, जो पाण्याने बाप्तिस्मा करायचा, म्हणाला की ख्रिस्त पवित्र आत्म्याने व अग्नीने बाप्तिस्मा देईल, तर तो, लाक्षणिकरित्या आग या शब्दाचा वापर करत होता.

“आपला देव आग ग्रहण करत आहे,” आणि “देव प्रेम आहे” (इब्री १२:२९, १ योहान ४:१६). देवाबद्दलची ही दोन निश्चित विधानं संघर्षात आहेत का? केवळ तेव्हा, जेव्हा आपण आगीचा विचार शाब्दिक आग असा करू. आग ही एक रासायनिक प्रतिक्रिया आहे. देव एक रासायनिक प्रतिक्रिया आहे का? ही विधाने तेव्हा अचूक सुसंवाद साधतात जेव्हा आम्हाला एखाद्या व्यक्तीवर असेलल्या देवाच्या प्रेमाचा परिमाण समजतो.

देवाचे प्रेम स्वार्थीपणास ग्रहण करून टाकते. स्वार्थ म्हणजे अस्सल प्रेमाच्या विरुद्ध आहे. जर आपण देवाचे प्रेम स्वीकारण्यास तयार आहोत, तर तेच प्रेम आपल्यात येईल आणि आमच्या अंतःकरणात असणारे प्राणघातक स्वार्थ खाऊन टाकेल. हा एक जीवन देणारा अनुभव आहे.

जर आपण देवाच्या प्रेमाचा प्रतिकार केला, आणि त्याऐवजी आमच्या स्वतःच्याच स्वार्थाला चिकटून राहिलो, तर तेच प्रेम दुःखाचा एक स्रोत असेल, आणि आम्ही त्यापासून दूर जाण्याचा प्रयत्न करू आणि पळू किंवा देवापासून लपून राहू. आदाम आणि हव्हेचा हाच अनुभव होता जेव्हा त्यांनी देवाबद्दल सर्पाच्या खोटे बोलण्यावर विश्वास ठेवला. अशा प्रकारे समजून घेतल्यामुळे आपण हे पाहू शकतो देवाचे प्रेम ही अग्नि प्राशन करणारे आहे.

येशूने सांगितलेला श्रीमंत मनुष्य व गरीब लाजर याचा दृष्टांत कधीकधी शाब्दिक छळ करण्याच्या जागीच्या शिकवणीचे समर्थन करण्यासाठी वापरला जातो:

“एक मनुष्य होता. तो श्रीमंत होता. तो जांभळी आणि तलम वस्त्रे घालीत असे. प्रत्येक दिवस तो षेणारामात घालवीत असे. त्याच्या फाटकाजवळ लाजार नावाचा एक गरीब मनुष्य पडून होता. त्याच्या अंगावर फोड भरलेले होते. त्या श्रीमंत मनुष्याच्या टेबलावरून खाली पडलेले असेल ते खाण्याची तो आतुरतेने वाट पाही. कुत्री देखील येऊन त्याचे फोड चाटीत असत.

मग असे झाले की, तो गरीब मनुष्य मरण पावला, व देवदूतांनी त्याला अब्राहामाच्या उराशी नेऊन ठेवले. नंतर श्रीमंत मनुष्यही मरण पावला व त्याला पुरलेगेले.

आणि अधोलोकात. जेथे तो (श्रीमंत मनुष्य) यातना भोगीत होता, तेथून त्याने वर पाहिले, व दूरवर असलेल्या अब्राहामाला पाहिले आणि लाजाराला त्याच्या शेजारी पाहिले, तो मोठ्याने ओरडला,

“पित्या अब्राहामा, माझ्यावर दया कर आणि लाजाराला पाठव यासाठी की तो बोटाचे टोक पाण्यात बुडवून माझी जीभ थंड करील, कारण या अग्नीत मी भयंकर वेदना सहन करीत आहे.!” परंतु

अब्राहाम म्हणाला, “माझ्या मुला, लक्षात ठेव की तुझ्या जीवनात जशा तुला चांगल्या गोष्टी मिळाल्या, तशा लाजाराला वाईट गोष्टी मिळाल्या. पण आता येथे तो समाधानात आहे व तू दुःखात आहेस. आणि या सगळ्याशिवाय, तुमच्या व आमच्यामध्ये एक मोठी दरी ठेवलेली आहे, यासाठी की, येथून तुमच्याकडे ज्यांना जायचे आहे त्यांना जाता येऊ नये व तुमच्याकडून कोणालाही आमच्याकडे येता येऊ नये.’

तो श्रीमंत मनुष्य म्हणाला, “मग तुला मी विनंति करतो की पित्या, लाजाराला माझ्या पित्याच्या घरी पाठव,

कारण मला पाच भाऊ आहेत. त्याला त्यांना तरी सावध करू दे. म्हणजे ते तरी या यातनेच्या ठिकाणी येणार नाहीत.’पण अब्राहाम म्हणाला, “त्यांच्याजवळ मोशे आणि संदेष्टे आहेत, त्यांचे त्यांनी ऐकावे.’

तो श्रीमंत मनुष्य म्हणाला, “नाही, पित्या अब्राहामा, मेलेल्यातील कोणी त्यांच्याकडे गेला तर ते पश्चात्ताप करतील. ’अब्राहाम त्याला म्हणाला, “जर ते मोशेचे आणि संदेष्ट्यांचे ऐकत नाहीत तर मेलेल्यांतून जर कोणी उठला तरी त्यांची खात्री होणार नाही.”. (लूक १६:१९-३१)

स्वार्थ आणि उदासीनता यांचा एखाद्या व्यक्तीवर होणारा परिणाम लक्षात यावा यासाठी येशूने ही बोधकथा सांगितली. येशू स्वधार्मिक असणाऱ्या परुश्यांना उद्देशून बोलत होता आणि नंतरच्या जीवनाबद्दल त्यांनी सर्वसाधारणपणे धारण केलेल्या गैरसमजांच्या भोवती त्याने ही बोधकथा गुंडाळली.

यहुद्यांनी संपत्तीचा संबंध देवाच्या आशीर्वादाशी जोडला. त्यांच्या मते एक गरीब व्यक्ती, विशेषतः ज्याच्याकडे काही शारीरिक क्लेश आहेत, त्याला देवाने शाप दिला होता; विचार असा होता की ती व्यक्ती त्याच्या आयुष्यात आध्यात्मिक कमतरता किंवा पाप यामुळे या शापास पात्र होती. दुसरीकडे श्रीमंत व्यक्ती असणे म्हणजे देवाच्या विशेष कृपेची खात्री होती. एखाद्या व्यक्तीची संपत्ती किंवा स्थिती, परुश्यांच्या दृष्टीने, देवासमोर उभे राहण्याच्या त्यांच्या हक्काचा एक मापक होती. येशूने त्यांना या अरुंद आणि क्रूर दृष्टीकोनाची चूक लक्षात येण्यासाठी हा दृष्टांत सांगितला.

प्रथम आम्ही काही कथा तपशीलवार पाहू. त्यांच्या निधनानंतर, भिक्षुक लाजरस स्वतःला आरामात “अब्राहमच्या छातीत” वसलेले पाहतो. श्रीमंत माणूसही मरतो आणि नरकात दुःख सहन करत संपतो; तो वर पाहतो व त्याला अब्राहाम व लाजर काही अंतरावर दिसतात. श्रीमंत माणूस आणि “पिता अब्राहम” यांच्यात संभाषण सुरु होते.

आता काही विचारशील प्रश्न विचारून या कथेचे काळजीपूर्वक परीक्षण करूया:

- कथेत अब्राहाम व लाजर कोठे वसलेले आहेत?
- जर अब्राहाम आणि लाजर स्वर्गात किंवा नंदनवनात असतील अब्राहाम आणि श्रीमंत व्यक्ती जो नरकात आहे, कसे संभाषण करू शकतात, आणि श्रीमंत माणूस त्यांना कसे पाहू शकतो?
- अब्राहाम आणि लाजर नरकात असल्यास, ते तेथे काय करीत आहेत?
- जर अब्राहाम आणि लाजर स्वर्गात किंवा नरकात नाहीत तर कुठे आहेत ते?
- ज्वलंत नरकात त्रासात असलेल्या व्यक्तीला काही पाण्याचे थेंब किती आराम देऊ शकतात?
- लाजरला त्या श्रीमंत मनुष्याला नरकात पीडा होताना दिसेल काय? आणि त्याची विनंती ऐकता येईल का?
- अब्राहमच्या छातीवर लाजरला कशारकारे दिलासा दिला जात आहे?

- लाजरला श्रीमंत मनुष्याच्या दुःखामुळे किंवा त्याच्या दुःखाची स्पष्ट जाणीव असूनही त्याचे सांत्वन होत आहे काय?
- या दोघांची परिस्थिती उलट झालेली आहे तर मग लाजरला आता श्रीमंत माणसाच्या परिस्थितीत दुर्लक्ष करण्यास प्रोत्साहन मिळत आहे का?
- ह्या दोन जागेत प्रवासास प्रतिबंधित करणारे "महान आखत" किती विस्तृत आहे?
- नरकात जे यातनेत आहेत त्यांच्या त्रासाची जाणीव स्वर्गात जे आरामात आहेत त्यांना नाही व्हावी यासाठी ते "महान आखत" किती विस्तृत असणे आवश्यक आहे?
- श्रीमंत मनुष्य आणि लाजर यांच्या दृष्टांतात येशूने नरकाचा संदर्भ असा काढला की तो अनंतकाळ ज्वलंत नरकाच्या शिकवणीला पाठींबा देत आहे.

असा निष्कर्ष काढणे अधिक वाजवी वाटत नाही का की येशूने त्याच्या दृष्टांतात कायमस्वरूपी छळाच्या ठिकाणाची संकल्पना ह्या राक्षसी शिकवणीचे प्रदर्शन करण्यासाठी केले असून त्याचे समर्थन करण्यासाठी नाही? येशू शिकवत होता की जर विश्वामध्ये कोठेही खरोखरचे नरक असेल तर जे सार्वकालिक जीवन जगतात त्यांना परिपूर्ण शांतता आणि खरा आनंद मिळणे अशक्य आहे.

अनंतकाळाचे यातनांचे स्थान आहे हि अशी एक सैतानाची खोटी शिकवण आहे जी आपल्या सौम्य, दयाळू, क्षमाशील, आणि प्रेमळ देवाला सर्वात वाईट, जुलमी, अत्याचारी म्हणून रंगविते आणि आपल्याला आपल्या स्वर्गीय पित्यापासून दूर नेण्यासाठी या शिकवणीचा आधार घेतला जातो. चिरंतन यातना.असणारी अशी कोणतीच जागा नसेल. त्याविपरीत, पवित्रशास्त्र अशा दिवसाबद्दल बोलते कि जेव्हा सर्व दुःख कायमचे संपेल:

आणि स्वर्गातील सिंहासणापासून झालेली मोठी वाणी मी ऐकली. ती वाणी म्हणाली, " आता माणसांच्या बरोबर देवाची वस्ती आहे. आणि तो त्यांच्यासोबत राहील. आणि तो त्यांचा देव होईल. तो त्यांच्या डोळ्यातील अश्रू पुसून टाकील. आणि येथून पुढे मरण असणार नाही. शोक करणे, रडणे अथवा दुःख सहन करणे राहणार नाही. कारण सर्व जुन्या गोष्टी नाहीश्या झालेल्या आहेत."(प्रकटीकरण २१:३-४)

बरेच लोक असा विचार करतात की आपण कोणत्या रूपात अनंतकाळ जगू. आपल्याकडे आत्ताप्रमाणे मानवी शरीरे असेल का, किंवा आपण शरीर रहित अस्तित्व जगू? आणि, आपला आत्मा काय आहे?

नंतर परमेश्वर देवाने जमिनीतील मातीचा मनुष्य घडवला व त्याच्या नाकपुड्यात जीवनाचा श्वास फुंकला आणि मनुष्य जीवधारी म्हणजे जिवंत प्राणी झाला. (उत्पत्ति २:७)

आत्मा जो पाप करतो तो मरेल. (यहेज्. १८:४)

आपल्या जीवनासाठी "जीवनाचा श्वास" किंवा आत्मा आवश्यक आहे जो देवाकडून आहे. आपल्याकडे जिवंत आत्मा नाही. आपल्यातील प्रत्येकजण एक जिवंत आत्मा आहे. असा विश्वास की आपल्याकडे विभक्त अमर आत्मा आहे याचे पवित्रशास्त्राद्वारे समर्थन केले जात नाही. ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या येत्या वेळी आमचे अपूर्ण शरीर "डोळ्याच्या एका झलकीत "(१ करिंथ. १५-२२) परिपूर्णतेत बदलेल.

कारण पापाचे वेतन मरण आहे. (रोम. ६:२३)

येथे देवाच्या वचनात मृत्यूचे वर्णन मृत्यू व्यतिरिक्त अजून काहीतरी केलेले आहे. सर्व शास्त्रवचने, योग्यरित्या समजले गेल्यास, याची पुष्टी करतात की पापाचा परिणाम मृत्यू आहे फक्त एकाच मतभेदजनक आवाजाने होतो: “आणि सर्प त्या स्त्रीला म्हणाला, “तू खरोखर मरणार नाहीस.” (उत्पत्ति ३:४ भर जोडला).

कारण परमेश्वराने जगावर एवढी प्रीति केली की त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला, आणि जो कोणी त्याच्यावर विश्वास ठेवतो त्याचा नाश होणार नाही तर त्यांना सार्वकालिक जीवन लाभेल.

(योहान :16:१:16)

नाश हा शब्द अस्तित्वात नसलेल्या अवस्थेत येणे होय. याचा अर्थ असा होत नाही की दुःखद स्थितीत इतर कोठेही अस्तित्वात असणे.

तो [येशू] त्यांना म्हणाला, “आमचा मित्र लाजर झोपेत आहे; परंतु मी त्याला झोपेतून जागे करावे म्हणून जात आहे. नंतर शिष्य त्याला म्हणाले, प्रभु, तो झोपी गेला असेल तर तो तसे चांगले करेल. परंतु येशू त्याच्या मृत्यूविषयी बोलत होता, परंतु त्यांना वाटले की तो झोपेत विश्रांती घेण्याविषयी बोलला. मग येशू त्यांना म्हणाला, लाजर मेला आहे. (योहान ११:११-१४ , भर दिला)

येशूने मृत्यूची तुलना निद्रेशी केली कारण देव सक्षम आहे एखाद्या व्यक्तीला मेलेल्यातून जिवंत करू शकतो. जेव्हा चार दिवसानंतर येशूने लाजरला थडग्यातून पुन्हा जिवंत केले, लाजरला स्वर्गातून परत बोलविण्यात आले नव्हते. तो मृत्यू या बेशुद्ध अवस्थेतून जागा झाला होता.

त्याचा श्वास बाहेर गेला, तो त्याच्या पृथ्वीवर पुन्हा परत आला; त्याच दिवशी त्याचे विचार नाश पावले. (स्तोत्रसंहिता ४६:४)

मृत्यूच्या वेळी विचार इतर कोठेही सुरु असत नाहीत.

कारण मृत्यू मध्ये तुझी काही आठवण राहत नाही: थडग्यात तुझे आभार कोण मानेल? (स्तो.६:५)

कारण जिवंत माणसांना हे माहित आहे की ते मरणार आहेत पण मेलेल्यांना काहीही माहित नाही (उप.९ :५)

जेव्हा आपण मरतो तेव्हा सर्व संज्ञानात्मक कार्ये त्या क्षणी थांबविली जातात, वेळ गेलेल्या कोणत्याही जाणीवेसह. पुनरुत्थानाचा क्षण आम्ही शेवटचा श्वास घेतल्यानंतर लगेच येईल.

कारण परमेश्वर स्वतः स्वर्गातून खाली उतरेल, देवदूताच्या आवाजाने आणि जयघोषाने: आणि ख्रिस्तमधील मेलेले प्रथम उठतील. (१ थेस. ४:१६)

हे पुनरुत्थान ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनानंतर होईल.

“पाहा! मी लवकर येत आहे, आणि माझे वेतन तुमच्याकरिता घेऊन येईन. प्रत्येकाला त्याच्या कर्मानुसार मी फळदेईन.(प्रकटीकरण २२:१२)

येशू दुसऱ्यांदा परत येईपर्यंत आम्हाला आमचे शाश्वत बक्षीस मिळणार नाही.

धन्य आणि एकमेव शक्तिशाली, राजांचा राजा आणि प्रभूंचा प्रभु ज्याला फक्त अमरत्व आहे.
(१ तीम. ६:१५-१६).

परमेश्वर देव हा एकमेव अमर आहे, आम्ही नाही.

पाहा! मी तुम्हांला एक रहस्यमय सत्य सांगत आहे. आपण सर्व मरणार नाही. आपण सर्व बदलून जाऊ. क्षणात, डोळ्यांची उघडझाप होते इतक्या लवकर, जेव्हा शेवटचा कर्णा वाजेल, कारण कर्णा वाजेल आणि मेलेले अविनाशीपणात उठविले जातील आणि आपण जे अजूनही जिवंत आहोत ते बदलून जाऊ. कारण या विनाशी शरीराने अविनाशीपण धारण करावे आणि या मर्त्य शरीराने अमरत्वधारण केलेच पाहिजे.

जेव्हा हे विनाशी शरीर अविनाशीपण धारण करील व हे मर्त्य शरीर अमरत्व धारण करील, तेव्हा पवित्र शास्त्रात सांगितल्याप्रमाणे होईल. "विजयात मरण गिळले गेले आहे." (१ कोरिंथ. १५:५१-५४)

आपल्यात आणि स्वतःमध्ये अमरत्व नाही. अमरत्व केवळ ईश्वराशी सजीव संबंधाद्वारे शक्य आहे: "या नश्वर माणसाने अमरत्व धारण केलेच पाहिजे." पौल देखील जाहीर करतो, "आम्ही सर्व झोपू शकत नाही." जे ख्रिस्तात जिवंत आहेत, ते ख्रिस्ताचे दुसरे आगमन होतेवेळी मृत्यू कधीच अनुभवणार नाही.

त्या वेळेला लांडगे मेंढरांबरोबर सुखशांतीने राहतील, वाघ कोकरांबरोबर शांतपणे झोपेल. वासरे, सिंह, आणि बैल शांततेने एकत्र राहतील आणि एक लहान मुलगा त्यांना वळवील. गायी आणि अस्वले एकत्र गुण्यागोविंदाने राहतील. सगळ्यांची पिल्ले एकत्र राहतील आणि कोणीच कोणाला इजा करणार नाही. सिंह गाईसारखे चारा खातील. एवढेच नव्हे तर सापही माणसाला दंश करणार नाहीत. तान्हे मूलसुध्दा नागाच्या वारूळाजवळ खेळू शकेल. ते सापाच्या बिळातत्याचा हात घालू शकेल. ह्या सगळ्या गोष्टींवरून, तेथे शांती नांदेल, हेच दिसते. कोणीही माणूस दुसऱ्याला दुखविणार नाही. माझ्या पवित्र डोंगरावर राहणारे लोक वस्तूंचा नाश करू इच्छिणार नाहीत. का? कारण लोकांना परमेश्वराची खरी ओळख पटेल. समुद्रात जसे अथांग पाणी असते, तसेच त्यांना परमेश्वराबद्दल खूपच ज्ञान झालेले असेल.. (यश. ११:६-९)

पृथ्वीत नवीन बनवलेल्या सर्व सृष्टीची निर्मिती एदेनच्या मूळ परिपूर्णतेप्रमाणे पुनर्संचयित केली जाईल. प्राणी जगण्यासाठी एकमेकांना मारणार नाहीत, आणि असे कोणतेही प्राणी अस्तित्वात नसतील जे मानवजातीला धोका असतील. तेथे कोणतेही भय, पीडा आणि मृत्यू नसेल.

तो त्यांच्या डोळ्यांतील अश्रु पसून टाकील. आणि येथून पुढे मरण असणार नाही. शोक करणे, रडणे आणि अथवा दुःखसहण करणे राहणार नाही. कारण सर्व जुन्या गोष्टी नाहीशा झालेल्या आहेत.".

(प्रकटीकरण २१:४)

19. आमचा निर्माणकर्ता आणि सांभाळकरणारा

प्रारंभी देवाने आकाश व पृथ्वी निर्माण केली. (उत्पत्ती १:१)

येथे सर्व सत्य विज्ञानाचा पाया आहे. देवाने आपले जग निर्माण केले. देवाने आम्हाला बनवले. आपले अस्तित्व हा योगायोगाचा परिणाम नव्हे. येथे आपल्या अस्तित्वामागे दैवी हेतू आहे. तथापि, आज आपले जग एका तत्त्वज्ञानाने संतृप्त आहे जे देवाच्या वचनात उघडलेल्या साध्या विधानाला प्रतीबिम्बितपणे विरोध करते. परमेश्वर या संकल्पनेचा नाश करण्याच्या उद्देशाने नास्तिकतावादाने विज्ञान अपहरण करण्याचा प्रयत्न केला आहे. या तत्त्वज्ञानाने विज्ञानावर एक शतकाहून अधिक गळचेपी धरली आहे.

या पुस्तकाची व्याप्ती सृष्टी आधारित विज्ञान अथवा त्याच्या परिमाणांचा अभ्यास यास पाठींबा देणे यासाठी नव्हे, कारण या विषयांवर अनेक चांगली पुस्तके उपलब्ध आहेत. तथापि, देवाच्या अस्तित्वाबद्दल आज एक लढाई चालू आहे. अनेक लोकांचा पाठींबा असलेले असे येथे अनेक प्रमुख लेखक आणि वक्ते मोठ्या प्रमाणात आहेत ज्यांचा उद्देश्य देवापासून दूर जाणे किंवा दूर नेणे हाच आहे. काय आहे जे ही चळवळ चालवित आहे, आणि का बऱ्याच लोकांनी देवावरील विश्वासाला नाकारले आहे?

बरेच प्रामाणिक लोक देवाबद्दल एक विसंगत मत ठेवत आहेत. देवाच्या प्रेमाविषयी ऐकून पुष्कळ लोक मोठे झाले आहेत, केवळ एक प्रेमळ देवाचे चित्र प्रभावीपणे नाकारले जाऊन त्याचे विवादास्पद चित्र एक असा देव जो सहजपणे नाराज होतो किवा रागावतो असे केले आहे. त्यात भर म्हणजे देव मृत्यू, विनाश आणि चिरंतन यातना देऊन शत्रूंचा सूड घेतो असा विश्वासही वाढला आहे; बऱ्याच जणांनी देवावरील विश्वासाला पूर्णपणे का नकार दिला हे पाहणे सोपे आहे. पण कदाचित जे ह्या विकृत चित्रामुळे एका देवाला नाकारत आहेत परंतु खऱ्या देवाला मुळीच नाकारत नाहीत. परमेश्वराच्या अस्तित्वाचा दुय्यम प्रश्न यामुळे अस्तित्वात आहे कारण देवाच्या चरित्राबद्दलचा पहिला प्रश्न (म्हणजेच परमेश्वर असा देव जो सहजपणे नाराज होतो किवा रागावतो व मृत्यू, विनाश आणि चिरंतन यातना देऊन शत्रूंचा सूड घेतो) प्रत्येक मनावर स्थिर झालेला नाही.

आपण निर्माण केलेले सर्व काही फार चांगले आहे असे देवाने पाहिले. (उत्पत्ति १:३१)

हे वचन सृष्टीचा अहवाल सांगत आहे. सृष्टीचे काम पूर्ण होण्याआधी त्यामधील कोणत्याही जीवांचा मृत्यू झाला असता तर देव पृथ्वीवर सर्व काही “फार चांगले” म्हणून बघू शकला नसता. देव दुःख आणि मृत्यूचा लेखक नसल्याने, ही संकटे येण्याआधी देव हा अस्तित्वाचा सर्वात उत्तम मार्ग असल्याचे दर्शवितो. मानवाच्या पतना नंतर पहिल्यांदाच सृष्टीमध्ये दुःख आणि मृत्यू ओढवला होता.

आज आपण आपल्या पृथ्वीवर जगण्याचा सर्वात उत्तम मार्ग पाहतो जो पापाच्या प्रवेशद्वारापासूनच आपत्कालीन अस्तित्वाच्या स्थितीत असलेल्या क्रूरता धारण केलेल्या जगाचा आहे. तेथे एक चांगली बातमी आहे! निर्माणकर्त्या कडून सृष्टीचा अलगाव नवीन बनवलेल्या पृथ्वीवर पुनर्स्थापित होईल. कुठल्याही स्पर्धेविना प्रेमाचा कायदा हाच जीवनशैली असेल, ना भीती, ना दुःख आणि नाही मृत्यू. आपली पृथ्वी निर्माण करण्या मागचा देवाचा मूळ उद्देश मग लक्षात येईल.

जगाच्या निर्मितीपासून देवाचे अदृश्य गुण, त्याचे सनातन सामर्थ्य व त्याचे देवपण हे देवाने ज्या गोष्टी निर्माण केल्या त्यावरून राग होतात. आणि जर तुम्हाला हे कळत नाही, तर ह्याचे तुम्हाला कसलेच समर्थन करता येणार नाही. (रोम. १:२०)

जेव्हा आम्हाला विज्ञानाचा अभ्यास करण्याची संधी मिळेल तेव्हा आम्ही सृष्टीमध्ये दिसत असलेल्या चमत्कारीक परिशुद्धता आणि जटिलतेचे कौतुक करू. देवाची सही सर्वत्र लिहिलेली आहे. जेव्हा आम्ही देवाचे अस्तित्व नाकारतो, तेव्हा आपण चमत्काराच्या अस्तित्वाचे देखील खंडन केले पाहिजे, परंतु आपल्याभोवती चमत्कार आहेत: प्रचंड वृक्ष, नाजूक वन्य फुले, कोकिळेचे सूर, कोळीचे वेब, विशाल विश्व, एक बाळाचे हसू जेव्हा ते आपल्या आईला ओळखते, आपण ह्याच क्षणी घेत असलेला श्वास. हे सर्व परात्पराच्या आदेशाचे चमत्कार आहेत. ह्या सगळ्यांचे स्पष्टीकरण चमत्कार व्यतिरिक्त काही वेगळे करणे वाजवी असू शकत नाही. सर्व जीवन एक चमत्कार आहे. हा पुरावा विलक्षण आहे कि देवाने आपल्याला आणि सगळ्या सजीवांना निर्माण केले. आपल्या सभोवताली असलेल्या विलक्षण जगाकडे पाहणे आणि हे सर्व काही देवाने निर्माण केले नाही असा निष्कर्ष काढणे वाजवी नाही.

परमेश्वर पवित्रशस्त्रामधून सांगत आहे की त्यानेच आकाश व पृथ्वी निर्मिली. परमेश्वराने पृथ्वीला तिच्या जागी ठेवले. परमेश्वराने पृथ्वी ही व्यर्थ निर्मिली नाही. पृथ्वीवर पुढे जन जीवन राहावे म्हणून त्याने ती निर्मिली. तिच्यावर रहता यावे म्हणून त्याने ती निर्माण केली “मीच परमेश्वर आहे आणि दुसरा कोणीही देव नाही.”

(यश. ४५:१८)

देवाने पृथ्वीला आपले सार्वकालिक घर बनवले.

सृष्टीची उत्पत्ति होण्यापूर्वी शब्दअस्तित्वात होता. तो शब्द देवाबरोबर होता. आणि शब्द देव होता.

तो शब्द सुरुवातीपासूनच देवाबरोबर होता.त्याच्याद्वारे (शब्दाच्या) सर्व काही निर्माण करण्यात आले त्याच्याशिवाय काहीच निर्माण करण्यात आले नाही. शब्द मनुष्य झाला आणि आमच्यामध्ये राहिला. आम्ही त्याचे गौरव पाहिले. ते देवपित्याच्या एकमेव अशा पुत्राचे गौरव ख्रिस्ताशिवाय दुसरे असू शकत नाही. तो शब्द कृपा (दयाळूपणा) आणि सत्य यांनी पूर्णपणे भरला होता. (योहान १:१-३, १४)

आपला निर्माता आपण काय आहोत हे अधिक स्पष्टपणे प्रकट करण्यासाठी आपल्यासारखाच एक झाला. परमेश्वरा, तू तुझ्या हातांनी निर्माण केलेल्या आकाशाकडे मी बघतो, तू केलेल्या चंद्र आणि ताऱ्यांकडे मी बघतो. आणि मला आश्चर्य वाटते. लोक तुला इतके महत्वाचे का वाटतात? तू त्यांची आठवण तरी का ठेवतोस? लोक तुझ्यासाठी इतके महत्वाचे का आहेत? तू त्यांची दखल तरी का घेतोस? परंतु लोक तुला महत्वाचे वाटतात. तू त्यांना जवळ जवळ देवच बनवलेस आणि तू लोकांना गौरवाचे आणि मानाचे मुकुट चढवतोस तू लोकांना तू निर्माण केलेल्या सर्व गोष्टींचे अधिपत्य दिलेस. (स्तो.८:३-६)

देवाने मानवी कुटुंब बनविले तेव्हा ते “देवदूतांपेक्षा थोडे खालचे” तथापि, ज्यांनी पृथ्वीवर राहून देखील ज्यांचा देवासोबत समेट घडून आला व हा समेट घडून येताना त्यांना देवसोबत जो अनुभव आला “देवदूतांना देखील त्याकडे पाहण्याची इच्छा होईल.” (१ पेत्र १:१२). त्यांचे देवाच्या आत्मत्यागी प्रेमाचे प्रायोगिक ज्ञान त्यांना विश्वात एक विशेष स्थान देतील: “आणि मी योहान पवित्र नगर यरुशलेम देवापासून खाली उतरतांना पहिले. ते नगर यरुशेलम, वरासाठी सजवलेल्या वधू सारखे दिसत होते. आणि स्वर्गातील सिंहासनापासून झालेली मोठी वाणी मी ऐकली ती वाणी म्हणाली, “आता माणसांच्या बरोबर देवाची वस्ती आहे. आणि तो त्यांच्या बरोबर राहील. आणि तो त्यांचा देव होईल.” (प्रकटीकरण २१:२-३)

त्याने आपल्या शब्दाच्या सामर्थ्याने पृथ्वी निर्माण केली त्याने आपल्या विवेकबुद्धीने आकाश पसरविले.
(येर.१०:१२)

आम्ही त्याच्यासह राहतो आम्ही त्याच्यासह चालतो आम्ही त्याच्यासह आहोत.'तुमच्यातीलच काही लोकांनी असे लिहिले आहे:'आम्ही त्याची मुले आहोत' (प्रेषित १७:२८)

विश्व, पृथ्वी आणि पृथ्वीवरील सर्व सजीव प्राणी देवाशिवाय अस्तित्वात राहू शकत नाहीत. आपल्या निर्माणकर्त्याने तसे केले नाही, देवाने आपले जग हे, एका घड्याळासारखे रचून नंतर पुढे कुठलाही हस्तक्षेप न करता कार्यान्वयित केले असे मुळीच नाही. देव सतत त्याच्या सामर्थ्याच्या शब्दाने "सर्व गोष्टी राखून ठेवतो" कारण "त्याच्याद्वारे सर्व गोष्टी चालतात" (इब्री १:३ ; कलस्सै १:१७)

जर आपण आपल्या उजव्या हातात पाण्याचा पेला धरला असेल आणि तो सोडण्याचा निर्णय घेतला, तर तो आपल्या उजव्या हातातून सोडण्यास भाग पडण्यासाठी आपल्याला आपला डावा हात वापरला पाहिजे का? देव आम्हाला सांगतो, "माझ्याच हातने पृथ्वीचा पाया घातला; माझ्या उजव्या हाताने आकाश विस्तारले; मी हाक मारिताच ती मज पुढे एकत्र उभी राहातात" (यश. ४८:१३).

देव नाश करणारा आहे अशी कल्पना करणे सृष्टीचा संभाळ करणारा म्हणून त्याच्या स्थानास क्षुल्लक बनवते. देवाला नाश घडवण्यासाठी सक्रियपणे नाश करण्याची आवश्यकता नाही.

विनाशाचे एक उदाहरण समजून घेण्याकरिता, सदोम आणि गमोराचा नाश या घटनेकडे पाहूया, एक सामान्य व्याख्या आहे कि देव अग्नि व गंधक निर्माण करतो या उद्देशाने की ज्या गोष्टी त्याने "राखून ठेवलेल्या" किंवा प्रेमाने सांभाळलेल्या आहेत त्यांचा विध्वंस करावा म्हणून? देव हा विनाश करणार आहे किंवा देव हा विध्वंसक आहे असे देवा बद्दलचे चित्र देवाला त्याच्याच निर्माण करता व सांभाळणारा या सत्याच्या उलट विवादास्पद संघर्षामध्ये टाकते, हे अगदी असेच आहे जसे आपण आपल्या उजव्या हातात असलेल्या पाण्याच्या पेल्याला खाली पाडण्यासाठी आपल्या डाव्या हाताने उजव्या हातावर जोर टाकून स्वतः विवादास्पद संघर्ष करावे!

देव हा सृष्टीचा निर्माता वा सांभाळकर्ता असून जर एखाद्या गोष्टीला नष्ट करावयाचे असेल तर देवाला त्या फक्त गोष्टीवरील ताबा सोडून देणे अथवा त्या गोष्टी त्याच्या हातून जाऊ देणे पुरेसे आहे. तथापि, हे समजून घेणे आवश्यक आहे की देव कोणाचाही मृत्यू व्हावा अथवा नाश व्हावा अशी इच्छा कधीच धरत नाही. देव त्याच्या हातून गोष्टी जाऊ देतो फक्त एका कारणाने की तो प्रीती आहे, आणि प्रीतीत अस्सल स्वातंत्र्य आवश्यक आहे. देव एखाद्या व्यक्तीला किंवा राष्ट्राला केवळ अनिच्छेने आणि तीव्र दुःख सहन करीत सोडतो: "हे एफ्राईमा, मी तुला कसा सोडून देईन? हे इस्राएला मी तुला कसे बहकू देईन? मी तुला अदमासारखे करू काय? सबोईमा सारखे करू काय? माझे हृदय खळबळले आहे माझ्या कळवळ्यात ऊत आला आहे "(होशेय ११:८).

यरुशलेमेबद्दल येशू या शोक करणाऱ्या शब्दांत बोलला: "हे, यरुशलेमे, यरुशलेमे, संदेष्ट्यांना ठार मारणाऱ्या, देवाने तुझ्याकडे पाठवलेल्यांना दगडमार करणाऱ्या, कोंबडी जशी आपल्या पिल्लांना पंखाखाली एकवटते तसे तुझ्या मुलांबाळांना एकवटण्याची पुष्कळ वेळा माझी इच्छा होती, पण तुमची इच्छा नव्हती. पाहा,आता तुमचेघर तुमच्यासाठी ओसाड होईल.मी तुला सांगतो, प्रभूच्या नावाने येणारा धन्यवादिद असो. असे म्हणे पर्यंत तू मला पाहणारच नाहीस." (मत्तय २३:३७-३८)

कारण मनुष्याचा पुत्र मनुष्यांच्या जीवाचा नाश करायला नाही, तर त्यांना तारायला आला आहे. (लूक ९:५६)

स्वर्ग देवाचे गौरव सांगत आहे. आणि आकाश देवाने आपल्या हाताने ज्या चांगल्या गोष्टी केलेल्या आहेत त्या दाखवते. प्रत्येक नवा दिवस त्या गोष्टीबद्दल अधिक काही सांगतो आणि प्रत्येक रात्र देवाच्या सामर्थ्याची अधिकाधिक रूपे दाखवते. तुम्हाला एखादे भाषण किंवा शब्द खरोखरच ऐकू येत नाही. तुम्हाला ऐकू येण्यासारखा एखादा आवाज ते करत नाहीत. (स्तो. १९:१-३)

आकाशाकडे पाहा. हे तारे कोणी निर्मिले? ही आकाशातील 'सेना' कोणाची निर्मिती आहे. प्रत्येक ताऱ्याला त्याच्या नावाने कोण ओळखतो? खरा देव फार बलवान व सामर्थ्यवान आहे. म्हणून त्यातील एकही तारा हरवत नाही." (यशया ४०:२६)

20. आपण अनंतकाळचे जीवन कसे मिळवू शकतो?

यापूर्वी या पुस्तकात आपण उत्पत्ती, अध्याय ३ मध्ये संग्रहित असलेल्या मानवजातीच्या पतनाबद्दल वाचले आहे, वेषात फसवणाऱ्या सर्पाने, आदम आणि हव्वा यांना असा विश्वास दिला की देव स्वतःहाची सेवा करतो आणि त्यावर विश्वास ठेवला जाऊ शकत नाही. जेव्हा त्यांनी सर्पाच्या खोट्या सांगण्यावर विश्वास ठेवला तेव्हा ते स्वतःला जीवनदात्यापासून दूर करण्याचा प्रयत्न करू लागले आणि त्यांच्यासाठी मरणाची प्रक्रिया सुरू झाली.

त्या दिवसापासून झालेले सर्व मृत्यू हे देवाबद्दल खोटे विषण अथवा खोटा समज यावर विश्वास ठेवण्याचा परिणाम आहे. मानवजातीला एदेन बागेतच देवापासून दूर केले गेले कारण आदाम आणि हव्वेने देवाबद्दलची त्यांची मानसिकता बदलली. देवा बद्दल जिथे त्यांनी एकेकाळी विश्वास ठेवला होता, तिथे आता त्यांचा देवावर अविश्वास आहे. ही अजूनही आमची तंतोतंत समस्या आहे. आपल्याला देवाबद्दलची आपली मानसिकता बदलण्याची गरज आहे. जेव्हा आम्ही असे करू तेव्हा अविश्वासाची जागा विश्वास घेईल आणि अविश्वास दूर होईल, आणि देवाविषयी असलेल्या शंकेची जागा देवाचे प्रेम घेईल व सर्व शंका निघून जातील. आपला आपल्या निर्मानकर्त्याशी समेट केला जाईल आणि आपल्याला अनंतकाळचे जीवन मिळेल.

जेव्हा आदाम आणि हव्वेने देवाबद्दल सर्पाने सांगितलेल्या असत्य गोष्टींवर विश्वास ठेवला आणि त्याच्यापासून लपण्याचा प्रयत्न करू लागले, परंतु या घटने मुळे परमेश्वर स्वतः मुळीच बदलला नाही. आताच्या परदेशी त्याचे प्रेम होते कमी झाले नाही. आपल्याबद्दल देवाचे मत बदलण्याच्या आपल्या प्रयत्नांवर अवलंबून असलेल्या तारणाची कोणतीही योजना अस्तित्वात नसलेल्या समस्येचे निराकरण करण्याचा प्रयत्न करते. देवाचे आधीपासूनचे आपल्याबद्दलचे चांगले विचार आहेत आणि त्याने आपल्याबद्दल चांगले विचार करण्यासाठी त्याच्या मनाची काही गरज नाही. तो आपल्या सर्वांना आधीच प्रेम करतो आणि आपण सगळे त्याच्यासाठी अमूल्य आहोत.

जेव्हा देवाने इस्राएल लोकांना इजिप्तमधून बाहेर आणले तेव्हा त्यांना मूर्तीची पूजा करण्याचा धोका असल्याचा इशारा दिला. हे खोटे देव बायबलसंबंधी काळात सामान्य होते आणि कित्तूत कल्पनेतून त्याचे उत्पादन झाले होते. ते बऱ्याचदा रागावले आणि समाधानाची गरज आहे असलेले समजते. त्यांचा राग दूर करण्यासाठी अर्पण आणि यज्ञ केले जात होते. आम्ही गांभीर्याने विचारू: आमची देवाशी संबंधित असलेली पद्धत प्राचीन मूर्तीच्या पूजेपासून काही घेऊ शकते का?

आणि अनंतकाळचे जीवन हेच की, तू जो एकच खरा देव त्या तुला व ज्याला तू पाठविलेस त्या येशू ख्रिस्ताला यांनी ओळखावे. तू मला जे काम करायला दिले ते संपवून मी पृथ्वीवर तुला गौरविले.

(जॉन १७:३-४)

येशूच्या पित्याकडे केलेल्या या प्रार्थनेत तो स्पष्टपणे चिरंतन जीवन परिभाषित करतो. देवाला जाणण्याचा हा अनुभव आहे. हे अनुभवात्मक ज्ञान आपल्याला आपल्या जीवनदात्याशी समेट घडवते. आम्ही आमच्या जगाकडे येशूच्या कार्याचा खरा हेतू काय ते पाहण्यास सुरवात करतो-जो कि देवाला अचूकपणे निःस्वार्थ, दयाळू, सौम्य, आणि क्षमा करणारा असे प्रकट करणे होय. जेव्हा लोकांनी येशूचे शब्द ऐकले तेव्हा ते देवाचे शब्द ऐकत होते. लोकांनी जेव्हा पहिले की येशू आजारी लोकांना बरे करतो, भुकेलेल्यांना अन्न

देतो, प्रोत्साहन देतो, लहान मुलांना त्याच्या मांडीवर बसवतो, स्वतःबद्दल गैरसमज होऊ देतो, बदनामी होऊ देतो, ते प्रत्यक्ष्य देवाला पाहत होते - देव त्याच्या वैभवात.

गोंधळ टाळण्यासाठी, हे समजून घेणे आवश्यक आहे की मुक्तीचे अनेक मार्ग आहेत, परंतु हे सर्व देवाचे एक विरोधाभास चित्र आहे. हा अभ्यास मुक्तीच्या एका प्रमुख मार्गावर लक्ष केंद्रित करेल ज्यात अक्षरशः पाश्चात्य समाजातील प्रत्येकाला थोडासा संपर्क आला आहे. समाजात काही प्रमाणात प्रदर्शन झाले आहे. अनेक प्रामाणिक लोक त्याचे पालन करतात. हे असे मत आहे की मोक्ष ही कायदेशीर समस्या आहे. या मताच्या काही वैशिष्ट्यांमध्ये हे समाविष्ट आहे:

- देवाने त्याच्या मुलांना दिलेल्या स्वातंत्र्याच्या भेटी ऐवजी देवाच्या सार्वभौमत्वावर भर
- आपल्याला स्वतःशी समेट करण्याच्या देवाच्या इच्छेऐवजी तारण्याच्या देवाच्या सामर्थ्यावर भर दिला.
- देव इतका शुद्ध आणि पवित्र आहे की असा विश्वास आहे की तो आपल्यावर विश्वास ठेवण्याऐवजी आपल्या पापांमुळे नाराज झाला आहे आणि आपल्यावर जसे आपण आहोत तसेच आपल्याजवळ येऊ इच्छित आहे. आपल्या पापामुळे जे करतो त्याबद्दल देव पाप्यांवर दुःखी आहे. त्या ऐवजी तो स्वतःलाच दुःख देतो म्हणून नाही.
- देव आपल्याला आपल्या रोग व भीतीपासून बरे करू इच्छितो हे समजण्याऐवजी **त्याला आपला क्रोध शांत करण्यासाठी रक्त आवश्यक आहे असा विश्वास**. पाप आपल्यासाठी प्राणघातक आहे- देव नाही, हे आपण समजून घ्यावे हि त्याची इच्छा आहे.
- देव आपल्या पापांची नोंद ठेवत आहे हे दर्शविण्यासाठी कि त्याने आपल्याला वाचविण्यासाठी शक्य ते सर्व प्रयत्न केले अशा विश्वासा ऐवजी देव आपल्या पापांची नोंद ठेवत आहे कारण ते तो येणाऱ्या निकालाच्या वेळेस न्यायाधीशासमोर पुरावा म्हणून सदर करेल असा विश्वास.
- प्रीतीच्या कायद्याचा अनादर केल्यामुळे, आपला स्वतःचा स्वार्थ आहे हे समजण्याऐवजी **देव त्याचा नियम मोडल्यास दंड लावतो असे दर्शविणे**. ज्या प्रमाणे आपण निसर्गाचे नियम मोडला देऊन मोडू शकत नाही, तसेच प्रेमाच्या कायद्याचे उल्लंघन सुद्धा आपण दंड भरल्याशिवाय करू शकत नाही.
- शुभवर्तमानाची सुवार्ता सांगणे की खरी सुवार्ता देवाबद्दल आहे हे जाणून घेण्याऐवजी देवाने आपला नियम मोडला म्हणून दंड भरला जाण्यापासून रोखण्याचा एक मार्ग प्रदान केला आहे. जर अशा प्रकारचे लोक असता त्याने आपला कायदा मोडून मृत्युदंड ठोठावला तर ही वाईट बातमी आहे.
- पूर्णपणे विश्वासाहं म्हणून देव आहे हे बघण्याऐवजी आपण वाचले आहोत अशी मानसिकता. वास्तविकतेत, आपण आपल्या कोमल देवाबद्दलच्या सत्यावर जितके जास्त लक्ष केंद्रित करतो तितकेच आपल्या स्वतःच्या तारण्याबद्दल आपल्याला जितकी चिंता होते तितकेच आणि इतरांवर आपण जितके प्रेम आणि मूल्य ठेवतो तितकेच. “माझ्यासाठी अ सुवर्तसाठी जो कोणी आपला जीव गमावेल, तो त्याला जतन करेल” (मार्क ८:३५)

कायदेशीर सुवार्तेद्वारे तारणाचे आश्वासन मिळण्यावर अयोग्य लक्ष केंद्रित करण्यास नेहेमीच प्रोत्साहन दिले जाते. परमेश्वराने आपल्यावर असलेल्या कोणत्याही तारणाची स्थिती शोधण्याची गरज आपल्यावर ठेवली नाही. आपल्या स्वतःच्या आध्यात्मिक स्थितीवर लक्ष केंद्रित करण्याऐवजी आपण स्वतःकडेच लक्ष केंद्रित केले पाहिजे जो आपल्यातील प्रत्येकजण केवळ आपल्यासारखाच नाही तर आपण काय असू शकतो त्याकडे पाहतो.

आपण स्वतःला जेव्हाडे मुल्यांकन आणि प्रेम करतो त्यापेक्षा खूप अधिक प्रमाणात देव आपल्यावर प्रेम करतो आणि आपले मुल्यांकन करतो. कुठल्याही शांकेविना, देव आपण त्याच्यासोबत सर्वकालीन जीवन जगावे असे इच्छितो. त्याला असे पाहिजे कि आपण हे समजावे कि तो पूर्णपणे विश्वासाय आहे आणि त्याहून अधिक आपल्या भीतीदायक मनांना बरे करण्यास सक्षम आहे. “प्रेमात भीती नाही पण परिपूर्ण प्रेम भीती दूर करते” (१ योहान ४:१८).

कारण मी तुझ्याविषयी जे विचार करतो ते मला माहित आहे, शांततेचे विचार आहेत, दुष्टांचे नाही.
(यिर्मया २९:११)

देवाला आपल्याविषयी चांगले विचार करण्यास उद्युक्त करण्याचे ध्येय ठेऊन, धार्मिक प्रयत्नांमध्ये बराच वेळ, प्रयत्न आणि खर्च केला, हा एक प्रचंड कचरा आहे.

तुम्ही तयार केलेल्या मूर्ती फेकून द्या. त्यांच्यामुळेच तुम्ही पाप करण्यास धजावता. तुमचे हृदयपरिवर्तन व आत्मपरीवर्तन होऊ द्या. इस्रायेलच्या लोकांनो, स्वतःच स्वतःचा मृत्यू का ओढवून घेता? मला तुम्हाला ठार मारण्याची इच्छा नाही. कृपा करून परत या व जगा, परमेश्वर, माझा प्रभू, असे म्हणाला.
(यहेजकेल.१८:३१-३२)

आपल्या प्रत्येकाला ईश्वराची विनंती म्हणजे स्वार्थाला वळवून जीवनाचा मार्ग मध्ये बदलावे.

कारण देवाने जगावर एवढी प्रीति केली की त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला. देवाने आपला पुत्र यासाठी दिला की, जो कोणी त्याच्यावर विश्वास ठेवतो त्याचा नाश होऊ नये तर त्याला सर्वकालिक जीवन मिळावे. देवाने आपल्या पुत्राला जगात पाठविले. जगाचा न्याय करण्यासाठी देवाने आपला पुत्र पाठविला नाही, तर आपल्या पुत्राद्वारे जगाचे तारण व्हावे यासाठी देवाने त्याला जगात पाठविले. (योहान ३:१६-१७)

येशूवर विश्वास ठेवणे म्हणजे त्याने आपल्याविषयी (देवाचा पुत्र) आणि देव पित्याविषयी जे काही प्रकट केले त्यावर विश्वास ठेवणे होय.

देव ख्रिस्तामध्ये जगाशी समेट करित होता. मनुष्यांची पापे त्यांच्याविरुद्ध मोजत नव्हता. आणि त्याने आम्हाला समेटाचा संदेश दिला आहे. (२करिंथकर ५:१९)

जर देवाने आपल्याला सार्वकालिक मृत्यूपासून वाचवण्याच्या संपूर्ण प्रयत्नांचा सारांश एका शब्दात दिला तर हा शब्द ‘सलोखा’ होईल.

एके काळी तुम्ही परके होता आणि तुमच्या विचारांमुळे आणि तुमच्या दुष्ट कृत्यांमुळे तुम्ही देवाचे शत्रू होता.

(कल. १:२१)

मानवजातीचा नाश झाल्यापासून,परकेपणा केवळ आपल्या मनातच अंतर्भूत आहे - देवामध्ये कधीही नाही.

कारण देव, जो म्हणाला, “अंधारातून प्रकाश होतो.” त्याने तो प्रकाश, आमच्या अंतःकरणात ख्रिस्ताच्या चेहेऱ्यात देवाच्या गौरवाच्या ज्ञानात दाखवावा. (२ करिंथ.४:६)

हे वचन ज्या अंधाराचा संदर्भ देतो तो आपला देवा संदर्भाचा गौरवसमज आहे. देवाचे वैभव हे त्याचे चरित्र आहे, जे येशूच्या चेहेऱ्यावर दिसते.

तर आपण सर्वजण आवरण नसलेल्या चेहेऱ्याने प्रभूचे गौरव आरशात पाहिल्याप्रमाणे पाहत असता, प्रभू जो आत्मा याच्यापासून गौरवातून गौरवात असे त्याच्या प्रतिरूपात रूपांतरीत होत जातो.

(२ करिंथ.३:१८)

बघून आपण बदलले आहोत. हे तत्व दोन्ही प्रकारे कार्य करते. जर आपण ईश्वराची सेवा करत आहोत असा विश्वास ठेवत असलो तर ते आपल्या स्वार्थास अधिक सामर्थ्यवान बनवते. जर आपण त्याला अगदी निःस्वार्थपणे पाहिले तर ते आपल्या मूळ स्वार्थाचे उच्चाटन करण्याचे कार्य करेल. देवाचे प्रेम व्यक्त करणे, दया आणि क्षमा ह्या गुणांचा विचार केल्याने आपल्यात हे समान गुण प्रतिबिंबित होतात.

मी तुम्हांस सांगतो, त्याचप्रमाणे ज्यांना पश्चातापाची गरज नाही अशा नव्याणव नितीमानांपेक्षा पश्चाताप करणाऱ्या एका पाप्याबद्दल स्वर्गात आनंद होईल.

(लूक १५:७)

पश्चात्ताप म्हणजे देवाला “मला माफ करा” असे म्हणणे नाही. पश्चात्ताप म्हणजे बदलणे किंवा मनपरिवर्तन होणे होय. येशूच्या शिकवणीच्या संदर्भात, खरा पश्चाताप म्हणजे, देवाबद्दल मनपरिवर्तन होय. येशूने प्रतिनिधित्व करून जसे त्याला प्रस्तुत केले तसेच आपण त्याला पाहू.

जे थकलेले आणि ओझ्याने लादलेले आहेत असे सर्व तुम्ही मजकडे या आणि मी तुम्हाला विश्रांती देईन. माझे जू आपणांवर घ्या, माझ्यापासून शिका, म्हणजे तुमच्या आत्म्यास विश्रांती मिळेल. कारण माझे जू सोपे आहे आणि माझे ओझे हलके आहे.

(मत्त.११

:२८-३०)

आध्यात्मिक आत्म-सुधार करण्याच्या निरर्थक प्रयत्नात आपल्याला चांगले काम करण्याची गरज नाही. आमच्या सर्व प्रयत्नांमुळे आपण स्वतःकडे लक्ष वेधू शकतो आणि याचा परिणाम गर्व आणि निराशा होईल. आमच्याकडे कौडी करण्याचा उपाय येशूकडे आहे. तो म्हणाला, “मला जाणून घ्या.”

आणि यशया संदेष्ट्याचे पुस्तक त्याला देण्यात आले. त्याने ते पुस्तक उघडले आणि जो भाग शोधून काढला, त्या ठिकाणी असे लिहिलेले आहे, प्रभूचा आत्मा मजवर आहे, कारण त्याने मला अभिषेक केला आहे. यासाठी कि, गरिबांना सुवार्ता सांगण्यासाठी बंदिवान म्हणून नेलेल्यांस स्वातंत्र्याची घोषणा करण्यासाठी, आंधळ्यांना दृष्टी मिळावी व त्यांनी बघावे यासाठी, जुलूम होणाऱ्यांची सुटका करण्यासाठी.

(लूक ४:१७-१८)

येशू आपल्यासाठी जे साध्य करण्यासाठी आला त्या सर्वांची आपल्याला गरज आहे; तेथे त्याला अपवाद नाहीत.

21. आपण न्यायाची भीती बाळगली पाहिजे का?

एखाद्या प्रकरणामध्ये न्यायनिवाडा होत असता निर्णयाचा विचार करताना, कोणाचा न्यायनिवाडा केला जात आहे आणि कोण न्यायाधीश आहे हे ठरविणे प्रथम उपयुक्त ठरेल. एदेन बागेत हच्वा आणि सर्प यांच्यातील संभाषणाकडे परत जाताना आपणांस आठवते कि, सर्पाने हच्वेच्या मनात देवाच्या न्यायीपणा, सदभावना आणि विश्वासूपणा बदल प्रश्न विचारला आहे. थोडा प्रामाणिकपणे विचार केल्यास हे लक्षात येईल कि तेथे मानवतेची नव्हे तर देवाची परीक्षा झाली होती.

स्वतःला परीक्षेत येऊ देण्याची देवाची कल्पना समजून घेणे आपल्यासाठी काठीन आहे. तरीसुद्धा, पावित्रशस्त्राच्या सखोल अभ्यासाच्या आधारे हा दृष्टीकोन केवळ व्यावहारिक आहे. सैतानाशी झालेल्या पहिल्या संभाषणापासून आपण अज्ञानाने देवाचा न्याय करत आलेलो आहोत. खरोखर आम्ही त्याला योग्य प्रकारच्या परीक्षेत आणले आहे का?

आपल्या प्रवृत्तीमध्ये आपली दिशाभूल होत असतांना सुद्धा आपण स्वतःला जर न्यायाच्या मध्यभागी ठेवले तरी अंतीम निर्णय मध्ये कोणत्याही प्रकारे आपली सुटका होऊ शकत नाही. देवाने आपली परीक्षा घेतली नाही, तरी देखील आम्ही स्वतःच स्वतःला न्याय देण्यासाठी आणि दोषी ठरविण्यासाठी विशेषतः पारंगत आहोत. येशू म्हणाला की तो जे शब्द बोलला ते जीवन आहे. आम्हाला त्याचा शब्द स्वीकारण्याचा किंवा नाकारण्याचा पर्याय आहे. जर त्याचे शब्द खरोखरच जीवन आहे, आणि आम्ही त्यांना नाकारले असेल तर, मग त्याच्या शब्द नाकारण्याने जो नकारात्मक परिणाम आम्हावर होईल त्याला आम्ही स्वतः जबाबदार नाही का?

जगाच्या न्यायालयात न्यायालयीन निर्णय घेतले जातात पण देव जगिक न्यायनिवड्याप्रमाणे न्याय करत नाही. जेव्हा आपण स्वतः स्वतःची निंदा करतो आणि मृत्यूच्या मार्गावर जाण्याचा दृढनिश्चय करतो तेव्हा देव आपल्या निर्णयाला अनिच्छेने मान्यता देण्याशिवाय आणखी काही करू शकत नाही.

या निर्णयाचा आणखी एक पैलू विचारात घ्यावा लागेल. जेव्हा आपण इतरांचा न्याय करतो, तेव्हा त्याची आपल्यावर नकारात्मक प्रतिक्रिया उमटते. जेव्हा आम्ही इतरांचा निषेध करतो, तेव्हा या प्रक्रियेत केवळ आम्ही आपल्या स्वतःचा निषेध करीत असतो. न्यायालयात आपल्याला खरोखर कोणाची भीती बाळगण्याची गरज आहे हे पाहण्यासाठी फक्त आपल्याला आरशात पाहण्याची आवश्यकता आहे.

व्यभिचारात अडकलेल्या महिलेच्या सुवार्तेच्या अहवालावरून न्याय कसा कार्य करतो याची जाणीव होते:

येशू जैनुताच्या डोंगरावर निघून गेला. दुसऱ्या दिवशी सकाळीच येशू परत मंदिरात गेला. सर्व लोक येशूकडे आले. येशू बसला आणि त्याने लोकांना शिक्षण दिले. नियमशास्त्राचे शिक्षक व परुशी एका स्त्रीला घेऊन तेथे आले. त्या स्त्रीला व्यभिचाराचे पाप करतांना पकडले होते. या यहुदी लोकांनी त्या स्त्रीला बळजबरी लोकांपुढे उभे केले. ते येशूला म्हणाले, “गुरुजी, हा तिचा नवरा नाही, अशा माणसाशी व्यभिचार करतांना ह्या स्त्रीला पकडले. मोशेच्या नियमशास्त्रात अशी आज्ञा दिलेली आहे कि, असे कर्म करणाऱ्या प्रत्येक स्त्रीला आम्ही दगड-धोंड्यांनी मारून जीवे मारले पाहिजे. आम्ही काय करावे असे तुमचे मत आहे?” येशूला पेचात पकडावे म्हणून यहुदी लोकांनी हा प्रश्न विचारला होता. काही तरी चुकीचे बोलतांना येशूला धरावे अशी त्यांची इच्छा होती. म्हणजे मग त्यांना येशूवर आरोप ठेवता आला असता. पण येशूने गुढघे टेकले आणि आपल्या बोटाने जमिनीवर लिहू लागला. येहुदी पुढारी येशूला प्रश्न विचारीत

राहिले, म्हणून येशू मान वर करून त्यांच्याकडे पाहत म्हणाला, “ज्याने कधीच पाप केले नाही असा एक तरी मनुष्य येथे आहे काय? निष्पाप मनुष्य या महिलेवर पहिला दगड फेकू शकतो.” मग येशूने पुन्हा गुढघे टेकले आणि जमिनीवर लिहू लागला. येशूचे हे शब्द ज्या लोकांनी ऐकले, ते एक एक करून निघून जाऊ लागले. जे वयस्कर होते ते अगोदर गेले. मग इतर लोक गेले. येशू एकटाच त्या स्त्रीसह तेथे राहिला होता. ती त्याच्या समोर उभी होती. येशूने पुन्हा मान वर करून तिला पहिले आणि विचारले, “बाई, ते सर्व लोक निघून गेले आहेत, त्यातील एकानेही तुला दोषी ठरविले नाही काय?” त्या स्त्रीने उत्तर दिले, “प्रभू, मला कोणीही दोषी ठरविले नाही.” मग येशू म्हणाला, “मग मीही तुझा न्याय करीत नाही. आता तू जाऊ शकतेस, पण परत पाप करू नकोस.”

(योहान ८:१-११)

ज्या स्त्रीला येशूसमोर आणले होते आणि नियमशास्त्र मोडणारी म्हणून सादर केले गेले होते, तिला येशूला उद्वेग करणाऱ्याच्या कटात धार्मिक नेत्यांनी तिचा वापर केला, कारण येशूला त्यांनी त्यांच्या धर्मासाठी धोका म्हणून दर्शविले होते. त्या स्त्रीला दोषी ठरविणाऱ्यांनी मोशेच्या नियमांचा हवाला दिला. परुशांबरोबरच्या आणखी एका चकमकीत, येशूने त्यांना सांगितले की मोशेच्या नियमशास्त्रात घटस्फोट घेत असताना त्यांच्या जड अंतःकरणा करिता सवलत दिली आहे. मग येशू त्यांना म्हणाला, “कारण केवळ तुमच्या हृदयामुळे मोशेने तुमच्यासाठी ही पर्यायी अनुमती दिली किंवा लिहिली आहे.”(मार्क १०:५).

या दरबाराच्या दृश्यात काय घडले याची तीव्रता स्पष्ट होईल कारण आपल्याला हे समजते की येशू पृथ्वीवर देव आहे आणि त्याने दिलेल्या निर्णयाच्या अधिकारासह देवत्वाचे सर्व अधिकार आहेत. येशूने आपल्यासमोर आणलेल्या प्रकरणात तातडीने निर्णय घेतला नाही, त्या ऐवजी खाली वाकून जमिनीवर काही लिहिले. जेव्हा त्यांनी येशूला त्यांच्या प्रश्नाचे उत्तर देण्यासाठी दबाव आणला, तेव्हा तो त्यांना म्हणाला, “जर तुमच्यापैकी कोणी पाप केले नाही तर त्याने प्रथम तिच्यावर दगड फेकला पाहिजे.” त्यानंतर येशू पुन्हा जमिनीवर लिहू लागला.

येशू जे बोलला आणि त्याने जे केले त्या सर्व गोष्टींमध्ये त्याचा एक उद्देश होता. जेव्हा तो जमिनीवर लिहित होता, तेव्हा ते धार्मिक नेत्यांच्या प्रश्नांना टाळावे म्हणून लिहित नव्हता, तर कोणत्या परिस्थितीत त्या स्त्रीला त्याच्या समोर सादर केले गेले होते हे त्याला माहित होते. तिच्यावर आरोप करणाऱ्या सर्वांचा इतिहास येशूला माहित होता आणि त्याने त्या सर्वांच्या मनातील हेतू व विचार वाचले होते. साक्षीदारांच्या उपस्थितीत तो या ढोंगी लोकांवर कठोर टीका करू शकला असता, पण त्याऐवजी, त्याने धार्मिक नेत्यांना त्यांची पापे कृपापूर्वक धुळीत लिहून दिली - त्यांच्या पापांची एक अपवादात्मक अस्थायी लेखी नोंद त्यांच्या पुढे सादर केली.

येशू आपल्याभोवती जमलेल्या प्रत्येक व्यक्तीवर नितांत प्रेम करीत होता आणि त्या प्रत्येकाची तो किंमत करीत होता, हे माहित असूनही की ते कोणत्या परिस्थितीत एकत्र जमले आहेत. त्याचे ध्येय जगाला वाचविणे होते आणि त्याने त्या महिलेची आणि तिच्यावर आरोप करणाऱ्यांशी पुन्हा समन्वय करण्याची त्याची इच्छा होती हे लोक त्याच्यापासून दुरावले जावे अशी त्याची इच्छा नव्हती.

येशू धार्मिक नेत्यांना म्हणाला, “तुमच्यामध्ये जो पापविरहित आहे त्याने तिच्यावर प्रथम दगड फेकावा.” येथे तो त्यांच्याकडे परत न्यायनिवाडा करण्याची जबाबदारी सोपवतो. येशू या जगात न्याय करण्यासाठी आणि दोषी ठरविण्यासाठी आला नाही आणि न्यायाधीशाची भूमिका बाजावण्यास आला नाही. नियमशास्त्राचे शिक्षक व परुशी यांनी त्या स्त्रीवर दगड फेकण्याचे आमंत्रण म्हणून त्याचे शब्द घेतले

काय? स्त्रीवर दगडफेक करण्याचे आमंत्रण म्हणून शब्द? वरवर पाहता नाही, कारण त्या सर्वांनी “एका मागून एक” त्या दृश्यातून माघार घेतली.

येशूने , देव म्हणून, स्त्रीला दोषी ठरविले नाही, परंतु, “जा आणि पाप करू नको” या त्याच्या शब्दांनी तिच्यासाठी जीवनाचा दरवाजा उघडला. त्याने त्याच्या उपस्थितीत आणलेल्या कृती सोडून देण्याची आज्ञा केली नव्हती; तो प्राणघातक पापासून तिला स्वातंत्र्य देत होता - असा विश्वास आहे कि देव आपल्या विश्वासासाठी पात्र नाही.

भविष्यात होणारी शिक्षा टाळण्यासाठी येशूने या स्त्रीला मार्ग दाखविला. एक व्यक्ती म्हणून त्याने तिच्यावर देवाचे प्रेम प्रकट केले. ती स्त्री जीवन देणाऱ्याच्या उपस्थितीत होती आणि ती त्याच्या वर प्रेम करू शकत होती आणि विश्वास ठेऊ शकत होती. या घटनेनंतर देवाबाद्दलचा तिचा दृष्टीकोन आणि देवासोबतचे तिचे नाते यामध्ये अमुलाग्र बदल झाला जो कि चांगल्यासाठीच होता. तिच्यासाठी, जो न्याय झाला, तो जीवन परिवर्तन करणारा आणि जीवनदान देणारा होता.

येशूने कठोर मनाचे असलेल्या शास्त्री आणि परुशी, ज्यांनी त्या महिलेस त्वरित दोषी ठरविले, त्यांना दोषी ठरविले नाही, परंतु त्याने त्यांच्या समोर एक अध्यात्मिक आरसा ठेवला ज्यात त्यांच्या स्वतःचे काळे चरित्र त्यांना दिसले. याच्या परिणामस्वरूप ते, “स्वतःच्या विवेकाने दोषी ठरविले गेले” आणि त्यांना जीवन-दात्याच्या शुद्ध, निःस्वार्थ प्रेमाची उपस्थिती सोडणे भाग पडले. ते दुसऱ्याला दोषी ठरविण्यासाठी आले होते पण या प्रक्रियेत शेवटी स्वतः दोषी ठरले.

म्हणून हे मनुष्या, तू जो कोणी आहेस व जेव्हा तू न्यायासनासमोर बसतोस तेव्हा तुला सबब नाही, कारण जेव्हा तू दुसऱ्याचा न्याय करतोस तेव्हा तू स्वतःलाही दोषी ठरवितोस कारण जो तू न्याय करतोस, तो तुही तीच गोष्ट करतोस. आता आपणाला माहित आहे कि, जे अशा वाईट गोष्टी करतात त्यांचा न्याय देव करतो. आणि देवाचा न्याय योग्य असतो. तुम्हीसुद्धा जे अशा वाईट गोष्टी करतात त्यांचा न्याय करता पण तुम्हीसुद्धा त्याच गोष्टी करता म्हणून निश्चितपणे तुम्हाला माहित आहे की, देव तुमचा न्याय करील आणि स्वतःची सुटका करून घेणे तुम्हाला शक्य होणार नाही. (रोम. २:१-३) देव आपल्या प्रत्येकाला खरे

स्वातंत्र्य देतो. तो आमची स्वतःची निंदा करण्याची निवड अधिलिखित करणार नाही. जेव्हा आपण पारस्परिक प्रेम आणि जीवनाच्या वर्तुळाबाहेर राहण्याचे निवडतो तेव्हा देवाचा न्याय हा या निर्णयाला अनिच्छेने मान्यता देतो. या न्यायापासून सुटका नाही, कारण देव आपल्याला आपल्या इच्छेविरुद्ध करण्यास जबरदस्ती करत नाही अशा मार्गावर चालण्यासाठी जो जीवनाकडे घेऊन जातो.

कारण, देव पिता कोणाचाही न्याय करित नाही, परंतु न्याय करण्याचा सर्व अधिकार पित्याने पुत्राला दिलेला आहे. (योहान ५ :22)

देव, पिता, आमचा न्याय करित नाही.

शरीराद्वारे मनुष्याला जीवन मिळत नाही, परंतु आत्म्याद्वारे ते जीवन मिळते. मी तुम्हाला सांगितलेल्या गोष्टी आत्म्याविषयी आहेत, म्हणूनच या गोष्टींपासून जीवन मिळते. (योहान ६:६३)

येशूचे शब्द जीवन आहेत. येशू बोललेल्या प्रत्येक शब्दात त्याने देवाच्या सामावून घेणाऱ्या प्रेमाला प्रकट केले आहे.

तेव्हा येशू मोठ्याने ओरडला, “ जो माझ्यावर विश्वास ठेवतो तो माझ्यावर विश्वास ठेवतो असे नाही, तर मला ज्याने पाठविले त्याच्यावर विश्वास ठेवतो. आणि जो मला पाहतो, तो ज्याने मला पाठविले त्याला पाहतो. मी प्रकाश म्हणून या जगात आलो आहे. यासाठी की जो कोणी माझ्यावर विश्वास ठेवतो त्याने अंधारात राहू नये. “आणि जो कोणी माझी वचने ऐकून पाळित नाही, त्याचा न्याय मी ठरवीत नाही. कारण मी जगाचा न्याय करण्यासाठी आलो नाही, तर जगाच्या तारणासाठी आलो आहे. जो माझा स्वीकार करित नाही व माझ्या वचनाप्रमाणे वागत नाही त्याचा न्याय करणारा कोणी एक आहे, जे वचन मी बोललो तेच शेवटच्या दिवशी त्याचा न्याय करील.”

(योहान १२:४४-४८ ,भर दिला)

येशू आपला न्याय करित नाही. देव आम्हाला जीवनाचा शब्द देऊ करतो, परंतु तो आम्हाला कधीही ते स्वीकारण्यास जबरदस्ती करत नाही.

तुमचा न्याय करण्यात येऊ नये म्हणून तुम्ही इतरांचा न्याय करू नका. कारण ज्या न्यायाने तुम्ही इतरांचा न्याय करता त्याच न्यायाने तुमचा न्याय केला जाईल, आणि ज्या मापाने तुम्ही माप घालता त्याच मापाने तुम्हाला परत मिळेल. तू आपल्या डोळ्यातील मुसळ लक्षात न घेता आपल्या भावाच्या डोळ्यातील कुसळ का पाहतोस? किंवा ‘तुझ्या डोळ्यातील कुसळ मला काढू दे’ असे तुझ्या भावाला कसे म्हणू शकतोस? कारण पहा, तुझ्या डोळ्यात तर मुसळ आहे. अरे ढोंग्या, पहिल्यांदा तू आपल्या डोळ्यातील मुसळ काढ म्हणजे तुझ्या भावाच्या डोळ्यातील कुसळ तुला स्पष्ट दिसेल.

(मत्तय ७:१-५)

जर देव पिता आमचा न्याय करित नाही आणि येशू आमचा न्याय करित नाही, आम्ही असे का समजतो की आम्ही इतरांचा न्याय करण्यास पात्र आहोत (आमच्या स्वतःच्या डोळ्यात मुसळ आहे)?

मी तुम्हाला खरे तेच सांगतो: जो माझे ऐकतो आणि ज्याने मला पाठविले त्याच्यावर विश्वास ठेवतो त्याला अनंतकाळाचे जीवन मिळेल. त्याला दोषी धरविले जाणार नाही. तर त्याने मरणातून निघून जीवनात प्रवेश केला आहे.

(योहान ५:२४)

देवाबद्दलचे सत्य समजून घेणे आणि विश्वास ठेवणे शिकणे आम्हाला जीवनाकडे नेते. येशू म्हणाला, “जो त्याच्यावर विश्वास ठेवतो तो दोषी ठरविला जाणार नाही”

(योहान

३:१८)

परंतु पौल व बर्णबा फार धैर्याने बोलले, ते म्हणाले, “देवाचा संदेश तुम्हा यहुद्यांना आम्हाला सांगितलाच पाहिजे. पण तुम्ही ऐकण्यास नकार देत आहात. तुम्ही तुमचे स्वतःचेच नुकसान करून घेत आहात. व अनंतकाळाचे जीवन प्राप्त करून घेण्यासाठी अपात्र ठरत आहात! म्हणून आम्ही आता दुसऱ्या देशांतील यहुदीतर लोकांकडे जाऊ!

(प्रेषितांची कृत्ये १३:४६)

हे आत्म-निषेधाचे एक ज्ञानी उदाहरण आहे.

दुसऱ्यांचा न्याय करू नका, म्हणजे तुमचाही न्याय होणार नाही. दुसऱ्यांना दोषी ठरवू नका म्हणजे तुम्हाला दोषी ठरविले जाणार नाही. दुसऱ्यांची क्षमा करा म्हणजे तुमचीही क्षमा केली जाईल.

(लूक ६:३७)

लुक च्या सुवार्तेमध्ये उधळपट्टी केलेल्या मुलाचा उपदेश आपल्याला शिकवतो की देवाने आपल्याला आधीच क्षमा केली आहे. जर आपला न्याय केला जातोय, किंवा आपल्याला दोषी ठरविले जातेय किंवा क्षमा केले जात नाही तर आपण स्वतःला दोषी धरले पाहिजे “मनुष्य जे काही पेरतो, तेच उगवते”.

(गलती. ६:७)

येशू म्हणाला, “जगाचा न्याय व्हावा म्हणून मी जगात आलो आहे. मी आलो आहे यासाठी की, जे नेत्रहीन आहेत त्यांना दिसावे. आणि आम्हाला पाहता येते असे म्हणणारे आंधळे व्हावेत.” परुश्यांतील काही जण येशूच्या आजूबाजूला होते. त्यांनी येशूला हे बोलतांना ऐकले. आणि त्यांनी विचारले, “ काय, आम्ही सुद्धा आंधळे आहोत असे तुला म्हणायचे आहे काय?” येशू म्हणाला, “ तुम्ही जर खरोखरच आंधळे (समाज नसलेले) असता, तर तुम्ही पापाबद्दल दोषी ठरले नसता. परंतु ‘आम्हास दिसते’ असे तुम्ही म्हणता (तुम्ही काय करता हे जाणता) म्हणून तुम्ही दोषी आहात.”

(योहान ९:३९-४१)

येशू जगात ज्यासाठी आला तो “न्याय” म्हणजे काय? तो मानवजातीवर असलेले देवाचे प्रेम आणि देवासाठी आपल्यातील प्रत्येकाचे असलेले अनंत मूल्य प्रकट करण्यासाठी या जगात आला. त्याची इच्छा आहे की आम्ही एकमेकांना तसेच पाहावे जसे तो आम्हाला पाहतो, आणि एकमेकांचे तितकेच मूल्य करावे जितके तो आपले करतो. येशू आपल्याला इतरांच्या पापांबद्दल तसेच कृत्रिमरीत्या तयार केलेल्या मतभेदांकडे दुर्लक्ष करण्यास शिकवत आहे: सांप्रदायीकता, राष्ट्रवाद, अदिवासीवाद, पक्षपाती राजकारण किंवा आपल्याविरुद्ध मानसिक उत्तेजन देणारी कोणतीही इतर साधने.

परुश्यांना येशू शिकवित असलेला हा धडा समजला नाही. ते कट्टरपंथीय होते आणि इतर परदेशी जे यहूदी वंशाचे नव्हते, त्यांच्या कुत्रा म्हणून पाहत होते. इतरांची पापे बघण्यात आणि त्याचा न्यायनिवडा करण्यात ते स्वयंभू तज्ञ होते.

होय, देवाने जगावर एवढी प्रीती केली की त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला. देवाने आपला पुत्र यासाठी दिला की, जो कोणी त्याच्यावर विश्वास ठेवतो त्याच्या नाश होऊ नये तर त्याला अनंतकाळाचे जीवन मिळावे. देवाने आपल्या पुत्राला जगात पाठविले, जगाचा न्याय करण्यासाठी देवाने आपला पुत्र पाठविला नाही, तर आपल्या पुत्राद्वारे जगाचे तारण व्हावे यासाठी देवाने त्याला जगात पाठविले. जो कोणी देवाच्या पुत्रावर विश्वास ठेवतो त्याचा न्याय (दोषी ठरविले जाणे) होणार नाही. ज्या वस्तूस्थितीच्या आधारे लोकांचा न्याय केला जातो, ती ही की जगामध्ये प्रकाश आला, परंतु लोकांना प्रकाशापेक्षा अंधार जास्त आवडत होता कारण त्यांची कृत्ये वाईट होती.

(जॉन: ३: १६-१९, भर जोडला)

या परिच्छेदात, नावाचा अर्थ चारित्र्य आहे. येशूने प्रकाशात आणलेल्या देवाच्या चारित्र्याच्या साक्षात्काराला नकार देणे म्हणजे वास्तविकतेने देवाला नकार देणे होय. येशूमध्ये देव म्हणत आहे- मी खरोखर हाच आहे.

जेव्हा सकाळ झाली तेव्हा सर्व मुख्य याजक व वडीलजन यांनी येशुविरुद्ध कट केला. आणि कशा प्रकारे येशूला ठार मारायचे याचा विचार केला. त्यांनी येशूला साखळदंडानी बांधून दूर नेले व राज्यपाल पिलाताच्या स्वाधीन केले.

(मत्त. २७:१-२)

काय दृश्य आहे हे! पाप-संतृप्त धर्मवादी लोक त्यांच्या जीवनदाताचा मृत्यू शोधत आहेत, आणि तो त्यांचा प्रतिकार करित नाही किंवा नाही त्यांच्यावर निर्णयही घेत नाही! कोण किंवा काय प्राणघातक आहे - देव की पाप?

ख्रिस्ताच्या मृत्यूच्या शेवटच्या काही तासांपूर्वी आपण त्याच्या चाचणी व वधस्तंभामागील सखोल अर्थ न समजता वाचतो व ऐकतो. येशू पूर्णपणे देव तसेच पूर्णपणे मनुष्य आहे. जेव्हा पॉंटीयस पिलातासमोर येशूला परीक्षेसाठी आणण्यात आले तेव्हा तो पूर्णपणे देव होता. जेव्हा त्याचा न्याय करण्यात आला आणि त्याला दोषी ठरविण्यात आले, तेव्हा तो पूर्णपणे देव होता. जेव्हा त्याला चाबकाचे फटके मारले गेले, त्याची चेष्टा केली गेली व त्याला मारण्यासाठी वधस्तंभावर खिळ्यांनी ठोकण्यात आले, त्या सर्वकाळी, तो देव होता.

देवाने स्वतःवर खटल्याची मुभा दिली आणि दोषी ठरविले त्यांच्याद्वारे ज्यांच्यावर तो प्रीति करित होता आणि त्यांच्याशी स्वतःची समेट करण्यासाठी आतुर झाला होता. का? कारण आपल्या पापाने त्याचे काय केले हे पाहण्यासाठी आपल्याकडे इतका अविश्वसनीय वेळ आहे.

देवाचा पुत्र येशू याला पृथ्वीवरील अंतिम काही तासांदरम्यान आपल्या कल्पनेपेक्षा खूप अधिक त्रास सहन करावा लागला. पण गेथशेमाने बागेत येशूच्या त्रासाची सुरुवात झाली नाही किंवा वधस्तंभावर असतांना त्याच्या शेवटच्या शब्दांनी ही नाही. पाप आपल्या जगात जेव्हा आले तेव्हापासून देवाने आमच्याबरोबर आणि आमच्यासाठी दुःख भोगले आहे, आणि पापाच्या विनाशकारी मार्गाचा शेवट होईपर्यंत आणि पापाचा शाश्वत अंतः होईपर्यंत तो आपल्याबरोबर आणि आपल्यासाठी दुःख भोगणार आहे.

येशूच्या अतुलनीय प्रेमाची वाटणी करण्यासाठी त्याने निर्माण केलेल्या लोकांच्या हातून झालेली परीक्षा आणि दुःख हे आपल्याला हजारो वर्षांपासून आपण भोगत असलेल्या दुःखाचे चित्र देते. आपण आपल्या मानवी न्यायालयासामोर उदासीनता, अकार्यक्षमता, वेगवानपणा आणि अगदी सक्रीय, निर्दोष विनाशाच्या आरोपाचे उत्तर देण्यासाठी देवाला दोषी ठरवीत आहोत. अनेक वेळा आमचा निर्णय शुल्काप्रमाणे दोषी आहे ! आपल्या सोडून गेलेल्या मुलांशी पुन्हा समेत करण्यासाठी देव आणखी काय करू शकतो? क्रूस हा सलोखा करण्याचा उत्कृष्ट दैवी नमुना आहे. देव स्वतःची सेवा करणारा, निष्काळजी आणि अविश्वासू आहे या सैतानाच्या खोट्या दाव्याला क्रूस दूर करतो.

आपण ईश्वराचे चारित्र्य जितके काळे केले आहे, तितकीच एक चांगली बातमी आहे – आपण त्याला चुकीचा का समजतो हे देव जाणतो आणि त्याबद्दल तो आपल्याला दोषी ठरवीत नाही. त्याने आपल्यासाठी जे केले आहे आणि जे तो दररोज करतो आणि करती राहिल, याची कृतज्ञता नसतांनाही तो आपल्यावर

प्रेम करत राहिल. देवासाठी हे आश्चर्यकारक ठरणार नाही का की जेव्हा आपणास ज्ञात होईल की हे सर्व फक्त आपल्या संदर्भात नाही; तर आपला निर्माता आपल्या दुविधेमध्येही अगदी जवळून गुंतलेला आहे. आपण त्याच्याबद्दल विचार करू शकतो? आपण स्वतःला तो जसा आहे तसा बघण्याची परवानगी देऊ शकतो – निःसंदिग्ध, इतर-केंद्रित प्रेम, आणि त्याला पात्र असलेले प्रेम परत करा? ही मागणी खूप जास्त आहे का? “आम्ही त्याच्यावर प्रेम करतो, कारण त्याने आधी आपल्यावर प्रेम केले होते” (योहान १:४-१९).

लोकांपुढे अनेक संकटे होती. पण परमेश्वर त्यांच्याविरुद्ध नव्हता. परमेश्वराला त्यांच्याबद्दल प्रेम आणि सहानुभूती वाटत होती. म्हणूनच त्याने त्यांचे रक्षण केले, त्याने त्यांचा खास देवदूत त्यांचे रक्षण करण्यासाठी पाठविला. त्याने त्यांना उचलले व नेले आणि सर्वकाळ तो त्यांची काळजी घेईल.

(यशया ६३:९).

22. देवाचा न्याय कसा दिसतो?

चांगले करण्यास शिका; दुसऱ्यांशी न्यायाने वागा, जे दुसऱ्यांचा क्लेश करतात त्यांना शासन करा, अनाथ मुलांना मदत करा, विधवांना सहाय्य करा.

(यशया १:17)

देवाचा निकाल न्यायालयीन शिक्षा कधीच सोडत नाही. येथे अनुचित जगात दुःख कमी करणे आणि चांगुलपणाला प्रोत्साहन देणे यासारखे वर्णन केले आहे.

“हा बघा माझा सेवक, याला मी निवडले आहे. मी त्याजवर प्रीती करतो, आणि त्याच्याविषयी मला संतोष वाटतो. मी आपला आत्मा त्याच्यावर ठेवीन, आणि तो यहुदीतरांसाठी योग्य न्यायाची घोषणा करील. तो वाद घालणार नाही किंवा ओरडणार नाही, रस्त्यावर लोक त्याचा आवाज ऐकणार नाहीत. वाकलेला बोरू तो मोडणार नाही आणि मंदावलेली वाट तो विझविणार नाही. योग्य निर्णयाचा विजय होईपर्यंत तो असे करील. सर्व लोक त्याच्यावर विश्वास ठेवतात.”

(मत्तय. १२:१८-२१)

देवाच्या अपक्षपाती आणि सौम्य न्यायाने विश्वास वाढविला जातो.

“तुम्ही हंगामाच्या वेळी आपल्या शेतातील पिकांची कापणी कराल तेव्हा, आपल्या शेताच्या कानाकोपऱ्यातील झाडून सारेच पीक कपू नका व पीक काढून घेतल्यावर सर्व वेचू नका. आपला द्रक्षमळाही झाडून सारा खुडू नका, तसेच द्राक्षमळ्यात खाली पडलेली फळे गोळा करू नका; गोरगरीबांसाठी व तुमच्या देशातून प्रवास करणाऱ्या उपरी लोकांसाठी ती राहू द्यावी; मी तुमचा देव परमेश्वर आहे!”

(लेव. १९:९-१०)

देवाने प्राचीन काळातील वंचित लोकांसाठी तरतूद करण्याचा प्रयत्न केला.

“कोणी परदेशीय तुमच्या देशात तुमच्याबरोबर राहात असेल तर त्याच्याशी वाईट वागू नका. तुमच्याबरोबर राहणाऱ्या परदेशीय माणसाला स्वदेशीय माणसासारखेच मना; आणि त्याच्यावर स्वतःसारखीच प्रीती करा; कारण तुम्हीही एके काळी मिसरदेशात परदेशीय होता. मी तुमचा देव परमेश्वर आहे! लोकांचा न्याय करतांना तुम्ही योग्य न्याय करावा; मोजण्यामापण्यात आणि तोलण्यात तुम्ही अन्याय करू नका. तुमच्यापाशी खरे मापे, खरी वजने, खरी तराजू, खरा एफा व खरा हिन असावा. मी परमेश्वर तुमचा देव आहे! मीच तुम्हाला मिसरदेशातून बाहेर आणले.”

(लेव. १९:३३-३६)

अन्यायकारक कायदे करणाऱ्यांकडे पहा, घातक निर्णय लिहिणाऱ्या लेखकांकडे पहा, लोकांना जगणे कठीण होईल असे कायदे ते करतात. ते गरिबांशी न्यायाने वागत नाहीत. गरिबांचे हक्क ते डावलतात. विधवांना व अनाथांना लुबाडण्यास ते लोकांना मुभा देतात.

(यश. १०: १-२)

देव सर्व समावेशक आहे - त्याच्याबरोबर कोणीही बाहेरचे लोक नाहीत. देव मानवी कायदे, व्यवसाय पद्धती आणि अशा संस्थांविषयी जागरूक आहे ज्या गरिबांच्या किंमतीवर श्रीमंतांचा फायदा करतात. तो

त्यास दरोडा म्हणतो. व्यापारातील कोणत्याही प्रकारची चुकीची बाजू मांडणे याची व्याख्या बायबलमध्ये 'चोरी' अशी केली आहे.

आता ते लोक म्हणतात, "तुझ्याबद्दल आदर दाखविण्यासाठी आम्ही उपास करतो. तू आमच्याकडे का पाहत नाहीस? तुझा मान राखण्यासाठी आम्ही आमच्या शरीरांना क्लेश करून घेतो. तू आमची दाखल का घेत नाहीस?" पण परमेश्वर म्हणतो, " विशेष दिवशी उपास करून तुम्ही तुम्हालाच पाहिजे ते करता. तुम्ही तुमच्या शरीरांना क्लेश देत नाही तर तुमच्या नोकरांना शिक्षा करता. तुम्ही भुकेले आहात. पण ती भूक अन्नाची नाही, भाकरीची नाही तर भांडणाची आणि लढाईची आहे. तुमच्या पापी हातांनी लोकांना मारण्यासाठी तुम्ही भुकेले आहात. तुम्ही माझ्यासाठी उपास करत नाही. माझी स्तुती करण्याची तुमची इच्छा नाही. त्या विशेष दिवसांत उपास करून आपल्या शरीरांना लोकांनी क्लेश दिलेले पाहण्याची माझी इच्छा आहे असे तुम्हाला वाटते का? मला लोकांना दुःखी असलेले पहावेसे वाटते असे तुम्हाला वाटते का? लोकांनी वाळलेल्या झाडांप्रमाणे माना झुकावाव्या व शोकप्रदर्शक कपडे घालावे अशी माझी इच्छा आहे, असे तुम्हाला वाटते का? लोकांनी राखेत बसून त्यांचे दुःख मला दाखवावे अशी माझी इच्छा आहे, असे तुम्हाला वाटते का? विशेष दिवसांत उपास करून तुम्ही हे सर्व करता, परमेश्वराला हेच पाहिजे, असे तुम्हाला वाटते का? "मला कोणत्या प्रकारचा दिवस अभिप्रेत आहे ते मी तुम्हाला सांगीन. तो दिवस लोकांच्या मुक्ततेचा असावा, त्या दिवशी लोकांची ओझी तुम्ही हलकी करावी, अडचणीत असलेल्या लोकांना अडचणीतून सोडवावे, त्यांच्या खांद्यावरची ओझी तुम्ही उतरवावी. भुकेलेल्यांना तुम्ही आपल्या घासातील घास द्यावा. बेघरांना शोधून तुमच्या घरात त्यांना आसरा द्यावा, उघड्या माणसाला तुम्ही तुमचे कपडे द्यावे अशी माझी इच्छा आहे. अशा लोकांना मदत करतांना मागे-पुढे पाहू नका. ती तुमच्यासारखीच माणसे आहेत."

(यश. ५८ : ३-७)

जर आपण गरजूंना मदत करण्यात दुर्लक्ष केले तर फक्त धार्मिक कार्य करणे व्यर्थ आहे.

येशू म्हणाला, "तुझा धिक्कार असो, परुशी! कारण तुम्ही पुदिना, रुई आणि सर्व वनस्पतींचा दशांश देता.परंतु तुम्ही न्यायावर आणि देवावरील प्रीति याकडे दुर्लक्ष करतात."

(लूक ११:४२).

सर्वशक्तिमान परमेश्वर असे म्हणाला, "जे योग्य व न्याय आहे तेच तुम्ही करा. एकमेकांवर दया करा. एकमेकांना करून दाखवा. विधवा, अनाथ, परके व गरीब यांना दुखवू नका. एकमेकांचे वाईट करण्याचे मनात सुद्धा आणू नका."

(जखऱ्या. ७ : ९-१०)

देव कोणत्याही प्रकारच्या छळास मान्यता देत नाही किंवा कोणत्याही प्रकारे दुसऱ्याच्या खर्चाने एखाद्याचा स्वतःचा फायदा करून घेण्याच्या षडयंत्रास मान्यता देत नाही.

माझ्या बंधुनो, गौरी प्रभू येशु ख्रिस्तावरील विश्वासाची व पक्षपातीपणाची सांगड घालू नका. समजा एक मनुष्य सोन्याची अंगठी व सुंदर कपडे घालून तुमच्या सभेला आला व एक गरीब मनुष्य अव्यवस्थित कपडे घालून आला. आणि समजा चांगला पोशाख घालून आलेल्या मनुष्याला तुम्ही विशेष मानसन्मान दाखवून त्याला म्हणाला, "येथे ज्या चांगल्या खुर्च्या आहेत त्यापैकी एखाद्या खुर्चीवर बसा." आणि समजा तुम्ही त्या गरीब माणसाला म्हणाला, " तिकडे उभा राहा." किंवा "माझ्या पायाजवळ बस" तर या बाबतीत तुम्ही दोघांत पक्षपातीपणा दाखविलात की नाही? आणि तुम्ही आपल्या मनात वाईट कल्पना

बाळगणारे न्यायाधीश ठरलात की नाही? माझ्या प्रिय बंधुंनो, ऐका! देवानेच जगाच्या दृष्टीकोनातून गरीब असले त्यांना विश्वासात श्रीमंत होण्यासाठी निवडले नाही काय, आणि जे त्याच्यावर प्रीती करतात त्यांना देवराज्याचे वारस म्हणून निवडण्याचे अभिवचन दिले नाही का? पण तुम्ही तर गरीब मनुष्याला तुच्छ लेखिले! तुमची पिळवणूक करणारे श्रीमंत लोकच नाहीत काय आणि तुम्हाला न्यायालयात नेणारे तेच लोक नाहीत काय? ख्रिस्ताच्या उत्तम नावाची, जे नाव तुम्हाला देण्यात आले त्याची निंदा हेच श्रीमंत लोक करीत नाहीत का? जर तुम्ही पवित्र शास्त्रातील महान आज्ञा “आपल्या शेजाऱ्यावर आपल्यासारखीच प्रीती करा” पाळता तर तुम्ही योग्य करता.

(याकोब २:१-८)

देवाजवळ पक्षपात नाही. आम्ही सर्व त्याच्या दृष्टीने एकसारखे आहोत. “देव व्यक्तींचा आदर करीत नाही” (प्रेषितांची कृत्ये १०:३४)

अनाथ व विधवा यांच्या संकटात जो त्यांची काळजी घेतो , व स्वतःला जगातील बिघडलेल्या वातावरणापासून दूर ठेवतो, अशा मनुष्याची धार्मिकता देवासामोर शुद्ध व निर्दोष ठरते.

(याकोब

१:२७)

शुद्ध धर्म म्हणजे संप्रदायवाद,समारंभवाद, धर्मनिष्ठा, भावनात्मक किंवा चर्चात्मक अनुरूपता नाही.

मग राजा जे त्याच्या उजवीकडे आहेत त्यांना म्हणेल, “या, जे तुम्ही माझ्या पित्याचे आशीर्वादित आहात जे तुमच्यासाठी तयार केले आहे त्या राज्याचे वतनदार व्हा.” हे राज्य जगाच्या स्थापनेपासून तयार केले आहे. हे तुमचे राज्य आहे कारण जेव्हा मी भुकेला होतो तेव्हा तुम्ही मला खायला दिले. मी तहानलेला होतो तेव्हा तुम्ही मला प्यावयास दिले. मी प्रवासी असता तुम्ही माझा पाहुणचार केलात. मी कपड्यांशिवाय होतो तेव्हा तुम्ही मला कपडे दिलेत. मी आजारी होतो तेव्हा तुम्ही माझी काळजी घेतलीत. मी तुरुंगात होतो तेव्हा तुम्ही माझ्याकडे समाचारास आलात. ‘मग जे नीतिमान आहेत ते उत्तर देतील, प्रभू आम्ही तुला केव्हा भुकेला व तहानलेला पहिला आणि तुला खायला व प्यायला दिले? आम्ही प्रवासी म्हणून तुला कधी पहिले आणि पाहुणचार केला? किंवा आम्ही कधी तुला उघडे पहिले आणि कपडे दिले? आणि तू आजारी असतांना आम्ही तुला कधी भेटायला आलो? किंवा तुरुंगात असतांना कधी तुझ्या समाचारास आलो?’ मग राजा उत्तर देईल, मी तुम्हाला खरे सांगतो: येथे असलेल्या माझ्या बंधावांतील अगदी लहानातील एकासाठी तुम्ही जे केले, ते तुम्ही माझ्यासाठीच केले.

(मत्तय. २५ : ३४-४०)

येशूचा भाऊ किंवा बहीण होण्यासाठी काय पात्रता आहेत? फक्त एकच आहे: मानवजातीचा सदस्य. आम्ही सर्व येशूच्या कुटुंबातील सदस्य आहोत.

मी तुम्हांला सांगतो, पुष्कळ जण पूर्वेकडून आणि पश्चिमेकडून येतील आणि अब्राहाम, इसहाक व याकोब यांच्यासह स्वर्गाच्या राज्यात मेजवानीसाठी बसतील.

येशू (मत्तय ८-११)

23. देव नम्र आहे

देव विश्वातील सर्वात सामर्थ्यवान जीव आहे; त्याच वेळी तो सर्वात नम्र देखील आहे.

देवदूत त्यांना म्हणाला, “भिऊ नका, कारण पाहा, मी आपल्यासाठी मोठ्या आनंदाची बातमी घेऊन आलो आहे, ज्याच्यामुळे सर्वांना आनंद होणार आहे. कारण आज दाविदाच्या गावात तारणारा जन्माला आहे. तो ख्रिस्त प्रभू आहे आणि तुमच्यासाठी ही खून असेल : फडक्यात गुंडाळलेले आणि गोठ्यात नीजविलेले बाळ तुम्हाला आढळेल.” (लूक २: १०-१२)

देव नम्रपणे या जगात आला. - त्याचा जन्म कोठारात निरुपद्रवी बाळ म्हणून झाला होता.

जे थकलेले व ओझ्याने लादलेले आहेत असे सर्व तुम्ही मजकडे या आणि मी तुम्हाला विश्रांती देईन. माझे जू आपणांवर घ्या, माझ्यापासून शिका, म्हणजे तुमच्या आत्म्यास विश्रांती मिळेल. कारण माझे जू सोपे आहे आणि माझे ओझे हलके आहे. (मत्तय . ११:२८-३०)

या पेक्षा अधिक देवाचा पुत्र येशू स्पष्ट कसा असू शकतो? तो म्हणतो, “मी विनम्र आणि मनाने नम्र आहे.”

येशू त्याला म्हणाला, “कोल्ह्यांना राहायला बिळे आणि आकाशातील पाखरांना घरटी आहेत. परंतु मनुष्याच्या पुत्राला डोके सुद्धा टेकावयास जागा नाही.” (मत्तय. ८-२०)

येथे येशू म्हणतो की तो मानवी समाजातील सर्वात गरीब आणि बेघर सदस्यांपैकी एक आहे.

त्यांनी त्याच्या अंगावर जांभळा झगा घातला आणि काट्यांचा मुकुट करून त्याला घातला. ते त्याला मुजरा करू लागले आणि म्हणू लागले, “याहुद्यांच्या राजाचा जयजयकार असो.” त्यांनी वेताच्या काठीने वारंवार त्याच्या डोक्यावर मारले. त्याच्यावर थुंकले आणि गुडघे टेकून त्याला नमन केले. त्यांनी त्याची थट्टा केल्यावर त्याच्या अंगावरून जांभळा झगा काढून घेतला व स्वतःचे कपडे त्याला घातले. नंतर वधस्तंभावर खिळने शक्य व्हावे म्हणून ते त्याला बाहेर घेऊन गेले. त्यांनी त्याला वधस्तंभावर खिळले, कोणी कोणते कपडे घ्यावे यासाठी त्यांनी चिड्या टाकल्या व त्यांचे कपडे वाटून घेतले. त्यांनी त्याच्याबरोबर दोन लुटारूंना एकाला त्याच्या उजवीकडे व एकाला त्याच्या डावीकडे वधस्तंभावर खिळले होते. पवित्र शास्त्रात जे लिहिले होते ते पूर्ण झाले. नियम मोडणाऱ्या लोकांची नोंद केली गेली.

(मार्क : १५:१७-२०, २४, २७-२८)

त्याच्या नम्र जन्मापासून ते दोन चोरांच्यामध्ये त्याला वधस्तंभावर टांगण्यापर्यंत, देवाचा पुत्र येशू, सतत नम्रता आणि प्रीती दर्शवित होता.

हे माणसा, चांगुलपणा म्हणजे काय हे त्याने तुला सांगितले. परमेश्वर तुमच्याकडून काय अपेक्षा करतो? परमेश्वराशी प्रामाणिकपणे वागणे, दया दाखविणे आणि तुमच्या देवाबरोबर नम्रपणे वागणे हेच परमेश्वराला पाहिजे आहे. (माईक ६-८)

संमतीशिवाय दोन व्यक्ती एकत्र चालू शकतात का? (आमोस ३ :३)

जेव्हा आपण देवाप्रमाणे नम्र होतो, तेव्हा आपण देवाबरोबर सुसंवाद साधू शकतो.

जेव्हा आपण आपल्या सभ्य देवाने दाखवलेल्या नम्रतेची जाणीव केली तेव्हा आपण त्याच्या विश्वासाहतेबद्दल तीळ मात्र सुद्धा शंका कशी करू शकतो?

पण त्याने एवढे सगळे केल्यानंतरही आपण मेंढ्यांप्रमाणे भरकटत गेलो. आम्ही प्रत्येकजण स्वतःच्या मार्गाने गेलो परमेश्वराने आपल्याला अपराधातून मुक्त केल्यावर आणि आपले अपराध त्याच्या नावावर केल्यावर आपण असे वागलो. त्याला इजाही झाली आणि शिक्षाही झाली, पण त्याने कधीही तक्रार केली नाही. ठार मारायला नेणाऱ्या मेंढीप्रमाणे तो अगदी गप्प राहिला. मेंढ्यांची लोकर कापतांना ते जसे शांत असतात तसे तो शांत होता. स्वतःचा बचाव करण्यासाठी त्याने कधीही तोंड उघडले नाही. लोकांनी बळजबरीने त्याला नेले आणि त्याला योग्य न्याय दिला नाही. त्याला मृत्युलोकातून उचलून आणल्यामुळे त्याच्या वारासांविषयी कोणी काहीही सांगू शकत नाही. माझ्या लोकांच्या पापांची किंमत मोजण्यासाठी त्याला शिक्षा केली गेली. तो मेल्यावर त्याला श्रीमंतांबरोबर पुरले. त्याने काहीही चूक केली नव्हती. तो कधीही खोटे बोलला नाही पण तरीही त्याच्या बाबतीत हे घडून आले. (यशया ५३ : ६-९)

24. देव एक सेवक आहे, गुलामांचा मालक नाही

आता मी तुम्हांला सेवक म्हणत नाही, कारण आपला धनी काय करतो हे सेवकाला माहित नसते, पण मी तुम्हाला मित्र म्हणतो कारण ज्या गोष्टी मी आपल्या पित्याकडून ऐकल्या त्या सर्व तुम्हाला कळविल्या आहे. - येशू (योहान १५:१५)

आपण अंध विश्वासाने त्याच्या अधीन व्हावे अशी देवाची इच्छा नाही. त्याला आपली मैत्री हवी आहे, जेव्हा आपण मित्राबरोबर चालतो तेव्हा आपण औपचारिकता व गुढवाद वापरात नाही. जसे आपण एखाद्या जवळच्या मित्राशी बोलतो तसे आपण त्याच्याशी प्रामाणिकपणे बोलले पाहिजे अशी देवाची इच्छा आहे. - प्रार्थनेचा हा खरा अर्थ आहे. देवाने आपल्याला तर्क करण्याच्या सामर्थ्याने तयार केले आहे आणि तो आपल्याला त्या क्षमतेचा उपयोग करण्यास आमंत्रित करतो; “चला, आपण एकत्र येऊन चर्चा करूया,” परमेश्वर म्हणतो. (यशया १:१८)

मग येशूने बोलावून त्यांना म्हटले, “यहूदीतर लोकांच्या राजांना लोकांवर आपली सत्ता आहे हे दाखविणे आवडले आणि त्यांच्या प्रमुख नेत्यांना आपले अधिकार वाटेल तसे वापरणे आवडते. पण तुमचे वागणे तसे नसावे. जर तुमच्यातील कोणाला मोठे व्हायचे असेल तर त्याने तुमचा दास्य झाले पाहिजे. आणि ज्याला पहिला व्हावयाचे आहे त्याने कनिष्ठ झाले पाहिजे. म्हणजे तुम्ही मनुष्याच्या पुत्रासारखे असले पाहिजे जो इतरांकडून सेवा करून घ्यायला आला नाही तर इतरांची सेवा करायला आणि अनेकांचे तारण व्हावे यासाठी आपला जीव खंडणी म्हणून देण्यासाठी आला.” (मत्तय. २० :२५-२८)

येशूने जीवनाचा नियम दाखविला - त्याने स्वतःला इतरांच्या सेवेकरीता वाहून टाकले.

येशू गालील प्रांतात सगळीकडे गेला, येशूने सभास्थानात जाऊन शिकविले व स्वर्गाच्या राज्याची सुवार्ता सांगितली. येशूने लोकांचे सर्व रोग व दुखणी बरी केली. येशूविषयीची बातमी सर्व सूरिया देशभर पसरली, मग जे दुखणेकरी होते, ज्यांना नाना प्रकारचे रोग व आजार होते, ज्यांना भूतबाधा झाली होती, जे फेफरेकरी व पक्षाघाती होते अशा सर्वांना लोकांनी त्याच्याकडे आणले आणि त्याने त्यांना बरे केले. मग गालील व दकापलीस, येरुशलेम व यहूदीया येथून व यार्देच्या पलीकडून आलेल्या लोकांचे मोठे समुदाय त्यांच्यामागे चालले. (मत्तय ४:२३-२५)

एक कुष्ठरोगी येशूकडे आला व त्याच्यापुढे गुढगे टेकून त्याने स्वतःला बरे करण्याची विनंती केली. तो येशूला म्हणाला, “जर तुमची इच्छा असेल तर तुम्हामध्ये मला शुद्ध करण्याची सामर्थ्य आहे.” येशूला त्याची दया आली. मग त्याने हात लांब केला व त्याला म्हणाला, “मला तुला बरे करावयाचे आहे. तुझा कुष्ठरोग बारा होवो.” आणि नागेच त्याचे कुष्ठ गेले आणि तो शुद्ध झाला. (मार्क १:४०-४२)

आणि येशूने केलेली दुसरीही पुष्कळ कामे आहेत. ती एकेक लिहिली तर लिहिलेली पुस्तके या जगात ठेवायला जागा पुरणार नाही, असे मला वाटते. (योहान २१:२५)

आपल्या हाती पित्याने सर्व काही दिले आहे आणि आपण देवापासून आलो आणि आता देवाकडे जातो हे ओळखून , येशू जेवणावरून उठला, त्याने आपली बहयावस्त्रे काढून ठेवली व रुमाल घेऊन आपल्या कमरेस बांधला. मग तो गंगाळात पाणी ओतून शिष्यांचे पाय धुऊ लागला. आणि कमरेस कमरेत बांधलेल्या रुमालाने पुसू लागला. (योहान १३:३-५)

ख्रिस्ताच्या शेवटच्या भोजनावर त्याची साक्ष देणारी ही “देवाची कृती” या कटाचा उल्लेख आहे ज्याची चाचणी व वधस्तंभाच्या काही तास अगोदरच लुकच्या शुभवर्तमानात या प्रसंगी येशूच्या शिष्यांविषयी हे रहस्यमय तपशील दिले आहे: “आणि त्यांच्यात अशासंबंधी वाद निर्माण झाला की, त्यांच्यामध्ये सर्वात श्रेष्ठ कोण आहे.” (लूक २२:२४)

अशी परिस्थिती होती: येशूला माहित होते की तो देवापासून आला आहे. सर्व काही त्याच्या हातात होते. याचा अर्थ, येशू पूर्णपणे जागरूक होता की तो देव आहे, सर्व प्रकारच्या सामर्थ्याने देव आहे. देवाच्या राज्यातील सर्वात महान कोण असेल याविषयी त्याच्या स्वतःच्या शिष्यांमध्ये वाद सुरु होता याची जाणीव त्याला होती. येशूने काय केले? त्याने “एक टॉवेल घेतला आणि स्वतःला कमरबंद केले” आणि आपल्या महत्वाच्या शिष्यांचे पाय धुतले (त्या संस्कृतीत घरच्या गुलामाचे कार्य).

ख्रिस्त येशूच्या ठायी जे विचार होते तसेच तुमचेही असू द्या. जरी तो देवाच्या स्वरूपाचा होता तरी देवासारखे असणे हे संपत्ती राखून ठेवण्यासारखे मानले नाही. उलट त्याने सर्व काही सोडून दिले, आणि त्याने गुलामाचे स्वरूप धारण केले आणि मनुष्याचे रूप धारण केले व तो आपल्या दिसण्यात मनुष्यासारखा झाला. (फिलिप्पैकर २ : ५-७)

25 देव तुमच्यावर बिनशर्त प्रेम करतो

पण मी म्हणतो, “आई आपल्या बाळाला विसरू शकते का? आपल्या गर्भातून जन्मलेल्या मुलाला विसरू शकते का? ते कदाचित विसरतील तरी मी तुला विसरणार नाही. माझ्या हाताच्या तळांवर मी तुला लिहिले आहे. तुझ्या भिंती सतत माझ्यासमोर असतात.

(यशया ४९: १५-१६)

आम्हाला कधीकधी असे वाटते की देव आपल्याला विसरला आहे, परंतु भावना नेहमी वास्तवाचे अचूक मापन नसतात. मी तुला विसरणार नाही असे देव म्हणतो: “पाच चिमण्या दोन पैश्यांना विकतात की नाही? आणि त्यातील एकीचाही देवाला विसर पडत नाही. पण तुमच्या डोक्यावरील सर्व केसदेखील त्याने मोजलेले आहेत. म्हणून घाबरू नका. पुष्कळ चिमण्यांपेक्षा तुम्ही मौल्यवान आहात. - (लूक १२:६-७)

कारण माझा विश्वास आहे की मरण किंवा जीवन, देवदूत, अधिकारी आत्मे, हल्लीच्या किंवा भविष्यकाळात सामर्थ्य, उंच किंवा खाली, जगात निर्माण केलेली कुठलीही गोष्ट आपणांस देवाचे प्रेम जे ख्रिस्तामध्ये आढळते त्यापासून वेगळे करू शकणार नाही. (रोम.८:३८-३९)

आपल्यावर देवाचे प्रेम वाढवणे अशक्य आहे.त्याच्या प्रेमाचे वर्णन करण्याचे आमचे सर्व प्रयत्न कमी पडतात.

पाहा, पित्याने आपल्यावर कशिया प्रकारची प्रीती केली आहे, यासाठी की आम्हाला देवाचे पुत्र म्हटले जावे. (१योहान ३:१)

आपल्या प्रत्येकासाठी देवाची आशा ही आहे की आपण त्याला आपला महान पिता म्हणून ओळखू. मग आपण देवाची मुळे व मुलगे म्हणून आपला वारसा समजून घेऊ.

सावध राहा! या लहान मुलांपैकी एकालाही कुचकामी समजू नका. मी तुम्हांस सांगतो की, या लहान मुलांचे देवदूत स्वर्गात असतात आणि ते देवदूत माझ्या स्वर्गातल पित्याबरोबर नेहमी असतात. “जर एखाद्या मनुष्याजवळ १०० मेंढरे आहेत आणि त्यांच्यापैकी १ मेंढरु हरवले तर तो ९९ मेंढरे टेकडीवर सोडून देईन आणि ते हरवलेले एक मेंढरु शोधायला जाईल की नाही? आणि जर त्या मनुष्याला ते हरवलेले मेंढरु सापडले तर त्याला कधीही न हरवलेल्या ९९ मेंढरांबद्दल वाटणाऱ्या आनंदापेक्षा त्या एकासाठी जास्त आनंद होईल. मी खरे सांगतो, तशाच प्रकारे, या लहान मुलांपैकी एकाचा अगदी लहानातील लहानाचा नाश व्हावा अशी तुमच्या स्वर्गीय पित्याची इच्छा नाही. - (मत्तय. १८:१०-१४, भर दिला)

जरी पृथ्वीवर फक्त एक पापी असला असता, तरीही येशू एका पापीला वाचवण्यासाठी स्वर्ग सोडले असते.

तो मानवी कुटुंबातील केवळ एका सदस्यासाठी दुःख भोगू लागला असता आणि मरण पावला असता.

होय मी तुझ्यावर अखंड प्रीति केली आहे. म्हणूनच मी तुला दयाळूपणाने आकर्षित करतो.

- (यिर्मया ३१:३)

26 देवाचे राज्य

देवाचे राज्य निरिक्षण करून येत नाही:लोक असे म्हणणार नाहीत की, “पाहा!, ते तेथे आहे! ते येथे आहे!” कारण,देवाचे राज्य तुमच्यामध्ये आहे. - येशू (लूक १७ : २०-२१)

या जगाची राज्ये व संस्था सर्व काही दृश्यमान आहेत ज्यात सरकार किंवा मुख्यालयाची दृश्यमान जागा आहे. जर आपण देवाच्या राज्यासाठी असे काही स्पष्टपणे शोधत असाल तर आपल्याला ते सापडणार नाही. देवाचे राज्य आपल्या अंतःकरणात फक्त देवाबद्दलचे प्रेम म्हणूनच स्पष्ट होते आणि एकमेकांना आपल्या स्वार्थाची जागा देते.

तो [येशू] म्हणाला, “आपण देवाचे राज्य कशासारखे आहे असे म्हणावे? किंवा आपण कोणाशी त्याची तुलना करावी? - (मार्क ४ : ३०)

जे लोक फक्त या जगाशी परिचित आहेत त्यांना देवाच्या राज्याविषयी अचूक चित्र देणारी मानवी भाषेतील शब्द सापडणे किती कठीण आहे!

येशूने उत्तर दिले, “ मी तुम्हांला खरे सांगतो प्रत्येक व्यक्तीचा नव्याने जन्म झालाच पाहिजे. जर एखाद्या माणसाचा नव्याने जन्म झाला नाही, तर तो देवाचे राज्य पाहू शकणार नाही.”

- (योहान ३ : ३)

आध्यात्मिक गोष्टी समजण्याजोगे बनविणे हे पवित्र आत्म्याचे कार्य आहे. जेव्हा आपण पवित्र आत्म्याच्या सौम्य प्रभावाचे स्वागत करतो, तेव्हा अध्यात्मिक वास्तवात लक्ष केंद्रित केले जाते ज्यामुळे देवाचे राज्य पाहणे किंवा समजणे शक्य होते. या नव्या वास्तवाच्या पूर्वस्थितीत होणारा बदल “पुन्हा जन्मण्यासारखा” समेत करणारा आणि जीवन देणारा आहे.

आपण कधीकधी कल्पना करतो त्याप्रमाणे पवित्र आत्मा केवळ धर्माच्या हद्दीत काम करण्यास मर्यादित नाही. तो प्रत्येकाशी पार्श्वभूमी, ग्रहावरील स्थान किंवा कथित विचारसरणीची परवा न करता बोलतो. जरी निरीश्वरवादी अंतःकरणावरील पवित्र आत्म्याच्या कार्यास प्रतिरक्षित नाहीत. जेव्हा एखादी व्यक्ती आपल्या अस्तित्वावर विश्वास ठेवत नाही तेव्हा देवाकडे आपला छोटासा पक्षपात नाही आणि तो नाराज होत नाही.

पवित्र आत्मा ज्या आध्यात्मिक गोष्टी समजण्याजोगे बनवितो त्याचा अर्थ केवळ मस्तक ज्ञान नसून हृदय परिवर्तन होय. एक उदाहरण म्हणून, स्वःनीतिमान, कठोर धर्मवाद्यापेक्षा एक दयाळू आणि उदार अज्ञेयवादी किंवा नास्तिक पवित्र आत्म्याच्या पराभवास अधिक प्रतिसाद

देणारा आहे. देवासाठी काय जास्त कठीण असेल? देवाच्या अस्तित्वाबद्दल एखाद्याचे मत बदलणे किंवा एखाद्या हट्टी, कठोर हृदयाला बदलणे?

त्याने त्यांना स्पर्श करावा, यासाठी लोक लहान बालकांना त्याच्याकडे आणीत होते. परंतु शिष्यांनी त्यांना दटावले. येशूने हे पहिले तेव्हा तो रागावला आणि त्यांना म्हणाला, लहान बालकांना माझ्याकडे येऊ द्या. त्यांना मनाई करू नका कारण देवाचे राज्य यांच्यासारख्यांचेच आहे. मी तुम्हास खरे सांगतो, “जो कोणी बालकासारखा देवाच्या राज्याचा स्वीकार करणार नाही त्याचा येथे कधीही प्रवेश होणार नाही.” (मार्क १०:१३-१५)

जेव्हा देव आणि त्याच्या राज्याविषयी सत्य शिकण्याची वेळ येते, तेव्हा सर्वात कठीण भाग म्हणजे शिकणे नसते तर चुकीचे शिकलेले पुसून टाकणे असते, ते केलेच पाहिजे. आपल्यातील बऱ्याच जणांनी आपले देवाचे चित्र विकसित करण्यासाठी एक प्रचंड गुंतवणूक केली आहे. जर ते चित्र विकृत झाले असेल तर ते सोडणे विशेषतः कठीण आहे. देवाचे विकृत चित्र इतके दिवस लोकप्रिय धर्मात अंतर्भूत असल्याने, देव आणि त्याच्या राज्याविषयीचे सत्य समजून घेण्यास ते सर्वात मोठे अडथळे म्हणून उभे राहिले आहे. देवाच्या या विकृत चित्राकडे तुलनेने मुलांचे फारच कमी दर्शन झाले आहे, यामुळे त्यांना आपल्या कोमल देवाबद्दलचे सत्य स्वीकारणे सुलभ होते.

त्यावेळेस शिष्य आले आणि त्यांनी विचारले, स्वर्गाच्या राज्यात सर्वात महान कोण? तेव्हा त्याने एका लहान बालकाला आपल्याजवळ बोलावून त्यांच्यामध्ये उभे केले, आणि म्हटले, “ मी तुम्हाला खरे सांगतो, तुमच्यात बदल होऊन तुम्ही बालकासारखे झाल्याशिवाय स्वर्गाच्या राज्यात जाणारच नाही. म्हणून जो कोणी आपणाला या बालकासारखे लीन करतो तोच स्वर्गाच्या राज्यात सर्वाहून महान आहे.” (मत्तय १८ : १-४)

स्वर्गातील साम्राज्य हे या जगाच्या राज्याविरुद्ध आहे. अहंकार, हेरफेर, जबरदस्ती किंवा अभिमानासाठी तेथे कोणतीही जागा नाही. आम्हाला आमच्या स्वर्गीय पित्यावर मुलासारखा विश्वास ठेवणे आणि शिकण्याची खूप इच्छा असणे आवश्यक आहे.

स्वर्गाचे राज्य हे जणू काय शेतामध्ये लपवून ठेवलेल्या ठेविसारखे आहे. एके दिवशी एका मनुष्याला ती ठेव सापडली. त्यामुळे त्या मनुष्याला खूप आनंद झाला. तो ती गुप्त ठेव पुन्हा त्याच्या शेतात लपवून ठेवतो व आणि आपले सर्व काही विकून ते शेत विकत घेतो. स्वर्गाचे राज्य चांगल्या मोत्याचा शोध घेणाऱ्या व्यापारयासारखे आहे. एक दिवस त्याला एक अत्यंत सुंदर मोती सापडतो. तेव्हा तो जाऊन आपले सर्वकाही विकतो आणि तो मोती विकत घेतो.

(मत्तय. १३ : ४४-४६)

जेव्हा आपण ईश्वराविषयीचे सत्य समजून घेतो - की त्याच्याकडे अमर्याद, इतर-केंद्रित प्रेम आहे आणि तो पूर्णपणे विश्वासू, दयाळू आणि उदार आहे - तेव्हा त्याचे साम्राज्य कसे आहे याविषयी आपल्याला स्पष्ट माहिती देखील मिळेल. आपण देवाचे आपले विकृत चित्र निरर्थक म्हणून पाहू आणि देवाचे व त्याच्या राज्याचे खरे चित्र विकृत घेण्यासाठी ते विकृत चित्र आनंदाने वीकू.

एका नियमशास्त्राच्या शिक्षकाने त्यांना वाद घालतांना ऐकले. येशूने त्यांना किती चांगल्या प्रकारे उत्तर दिले ते पहिले. तेव्हा त्याने विचारले, "सर्व आज्ञांत महत्वाची पहिली आज्ञा कोणती?" येशूने उत्तर दिले, "पहिली महत्वाची आज्ञा ही, 'हे इस्राएला, ऐक, आपला प्रभू देव अनन्य आहे. तू आपला देव जो तुझा प्रभू आहे, त्याजवर संपूर्ण अंतःकरणाने, संपूर्ण जीवाने, संपूर्ण मनाने आणि संपूर्ण शक्तीने प्रीती कर.' दुसरी आज्ञा ही आहे, 'जशी आपणांवर तशी आपल्या शेजाऱ्यांवर प्रीती कर.' यापेक्षा दुसरी कोणतीही आज्ञा मोठी नाही." तो मनुष्य उत्तरला, "देव एकाच आहे, गुरुजी, आणि त्याच्याशिवाय कोणीही नाही असे आपण म्हणता ते योग्य बोलतात." त्याच्यावर पूर्ण अंतःकरणाने, पूर्ण समजुतीने, पूर्ण शक्तीने आणि जशी आपणावर तशी आपल्या शेजाऱ्यावर प्रीती करणे हे सर्व यज्ञ व अर्पणे, जी आपणास करण्याची आज्ञा दिली आहे, त्यापेक्षाही अधिक महत्वाचे आहे." येशूने पहिले की, त्या मनुष्याने शहाणपणाने उत्तर दिले आहे. तेव्हा तो त्याला म्हणाला, "तू देवाच्या राज्यापासून दूर नाहीस." त्यानंतर त्याला प्रश्न विचारण्याचे धाडस कोणी केले नाही. (मार्क १२ : २८-३४)

येशूने उत्तर देण्याच्या लेखकाला उत्तेजन दिले: "तू देवाच्या राज्यापासून दूर नाहीस." त्या लेखकाने आध्यात्माविषयी सखोलपणे समजून घेतल्या. तो शास्त्रवचनाच्या उधळ वाचनाच्या पलीकडे गेला आणि येशूने जी प्रीती पहिली त्या प्रेमाची त्याला खात्री मिळाली.

जेव्हा प्रीतीचा नियम हा एकच नियम असेल तेव्हा नवीन पृथ्वी कशी असेल? देवाचे इतर-केंद्रित प्रेम सर्व मानवतेमध्ये प्रतिबिंबित होईल. प्रत्येक व्यक्ती "स्वतःपेक्षा चांगले" म्हणून इतर व्यक्तीवर प्रेम करेल आणि त्यांचे मूल्य करेल. - (फिलिप्पै. २ : ३)

आपण कल्पना करू शकत नाही त्या पलीकडे आनंदाची आणि सुरक्षिततेची स्थिती असेल. परंतु ज्याप्रमाणे पवित्र शास्त्र म्हणते, "डोळ्यांनी पहिले नाही, कानांनी ऐकले नाही, आणि मनुष्याच्या अंतःकरणात जे उपजविले नाही, ते देवाने त्याच्यावर प्रेम करणाऱ्यांसाठी तयार केले आहे

- (१ करिंथकर २ : ९)

27. देव आम्हाला खरे स्वातंत्र्य देऊ पाहतो

आणि देव म्हणाला, “आपण आपल्या प्रतिरूपाचा मनुष्य निर्माण करू, समुद्रातील मासे, आकाशातील पक्षी, सर्व वनपशू, मोठी जनावरे व जमिनीवर सरपटणारे सर्व लहान प्राणी यांच्यावर ते सत्ता चालवितील.”

(उत्पत्ती १:२६)

देवाने मानवांना दिलेली पृथ्वीवरील सत्ता गैरवर्तन किंवा शोषण करण्यास परवानगी देत नव्हती. आदम आणि हव्वा आणि त्यांचे वंशज पृथ्वी आणि पृथ्वीवर असणाऱ्या सर्व जीवांची काळजी घेणारे असे हवे होते. पवित्र शास्त्रात असे लिहिले आहे, “पृथ्वी त्याने मनुष्यांच्या मुलांसाठी दिली आहे.” (स्तोत्र. ११७ : १६). जेव्हा आपल्या पहिल्या पालकांनी देव स्वार्थी आणि प्रतिबंधात्मक आहे यावर विश्वास ठेवला तेव्हा त्यांनी त्यांच्या फसवेगिरीने त्यांच्यावर विजय मिळविला आणि त्यांची मने त्याचा गुलाम बनली. “कारण एखाद्या मनुष्यावर ज्या गोष्टीचा पगडा बसलेला असतो त्याचा तो गुलाम बनतो.” (२ पेत्र २ : १९). एकेकाळी जेथे आदम आणि हव्वा यांना स्वातंत्र्य होते आता ते आणि त्यांची मुले सैतानाची गुलाम बनली आहेत. त्यांना वाटले जसे सैतान आणि बाकीचे देवदूत पडले आणि त्यांना काही पर्याय आणि मार्ग उरला नाही तसेच आपले पण होणार आहे.

तरीही एक चांगली बातमी आहे; देवाने त्यांच्यासाठी आणि त्यांच्या वंशजांसाठी गुलामीतून मुक्त होण्याचा मार्ग दिला आहे. या आपत्कालीन परिस्थितीला तोंड देण्यासाठी देव हे शब्द सैतानाला म्हणाले: “तू व स्त्री, यांस मी एकमेकांचे शत्रु करीन. तुझी संतती आणि तिची संतती एकमेकांचे शत्रू होतील.” (उत्पत्ती ३ : १५). हे काय वैर आहे?

जेव्हा सैतान आणि त्याच्या अनुयायांनी स्वर्गात देवाविरुद्ध बंड केले, त्यांनी ते पिता, पुत्र आणि पवित्र आत्मा यांच्यासमवेत असलेल्या दीर्घ काळाच्या नातेसंबंधातून केले. त्यांच्याकडे देवाचे प्रेम जाणून घेण्यासाठी पुष्कळ वेळ होता आणि त्याच्या चांगुलपणावर शंका करण्याचे कारण नव्हते. जेव्हा त्यांनी स्वतःला देवापासून दूर केले, त्यांनी पवित्र आत्म्यास उत्तर देण्यास असमर्थता दर्शविली. त्यांच्या आडमुठपणामुळे त्यांनी पश्चाताप करू नये, अंधारात राहावे आणि आपल्या निर्मात्या कडे पुन्हा वळू नये अश्या विस्मरणात स्वतःला मोडले.

जेव्हा आदाम आणि हव्वेने पाप केले, तेव्हा त्यांनी ते अशा ठिकाणाहून केले जेथे देवाबद्दलचे ज्ञान आणि त्याच्याबरोबरचा अनुभव मर्यादित होता. ते सैतानाकरवी फसविले गेले होते; त्यांनी त्यांच्या निर्मात्यास नकारण्याचा निर्णय विचारपूर्वक किंवा मोजमापून केला नव्हता. मानवजातीचा देवापासून अलगाव उपाय केल्याशिवाय नव्हता. देवाचे वचन की “तो सैतान आणि स्त्री यांच्यामध्ये वैर ठेवेल ” हा पृथ्वीचा मूळ संदेश होता.

देव दयाळूपणे आदाम आणि हव्वा आणि त्यांच्या वंशजांना असे सांगत आहे की त्यांचे हृदय व मन पवित्र आत्म्यास प्रतिबिंबित करण्यास सक्षम असेल - तरीही ते देवाच्या प्रेमास असुरक्षित असतील. सैतानाची गुलामगिरी कायमची नसते. प्रत्येक व्यक्तीची स्वइच्छा

आपल्यावर सैतानाचा प्रभाव मर्यादित ठेवून आपल्या निर्माणकार्याशी पुन्हा सामंजस्य करण्याचे स्वातंत्र्य सुनिश्चित करेल.

या आशेने की,निर्माण केलेले जग त्याच्या अशुद्धतेच्या गुलामगिरीतून मुक्त व्हावे,व देवाच्या मुलांचे वैभवी गौरव त्याने उपभोगावे.

(रोम. ८ : २१)

आम्ही स्वातंत्र्यात राहावे म्हणून ख्रिस्ताने आमहाला मुक्त केले. म्हणून स्थिर राहा आणि नियमशास्त्राच्या जुवाच्या गुलामगिरीचे ओझे पुन्हा लादून घेऊ नका. (गलती. ५ : १)

म्हणून जर पुत्र पुमची सुटका करतो, तर तुम्ही खरोखरच मोकळे व्हाल. (योहान ८ : ३६)

या जगाच्या देवाने अविश्वास असणाऱ्यांची मने आंधळी केली आहेत. यासाठी कि ख्रिस्ताच्या गौरवी सुवार्तेचा प्रकाश त्यांना पाहता येऊ नये. जो देवाच्या प्रतिमेचा आहे. कारण आम्ही आमचीच सुवार्ता सांगत नाही तर ख्रिस्त येशू हाच प्रभू आहे अशी घोषणा करतो. आणि आम्ही येशू ख्रीस्तासाठी तुमचे सेवक आहोत असे स्वतःविषयी सांगतो. कारण देव, जो म्हणाला, “अंधारातून प्रकाश होतो.” त्याने तो प्रकाश, आमच्या अंतःकरणात ख्रिस्ताच्या चेहेऱ्यात देवाच्या गौरवाच्या ज्ञानात दाखवावा. - (२ करिंथ. ४ : ४- ६)

कायदेशीरपणा आणि विसंगतीची गडद आच्छादन काढून टाकण्याची वेळ आता आली नाही का जीच्याद्वारे सैतानाने ख्रिस्ताची सुवार्ता वाढविली आहे आणि आपल्या कोमल देवाबद्दल गैरसमजात तो भाग घेत नाही?

“ तुम्ही जर नेहमी माझ्या शिकवणीचे पालन कराल, तरच तुम्ही माझे खरे शिष्य व्हाल. मग सत्य काय आहे हे तुम्हाला समजेल. आणि सत्य तुम्हाला मुक्त करेल.”

- येशू (योहान ८ : ३१-३२)

आपल्या सभ्य देवाबद्दलची चांगली बातमी हेच सत्य आहे!

परमेश्वर म्हणतो, “शहाण्यांनी त्यांच्या शहाणपणाबद्दल, बालवानांनी त्यांच्या बळाबद्दल व श्रीमंतांनी त्यांच्या पैशाबद्दल बढाई मारू नये.” पण कोणाला बढाईच मारायची असेल तर त्याला ह्या गोष्टीसाठी मारू द्या. तो मला ओळखायला शिकला म्हणून बढाई मारू द्या, मी परमेश्वर आहे, मी कृपाळू व न्यायी आहे, जगात चांगल्या गोष्टी मी करतो आणि त्या गोष्टी मला आवडतात हे कळल्याबद्दल त्याला बढाई मारू द्या. हा परमेश्वराचा संदेश आहे.

यिर्मया ९ : २३-२४)

